

Kresťanská zrelosť vo viere a duchovný boj

(Druhý diel knihy „Z matkinho lona matky do otcovho náručia“)

James Mariakumar SVD

Mary Pereira

Zrelosť vo viere

a

Duchovný boj

Zrelosť vo viere a duchovný boj (II. diel)

- Hriech proti prvému prikázaniu
- Duchovný boj
- Katolícka cirkev a Charizmatická obnova
- Pravda o protestantských argumentoch

Preto aj my, obklopení takým oblakom svedkov, zhoďme všetku príťaž a hriech, ktorý nás opantáva, a vytrvalo bežme v závode, ktorý máme pred sebou, s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a završiteľa viery. (Hebr 12, 1 – 2)

Otec James Mariakumar SVD

Mary Pereira

Venovanie

Túto knihu venujem našej milovanej Matke Márii, ktorá nám stále hovorí: „*Urobte všetko, čo vám povie*“ (Jn 2, 5). Nech Božia Matka, ktorá bola plná Ducha Svätého a ktorá žila a nosila Božie Slovo, každého čitateľa naučí meditovať a chápať tajomstvá Božieho slova a žiť tak, ako žil Ježiš.

Túto knihu tiež venujem zakladateľovi Spoločnosti Božieho slova, svätému Arnoldovi Janssenovi, ktorý miloval a žil Božie Slovo, a ktorý sa modlil:

„Nech temnota hriechu a noc neviery zmizne pred svetlom Božieho slova a Duchom milosti. A nech Ježišovo srdce žije v našich srdciach. Amen.“

Obsah

Venovanie.....	4
Úvod.....	6
I. časť	9
1. Okultizmus – Hriech proti prvému prikázaniu.....	9
2. New Age.....	15
3. Reiki	17
4. Slobodomurárstvo	18
II. časť	22
5. Duchovný boj.....	22
III. časť	44
6. Katolícka cirkev a charizmatická obnova.....	44
7. Pravda o protestantských argumentoch	50
DODATOK	59
1. Kresťania a New Age	59
2. Štúdia o Reiki.....	63
3. Duchovný boj: Okultizmus má démonický vplyv.....	66
4. Kde je to v Biblii?	75

Úvod

V roku 1978 som šiel na celonárodné zhromaždenie Charizmatickej obnovy, ktoré sa konalo v Bombaji v Indii. Stretol som tam o. Francisa Macnutta a tím, ktorý sa modlil nad ľuďmi. Boli tam ľudia, ktorí boli oslobodzovaní od zlých duchov. Predtým som neveril, že vôbec nejaké démonické sily existujú. Myslel som si, že všetko sa dá vysvetliť prostredníctvom psychológie. Keď som sa vrátil do Indore, ktorý sa nachádza v indickom štáte Madhjapradéš, zavolať mi vikár biskupa Georgea Anathila, otec Anthony Thottan SVD. Povedal, že musím ísť do Misijnej nemocnice a pomodliť sa exorcizmus nad dievčaťom, ktoré bolo posadnuté zlým duchom a doktori jej nedokázali diagnostikovať žiadnu chorobu. Keď som prišiel do nemocnice, stretol som tam istého človeka, ktorý mi povedal, aby som v mene Ježiša vyhnal z toho dievčaťa moc Zlého. No ona sa otočila: „*Kto si ty, aby si mi niečo hovoril? Si len telesný človek.*“ Hneď som dievčaťu prikázal: „*V mene Ježiša ti prikazujem, aby si bol ticho!*“ a bola ticho. Potom ma už poslúchala a spolupracovala so mnou aj počas modlitby. Vždy keď som prekročil bránu nemocnice, vedela, že už idem, a utíšila sa. Postupne jej začínalo byť čoraz lepšie. Lekári boli prekvapení, keď videli, akú veľkú zmenu spôsobil exorcizmus. Toto bolo moje prvé stretnutie s mocou zla, odkedy som sa stal kňazom.

Potom začali ku mne chodiť ľudia, ktorí trpeli pod vplyvom moci zla, a ja som sa za nich modlil exorcizmus alebo modlitbu oslobodenia. Títo ľudia sa potom cítili lepšie. No po roku 1984 som sa prestal modliť modlitbu oslobodenia. Moji priatelia ma totiž začali zosmiešňovať a hovorili, že Zlého vyhľadávam.

Keď som v roku 1994 opätovne začal robiť poradenstvo, prišli ku mne ľudia s rôznymi problémami. Niektorí boli pod útlakom moci zla. Počas poradenstva som ich viedol k viere a potom sa začal modliť modlitbu oslobodenia alebo exorcizmu. Ľudia zažívali oslobodenie a uzdravenie. Od roku 1998 som potom mával obnovy v *Centre na konanie obnov* s názvom *Calvary* (slov. Kalvária), ktoré sa nachádza v keralskom Trichure v Indii. Boli tam mnohí ľudia, ktorí chodili do rôznych *Chattan Seva Mattam* (to sú miesta, kde chodia ľudia hľadať démonickú pomoc vo veciach podnikania, uzdravenia a pod.), no neskôr trpeli v dôsledku ešte väčších problémov. Pán, ktorý ma počas troch rokov poskytovania poradenstva naučil, ako pomôcť ľuďom s takýmito problémami, mi aj naďalej počas konania týchto obnov pomáhal pri oslobodzovaní ľudí od démonických zviazaností.

Raz na moju obnovu prišiel profesor zo seminára a po obnove mi povedal, že moja obnova bola veľmi dobrá a že má len námietky voči tomu, že som rozprával aj o démonoch. Povedal mi: „*Dnes už teológovia neveria v existenciu démonov.*“ Vľúdne som mu povedal: „*Ja mám starú Bibliu, ktorá o démonoch hovorí, a preto sa ňou riadim. Ak máš inú, riad' sa ňou. No ja počas svojej služby zažívam, že ľudia trpia, pretože sa dostávajú pod vplyv démonických síl, a keď prídu kajúcne k Pánovi a spolupracujú s modlitbou oslobodenia, sú oslobodzovaní.*“

Inokedy prišiel na moju obnovu so svojimi problémami majster v reiki. Začínal mať psychické problémy. Musel absolvovať mnohé obnovy, kým bol úplne oslobodený. Od neho som sa dozvedel o reiki. Neskôr, keď som na jednej obnove hovoril o reiki a pránickom liečení, prišiel za mnou počas posledného dňa riaditeľ iného centra pre duchovné obnovy a povedal mi: „*Otče, vaša obnova je veľmi dobrá, ale nehovorte o reiki a pránickom liečení, pretože tieto veci robia aj naši kňazi, ktorí sú profesormi teológie.*“ Jemne som mu povedal, že ma viac naučila pravda Písma a moja skúsenosť, než to, čo hovoria ich profesori. „*A preto kým nebudem presvedčený, že sú tieto veci neškodné, budem proti nim kázať.*“

Keď ma v roku 2000 zavolali kázať do Nemecka, stretol som tam mnohých ľudí, ktorí boli zasiahnutí ezoterikou, New Age a okultnými praktikami. Prišiel som teda, aby som týmto ľuďom pomohol svojimi minulými skúsenosťami. Miestni kňazi si totiž tieto veci úplne neuvedomovali alebo nevedeli, ako im majú pomôcť.

Raz som sa modlil modlitbu oslobodenia za jednu pani, ktorá rozprávala po nemecky. V malajálamčine (to je môj materinský jazyk) som sa modlil slovami: „*V mene Ježiša ti prikazujem, aby si šiel preč.*“ A ona mi v malajálamčine odpovedala: „*Nepôjdem preč.*“ Nakoniec ju moc zla opustila. Dokonca aj démoni v Nemecku poznajú môj jazyk!

Na moju obnovu prišiel aj istý muž, ktorý bol dvadsať rokov v Antroposofickej škole a chcel byť oslobodený. Keď prišiel na poradenstvo, sadol si predo mňa. Keď som sa začal modliť, videl som ako veľmi rýchlo pohybuje prstami a že jeho tvár vyzerala ako tvár capa. Vtom rýchlosťou blesku na mňa vyskočil, ale padol na tlmočníka a potom na zem. Nemohol však vstať. Keď som sa začal modliť, zase na mňa vyskočil. Potom sme šli s tlmočníkom za sedačku a modlili sme sa. Zase ku mne skočil. Potom som sa prestal modliť. Keď sa prebral, spýtal som sa ho: „*Prišiel si, aby si bol oslobodený, tak prečo sa takto správaš?*“ On odvetil, že keď som sa začal modliť, tak niečo v ňom mu hovorilo: „*Zabi ho, zaútoč na neho.*“ Skúšal sa ovládnuť, ale po istom čase ho tá moc premožla a nemohol sa ubrániť tomu, aby na mňa skočil. Potom som ho požiadal, aby šiel za exorcistom, lebo na vykonávanie exorcizmu v Európe som nemal povolenie.

Vďaka svojej skúsenosti a svojim biblickým a pastoračným úvahám, som dospel k tomu, že človek je jednotou ducha, mysle a tela. Aby sa dosiahlo uzdravenie, treba sa s problémami ducha vysporiadať kresťanským spôsobom. Samotná psychológia nestačí, pretože sekulárna psychológia nie je otvorená voči celému človeku, len voči jeho telu a mysli. Preto sa nedokáže vysporiadať s duchovnými problémami. A keďže psychológovia a psychiatri buď o existencii ducha nevedia alebo v jeho existenciu neveria, mylne liečia problémy ducha liekmi, ktoré sú určené pre myseľ. Niekoľkí psychiatri vyjadrili svoje prekvapenie, keď sa stav zlepšil pacientom (ktorých bez účinku liečili dva alebo aj viac rokov) po tom, čo navštívili moju duchovnú obnovu a moje poradenstvo. Stručne povedané, bol som svedkom toho, že v určitých prípadoch boli prostredníctvom modlitby vnútorného uzdravenia a oslobodenia na našej obnove uzdravení ľudia, u ktorých neuspeli psychológovia a psychiatri. Ten istý Pán, ktorý kázal Slovo, uzdravoval chorých a vyhánal démonov, to naďalej robí i dnes, pretože „*Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes a naveky*“ (Hebr 13, 8).

„*Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali*“ (Mk 16, 20).

Som preto šťastný, že vám môžem predstaviť túto knihu o „*Okultizme a duchovnom boji*“ ako pomôcku pre tých, ktorí prichádzajú na obnovu, ako aj pre tých, ktorí by ju chceli použiť na pomoc a poučenie iných.

„*Nech temnota hriechu a noc neviery zmizne pred svetlom Božieho slova a Duchom milosti. A nech Ježišovo srdce žije v našich srdciach.*“

(Sv. Arnold Janssen, Zakladateľ verbistov - Spoločnosti Božieho Slova)

I. časť

1. Okultizmus – Hriech proti prvému prikázaniu

K nášmu duchovnému rastu pristupujeme vľahne preto, že sme si vo svojom živote zvykli prispôsobovať sa mnohým veciam, ktoré sú proti prvému prikázaniu. Toto prikázanie nám dal Boh skrze Mojžiša:

„Ja som Pán, tvoj Boh, ktorý ťa vyviedol z egyptskej krajiny.... Nebudeš mať iných bohov okrem mňa! Neurobiš si modlu... Nebudeš sa im klaňať, ani ich uctievať! Lebo ja, Pán, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, ktorý tresce neprávosti otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia u tých, čo ma nenávidia, milosrdenstvo však preukazuje až do tisícého pokolenia tým, čo ma milujú a zachovávajú moje príkazy.“ (Ex 20, 1 – 6)

Prvé prikázanie nám prikazuje, aby sme uctievali úplne jediného pravého a živého Boha. Zakazuje nám okrem Boha uctievať akékoľvek stvorenia a modly alebo veriť a prijímať akékoľvek nekresťanské ideológie, ktoré sú proti kresťanskej viere.

Izraelský národ obklopovali národy, ktoré uctievali rôzne vyobrazenia, ktoré nazývali bohmi. A hoci sa svojmu vyvolenému ľudu zjavil živý Boh a prikázal im, aby uctievali iba jeho samého, nechali sa ovplyvniť susednými národmi a prijali pohanské zvyky. Vyvolenému národu bol daný zákon a všetci, ktorí ho prijali mali povinnosť ho zachovávať. No tí, ktorí ešte neprijali zákon, žili naďalej vo svojej nevedomosti. A milosrdný Boh znášal ich nevedomosť. (porov. Sk 17, 30)

A hoci oni Boha nepoznali, *Boh ich neopustil*, ale miloval ich. Biblia nás učí, že Boh je aj Bohom pohanov. Je ich Otcom a Živiteľom.

„Vari je Boh len Bohom Židov? A nie aj pohanov? Veru, aj pohanov.“ (Rim 3, 29)

„Či nemáme všetci jedného otca? Či nás nestvoril jeden Boh?“ (Mal 2, 10)

„Niet rozdielu medzi Židom a Grékom, lebo ten istý je Pán všetkých, bohatý pre všetkých, ktorí ho vyzývajú.“ (Rim 10, 12)

Je ich Živiteľom, hoci ešte nespoznali jeho otcovstvo.

„... ale bez svedectva o sebe samom neostával, lebo dobre robil: z neba vám dával dážď a úrodné časy a naplňal vaše srdcia pokrmom a radosťou.“ (Sk 14, 17)

„... ved' on dáva všetkým život, dych a všetko.“ (Sk 17, 25b)

Tí, ktorí ešte neprijali Zákon a zjavenie Ježiša Krista, budú súdení podľa úprimnosti svojho svedomia.

„A keď pohanovia, ktorí nemajú zákon, od prírody robia, čo zákon požaduje, hoci taký zákon nemajú, sami sebe sú zákonom. Tým ukazujú, že majú požiadavky zákona vpísané vo svojich srdciach, čo im dosvedčuje zároveň aj ich svedomie, aj ich myšlienky, ktoré sa navzájom obviňujú alebo i bránia.“ (Rim 2, 14 - 15)

Ježiš je pravým svetlom, ktoré osvecuje každého (porov. Jn 1, 9).

„Naozaj poznávam, že Boh nenadŕža nikomu, ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivo.“ (Sk 10, 34 – 35)

Boh nás miloval ako prvý a žiada, aby sme uctievali a zvelebovali len jeho samého. Keď sa diabol pokúša uchmatnúť si úctu ľudstva pre seba, sú nám na našej životnej ceste svetlom Ježišove slová.

„Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“ (Mt 4, 10)

„Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou mysl'ou! To je najväčšie a prvé prikázanie.“ (Mt 22, 37 – 38)

Týmto Ježiš potvrdil výhradné uctievanie jediného pravého a živého Boha. Po páde prvých rodičov a v priebehu času človek *„opustil Boha, svojho Tvorca, ... a dráždieval ho cudzími bohmi“* (Dt 32, 15 – 16).

„Hoci Boha poznali, neoslavovali ho ako Boha, ani mu nevzdávali vd'aky; ale stratili sa vo svojich myšlienkach a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Hovorili, že sú múdri, a stali sa hlupákmi. Slávu nesmrteľného Boha zamenili za podoby zobrazujúce smrteľného človeka, vtáky, štvornožce a plazy.“ (Rim 1, 21 – 23)

Svätý Boh stvoril na svoj obraz človeka, zatiaľ čo hriešny človek si na svoj hriešny obraz vytvoril boha.

Uctievanie svätých a sôch

Často dostávam otázku, či uctievanie svätých a sôch svätých nie je modloslužbou. Svätí sú ľuďmi, ktorí sa vd'aka Božej milosti stali príkladmi toho, ako by sa mal žiť kresťanský život. Obraz alebo sochu Ježiša, Panny Márie alebo svätých máme na to, aby nám ich pripomenuli a aby nám pripomenuli aj dobrý príklad, ktorý dali svojim životom. V roku 787 po Kr. sa na 7. Ekumenickom koncile v Nicei jasne rozlíšilo medzi adoráciou (gr. *Iatria*), ktorú máme preukazovať Kristovi/Bohu, a úctou (gr. *dulia*), ktorú máme preukazovať svätým. Dokumenty druhého Vatikánskeho koncilu o tom hovoria takto:

„Cirkev vždy verila, že apoštoli a Kristovi mučeníci, ktorí vyliatím vlastnej krvi podali najvyššie svedectvo viery a lásky, sú s nami užšie spojení v Kristovi, a preto ich zvlášť vrúcne uctievala spolu s Preblahoslavenou Pannou Máriou a so svätými anjelmi a nábožne vzývala pomoc ich orodovania.“

Keď totiž pozorujeme život tých, ktorí verne nasledovali Krista, dostáva sa nám nového povzbudení, aby sme hľadali budúce mesto. [...]

Úctyhodnú vieru našich predkov o životnom spoločenstve s bratmi, ktorí sú v nebeskej sláve alebo sa ešte po smrti očisťujú, prijíma tento posvätný koncil s veľkou vernosťou. [...]

Nech teda poučujú veriacich, že pravá úcta k svätým nespočíva natoľko v množstve vonkajších úkonov, ako skôr vo vrúcnosti našej činorodej lásky, ktorou na väčšie dobro nás a Cirkvi hľadáme ‚v styku so svätými príklad, v spoločenstve s nimi spolupatričnosť‘ a v orodovaní pomoc‘. Na druhej strane nech poučia veriacich, že naše vzťahy

k tým, ktorí sú už v nebi – pod podmienkou, že ich chápeme v plnom svetle viery –, vôbec nie sú na ujmu kultu poklony, ktorý vzdávame Bohu Otcovi skrze Krista v Duchu, lež naopak, ešte viac ho obohacujú.“ (Lumen Gentium 50 – 51)

Každý svätý odráža určitú stránku Kristovej svätosti žitú uprostred problémov svojich čias, čím je príkladom aj pre nás.

Takéto vyobrazenia sú teda znakmi a prostriedkami na nadviazanie kontaktu so svätým, ktorý je v nebi. My neuctievame ani neadorujeme sochy. Preukazujeme len úctu a rešpekt osobe, ktorú znázorňuje, presne tak, ako preukazujeme rešpekt fotografii alebo obrázku niekoho blízkeho. Vidíme, že aj Boh dovolil vyrobiť na bokoch Archy zlaté sochy cherubínov (Ex 25, 18) a dovolil, aby bol na púšti vyzdvihnutý bronzový had (Nm 21, 8 – 9; Jn 3, 14 – 15).

Katechizmus Katolíckej cirkvi učí, že posvätné obrazy v našich kostoloch a domovoch majú prebudiť a živiť našu vieru v Kristovo tajomstvo. Prostredníctvom ikony Krista a Jeho spásneho diela uctieваме jeho samého. Prostredníctvom posvätných obrazov svätej Božej Matky, anjelov a svätých si uctieваме osoby, ktoré predstavujú (porov. KKC 2310 – 2312).

Na mnohých miestach Starého zákona čítame napomenutia nerobiť si *sochy*, pretože Boha nikto nikdy nevidel. Vysvetľuje to sám Pán:

„Pán hovoril k vám z ohňa; zvuk slov ste počuli, ale postavu ste nevideli, okrem hlasu. [...] A vy si – pri svojich dušiach – dávajte veľký pozor, veď ste nevideli nijakú postavu, keď k vám Pán hovoril sprostred ohňa na Horebe, aby ste nepoblúdili a neurobili si kresanú modlu alebo akýkoľvek obraz muža alebo ženy...“ (Dt 4, 12. 15 – 16)

Zatiaľ čo v Novom zákone sa Boh zjavil v telesnej podobe – v osobe Ježiša Krista. On je „**obraz neviditeľného Boha**“ a „**v ňom telesne prebýva celá plnosť božstva**“ (Kol 1, 15; 2,9).

Uctievanie modiel a jedlo obetované modlám

Boh nechce, aby sme sa vracali k starým spôsobom uctievania modiel (Sk 14, 16; 17, 30). *Nemáme ich napodobňovať* (Dt 18, 9) alebo si na svoj pozemok alebo do svojho domu *prinášať čokoľvek, čo je spojené s modlami a ich uctievaním, ani si nemáme na telo priväzovať alebo nosiť na ňom niečo, čo je spojené s uctievaním modiel* (Dt 7, 25 – 26; 12, 30 – 31; Lv 20, 6 – 7; Ez 13, 18 – 20). Zakazuje sa nám tiež mať účasť na jedlách alebo veciach obetovaných modlám. (1 Kor 10, 18. 20. 21. 27 – 29; Sk 15, 19 – 20. 28 – 29; 21, 25).

„Preto si myslím, že neslobodno znepokojovať tých, čo sa z pohanov obracajú k Bohu, ale im treba napísať, aby sa zdržali poškrvneného modlami, smilstva, zaduseného a krvi.“

„Lebo Duch Svätý a my sme usúdili, že nebudeme na vás klásť nijaké iné bremeno okrem toho nevyhnutného: zdržať sa mäsa obetovaného modlám, krvi, udusených zvierat a smilstva.“

„A o pohanoch, čo uverili, sme rozhodli a napísali, aby sa zdržali mäsa obetovaného modlám, krvi, zaduseného a smilstva.“ (Sk 15, 19 – 20. 28 – 29; 21, 25)

Človek veriaci v Krista, ktorý by robil takéto veci, by mohol byť pohoršením pre iných (porov. 1 Kor 8, 10 – 12; Rim 14, 15) a – ako to dokazuje kniha Zjavenie – aj popudzuje Boha (Zjv 2, 14 – 16. 20):

„Mám však niečo proti tebe: že máš tam takých, čo sa pridávajú Balaamovho učenia, ktorý učil Balaka dávať pohoršenie synom Izraela, jest' mäso obetované modlám a smilniť. Preto rob pokánie.“

„Ale mám proti tebe, že trpíš ženu Jezabel, ktorá hovorí, že je prorokyňa, a učí a zvádza mojich služobníkov, aby smilnili a jedli mäso obetované modlám.“

Manželstvo s osobou iného náboženstva alebo s neveriacou osobou

Biblia k manželstvu s nekresťanom nepovzbudzuje, lebo veriaci partner môže kvôli nemu poľaviť vo viere alebo aj celkom vieru stratiť. (Napr. Šalamún; 1 Kr 11, 1 - 3).

Boh svoj vyvolený skrze Mojžiša ľud poučil takto:

„Ani manželstvo s nimi neuzavrieš: svoju dcéru nedáš za jeho syna a jeho dcéru nevezmeš svojmu synovi, lebo ona by mohla tvojho syna odvieť odo mňa, takže by uctievali iných bohov; a vzbĺkol by Pánov hnev, a rýchlo by ťa vyhubil.“ (Dt 7, 3 – 4)

Prečítajte si tiež: Ex 34, 16; Sir 47, 21 – 22; Ezd 9, 2; 10, 2 – 3. 10 – 12; Neh 10, 23 – 27. 31; 2 Kor 6, 14; 1 Kor 7, 15 – 16

Skutky, ktoré protirečia kresťanskej viere

Boh svoj ľud varuje, aby neprijal ohavné skutky okolitých národov.

„Keď prídeš do krajiny, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh, varuj sa napodobňovať ohavnosti tamojších národov! Nech niet medzi vami nikoho, kto by kázal svojmu synovi alebo dcére prejsť ohňom, aby sa očistili, alebo kto by sa vypytoval hádačov, dával pozor na sny a na znamenia; nech niet čarodejníkov, zaklínačov, nikoho, kto by sa radil duchov alebo veštcov, alebo by sa pýtal mŕtvych na pravdu. Všetky tieto veci sa oškľivia Pánovi a pre tieto nešľachetnosti ich vyhubí. Bud' dokonalejší a bezúhonný pred Pánom, svojím Bohom! Tie národy, ktorých krajinu zaujmeš, počúvajú čarodejníkov a hádačov, ale tebe to Pán, tvoj Boh, nedovolil.“ (Dt 18, 9 – 14)

Katechizmus Katolíckej cirkvi nás učí:

„Treba odmietnuť všetky formy veštenia: uchýľovanie sa k satanovi alebo k zlým duchom, vyvolávanie mŕtvych alebo iné praktiky, o ktorých sa mylne predpokladá, že „odhaľujú“ budúcnosť. Používanie horoskopov, astrológia, čítanie z ruky, výklad predpovedí alebo osudov, jasnovidectvo a uchýľovanie sa k médiám prejavujú vôľu mať vládu nad časom, nad dejinami a nakoniec nad ľuďmi a zároveň túžbu nakloniť si skryté mocnosti. Sú v protiklade s úctou a rešpektom spojenými s láskyplnou bázňou, ktoré sme povinní mať jedine voči Bohu.“ (KKC 2216)

Človek viery sa *nevypytuje hviezd*, aby vo svojom živote našiel Božiu vôľu. On Božiu vôľu pozná a svoju budúcnosť zveruje do rúk láskavej Prozreteľnosti, pričom sa vzdáva akejkolvek nezdravej zvedavosti týkajúcej sa „skrytých vecí“, ktoré mu Pán raz zjaví, ak sa naňho spoľahne.

„Volaj ku mne a vyslyším ťa a oznámim ti veľké, nevystihnuteľné veci, o ktorých nevieš.“ (Jer 33, 3)

„Dám ti múdrosť a poučím ťa o ceste, ktorou máš kráčať; poradím ti a budem ťa mať stále na očiach.“ (Ž 32, 8)

Keď autor Knihy kráľov premýšľa nad učením Deuteronómia, hovorí, že dôvodom zničenia Izraela Asýrčanmi v roku 722 pr. Kr. bola ich neposlušnosť Božím prikázaniam, obzvlášť voči prvému prikázaniu. (2 Kr 17, 7 – 23; Dt 29, 24 – 28; 18, 12; Lv 19, 31; 20, 6; Jer 29, 8; Iz 47, 12 – 14)

Môže sa stať, že prídu nejakí ľudia a budú nevinných ľudí balamutiť *rozprávaním o budúcnosti*, no keby sa aj niečo z toho, čo hovoria, v našom živote vyplnilo, my im nesmieme veriť ani do nich vkladať dôveru (Dt 13, 1 – 5).

Prvé prikázanie tiež zakazuje *uctievanie stvorení* ako napríklad slnka, mesiaca, zvierat, plazov a pod. (Ez 8, 16; Dt 4, 19; Rim 1, 23; Gal 4, 8 – 9 a i.)

Svätý Pavol Galaťanom neschvaľuje ani *poverčivé skutky* ako „*zachovávanie dní, mesiacov, období a rokov*“. (porov. Gal 4, 10 – 11)

Božie slovo nám tiež zakazuje dávať si na svoje telo tetovanie: „*Nevypaľujte si do kože nijaké znamenia!*“ (Lv 19, 28)¹

Keď uvažujeme nad Zákom, ktorý dal Pán, náš Boh, Izraelitom, svojim vyvoleným, musíme pochopiť aj to, že Boh na našich nekresťanských bratov, ktorí konajú svoje pobožnosti a vykonávajú svoj kult, pozerá milosrdne. My ich nemáme odsudzovať. Boh znáša ich nevedomosť. Zákon je daný nám, oni ho neprijali. My musíme zostať verní Zákonu. Ježiš povedal: „Nemyslite si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť“ (Mt 5, 17).

Moderné spôsoby uctievania falošných bohov a modiel

Človek veriaci v Krista nebude uctievať modly otvorene, no modlou pre človeka je aj niečo, čomu dáva všetok svoj čas, všetky svoje myšlienky a celú svoju energiu. Aj v takom prípade človek uctieva viac dielo svojich rúk ako Boha.

Po dekáde šesťdesiatich rokov mnohí európski kresťania prišli do krajín Ďalekého Východu, aby hľadali skúsenosti s Bohom a uctievali rôznych guru. V Skutkoch apoštoloch (14, 11 – 15) vidíme, že ľudia v Lystre chceli uctievať Pavla a Barnabáša: „**Keď zástupy videli, čo Pavol urobil, po lykaonsky kričali: „Zostúpili k nám bohovia v ľudskej podobe.“ Barnabáša nazvali Jupiterom a Pavla Merkúrom... Keď sa o tom do počuli apoštoli Barnabáš a Pavol, roztrhli si šaty, vybehli medzi zástup a kričali: „Mužovia, čo to robíte? Aj my sme smrteľní**

¹ Slovenský preklad Jeruzalemskej Biblie je ešte jednoznačnejší: „Nebudete sa tetovať“ (Lv 19, 28). Pozn. prekl.

Ľudia ako vy. Hlásame vám evanjelium, aby ste sa od týchto márností obrátili k živému Bohu, ktorý stvoril nebo a zem i more a všetko, čo je v nich.“

Hoci Boh stvoril človeka, aby ho miloval, uctieval a poslúchal, Zlý prišiel, aby túto oddanosť jedinému pravému a živému Bohu zničil tým, že do mysle človeka vkladá falošné poznanie a lži. Aby Zlý človeka zvedol, prekrútil to, čo človeku povedal Boh:

„Nie, nezomriete, ale Boh vie, že v deň, keď budete z neho jest', otvorí sa vám oči a vy budete ako Boh, budete poznať dobro a zlo.“ (Gn 3, 4 – 5)

Plánom Zlého bolo odvrátiť človeka od Boha. Tým ho chcel prinútiť, aby už viac nebol na Bohu závislý a aby bol nezávislý, aby sa zameral na seba a robil, čo sa mu páči. Ľudstvu zároveň sľubuje, že svoje naplnenie dosiahne aj bez Boha. Súčasná technika New Age a techniky uzdravovania spočívajúce na „kozmickej energii“ sú modernými spôsobmi, akými sa človek odvracia od Boha. Biblia totiž jasne ukazuje, že čokoľvek človeka odpúta od Boha ako prameňa všetkej nadprirodzenej sily, a čokoľvek spôsobuje, že hľadá nadprirodzenú silu inde – či už je to kvôli šťastiu, uzdraveniu alebo sebarealizácii – , je to modloslužba. Tak učí ak Katechizmus: *„Modloslužba sa netýka len nepravých pohanských kultov. Spočíva v zbožš'ovaní toho, čo nie je Boh. Modloslužbou je, keď si človek ctí a uctieva stvorenie namiesto Boha, či už ide o bôžikov, alebo o zlých duchov (napr. satanizmus), o moc, rozkoš, rasu, predkov, štát, peniaze a pod.“* (KKC 2112 – 2114)

Na druhej strane, lieky a služby, ktoré poskytujú lekári a doktori patria do Božieho plánu. A keďže majú človeka vyliečiť z jeho fyzických chorôb, sú tiež znakom jeho lásky voči nám. To on dal človeku liečivé rastliny a spôsoby a poznanie, ako ich používať. Múdrosť lekárov im umožňuje diagnostikovať a liečiť choroby. Biblia nás učí, aby sme si lekárov vážili:

„Maj vo vážnosti lekára, lebo ho potrebuješ, a veď ho stvoril Najvyšší (na pomoc iným). Lebo uzdravenie pochádza od Boha... Najvyšší vytvoril zo zeme liečivé byliny a múdry muž ich nebude odmietat' od seba. Najvyšší dal Ľuďom aj znalosť, aby ho ctili za jeho podivné činy. Nimi mierni lekár bolesti a mastičkár z nich vyrába jemné voňavky; a tiež iné masti na liečenie (dal Boh)...“ (Sir 38, 1 – 8)

Moderný človek však už zabudol, že mnohé choroby dostávame preto, že sme neuposlúchli Boha a jeho zákony. Preto predovšetkým potrebujeme robiť pokánie zo svojich hriechov, napraviť svoj život a poprosiť Boha o odpustenie a uzdravenie. Potom bude účinnejší aj liek. Takto hovorí Božie slovo:

„Synu, pri chorobe sa nezanedbávaj, ale modli sa k Pánovi a uzdraví ťa. Odvráť sa od hriechu a nech sú tvoje ruky priame; a očisti si srdce od každej neprávosti! Obetuj na ľúbeznu vôňu suchú obeť... Ale aj lekárovi daj možnosť, aby zasiahol, lebo nato ho stvoril Pán; a nech neodstúpi od teba, lebo potrebuješ jeho pomoc. Príde taký čas, keď sa dostaneš do ich rúk: ale oni budú prosiť Pána, aby ich sám riadil najst' úľavu a uzdravenie pre ich vlastné správanie. Kto sa však dopustí hriechu pred svojím Stvoriteľom, upadne do rúk lekára.“ (Sir 38, 9 – 15)

Aby sme vo veci okultizmu odstránili akékoľvek pochybnosti, pozrime sa na učenie **Katechizmu Katolíckej cirkvi**:

„Boh môže zjaviť budúcnosť svojim prorokom alebo iným svätým. Ale správny postoj kresťana, čo sa týka budúcnosti, spočíva v tom, že sa s dôverou odovzdáva do rúk Prozreteľnosti a zrieka sa každej nezdravej zvedavosti v tomto ohľade. Nepredvídavosť však môže byť nedostatkom zodpovednosti.“ (2115)

„Treba odmietnuť všetky formy veštenia: uchýľovanie sa k satanovi alebo k zlým duchom, vyvolávanie mŕtvych alebo iné praktiky, o ktorých sa mylne predpokladá, že „odhaľujú“ budúcnosť. Používanie horoskopov, astrológia, čítanie z ruky, výklad predpovedí alebo osudov, jasnovidectvo a uchýľovanie sa k médiám prejavujú vôľu mať vládu nad časom, nad dejinami a nakoniec nad ľuďmi a zároveň túžbu nakloniť si skryté mocnosti. Sú v protiklade s úctou a rešpektom spojenými s láskyplnou bázňou, ktoré sme povinní mať jedine voči Bohu.“ (2116)

„Všetky praktiky mágie alebo čarodejníctva, ktorými si človek chce podmaniť skryté mocnosti, aby ich postavil do svojich služieb a dosiahol nadprirodzenú moc nad blížnym – hoci aj preto, aby mu získal zdravie –, vážne odporujú čnosti nábožnosti. Tieto praktiky sú ešte odsúdeniahodnejšie, keď sú spojené s úmyslom škodiť druhému, alebo keď sa pri nich uchýľuje k zásahu zlých duchov. Aj nosenie amuletov si zasluhuje výčitku. Špiritizmus je často spojený s veštickými a magickými praktikami. Preto Cirkev upozorňuje veriacich, aby sa ho chránili. Uchýľovanie sa k tzv. tradičným spôsobom liečenia neopravňuje ani vzývanie zlých mocností, ani zneužívanie dôverčivosti iných.“ (2117)

2. New Age

Ako i mnohé iné trendy a módné prúdy, aj hnutie New Age sa zrodilo v Kalifornii. V podstate ide o voľnú zbierku rôznych náboženstiev. New Age o sebe vyhlasuje, že ponúka spôsoby, ako nájsť odpovede na otázky o ľudskej existencii a našej budúcnosti na zemi. Krédom tohto hnutia je umožniť poznanie seba samého a dosiahnuť harmóniu so spoločnosťou a prírodou. Do istej miery sa jeho myšlienky prekrývajú s myšlienkami iných hnutí (napríklad s astrológiou alebo okultizmom), no toto hnutie ochotne čerpá aj z poznatkov modernej vedy. New Age sľubuje „bezprostredný kontakt so sebou samým a s vesmírom alebo kozmickou energiou“. Prvým stupňom je nový životný štýl. Mnohí stúpenci tohto hnutia sú vegetariánmi a veľmi vážne berú ekológiu. Ponárajú sa do takých nezvyčajných oblastí, akými sú napríklad duchovné uzdravenie alebo liečenie kameňmi. Dôležité sú aj špiritistické prvky. Tieto techniky majú v jednotlivcovi prebudiť okultné sily. Reinkarnačné techniky ako tzv. znovuzrodenie („rebirthing“), jasnovidectvo, používanie špiritistickej tabuľky Ouija, kyvadlá a komunikovanie s duchmi, ktoré využíva techniku nazývanú *channeling*, ktorá je definovaná ako „*umenie vytvárania kontaktu s vyššími formami vedomia pomocou strednej cesty*“, všetky patria medzi techniky New Age.

„Články viery New Age“:

- Všetko tvorí jedno
- Máme niekoľko tiel
- Predo mnou som bol sebou, po mne budem sebou
- Život po smrti bol už preskúmaný
- Veda hovorí v náš prospech
- Náhoda neexistuje

- Musíme na sebe pracovať
- Môžeme komunikovať s anjelmi
- Ak v niečo verím, tak je to pravda
- Zem je živou bytosťou a jej meno je Gaia

(z publikácie, ktorú v angličtine v roku 1994 vydal Jean-Luc Porquet pod titulom „*From France of the mutants: A journey to the centre of the New Age*“)

Takzvaní „osvietení racionálni ľudia“ sa prostredníctvom týchto techník New Age snažia nadviazať kontakt s kozmickou energiou, aby tak mohli zažiť „silu kozmu prúdiacu skrze nich“ a aby mikrokozmos (teda človek) zakúsil harmóniu s makrokozmosom (teda vesmírnou životnou energiou alebo vesmírom).

No „*touto životnou silou nie je ani tzv. „vis vitalis“ Parmenida, ani „či“ taoistov ani hinduistická „prána“*. Životnou silou nie je „niečo“, ani to nie je nejaká kozmická energia, ktorá naplňa vesmír, ale je to niekto“ („*Vízia 2000. Osobitný problém: tendencia New Age a ezoteriky*“ preložené z nemčiny). Biblia nás učí, že „spoločenstvo s Otcom a s jeho Synom Ježišom Kristom“ (1 Jn 1, 3) máme skrze Ducha Svätého. Nepotrebujeme sa teda nijako spájať s kozmickou energiou. Zjednotení s Kristom, ktorý je Hlavou, my, jednotlivé údy Kristovho tela (1 Kor 12, 27; Kol 1, 18), zažívame, ako skrze nás prúdi Jeho božská moc.

Otec moderného pránického liečenia, majster Choa Koksui, vo svojich knihách „*Miracles through pranic healing*“ (slov. „Zázraky pomocou pránického liečenia“), „*Pranic psychotherapy*“ (slov. „Pránická psychoterapia“) a „*Advanced Pranic healing*“ (slov. „Pokročilé pránické liečenie“) často cituje Bibliu a hovorí, že Ježiš používal pri svojom uzdravovaní Pránickú energiu. No v Lk 6, 19 čítame:

„A každý zo zástupu sa usiloval dotknúť sa ho, lebo vychádzala z neho sila a uzdravovala všetkých.“

Vieme, že Ježiš bol naplnený Duchom Svätým a že práve prostredníctvom tejto moci uzdravoval chorých. Nám je moc Ducha Svätého daná prostredníctvom sviatosti krstu, birmovania a prostredníctvom ostatných sviatostí. Tiež sa v nás rozmnožuje prostredníctvom modlitby, nášho čítania Božieho Slova, rozjímania nad ním a tým, že Božie Slovo žijeme. Musíme sa spoľahnúť na túto moc, ktorá je v nás (1 Jn 4, 4). „Otec lži“ (Jn 8, 44) chce zatemniť naše zmysly a schopnosti našej mysle, aby sme si prestali uvedomovať našu závislosť na Bohu. Pokúša sa nám „zaslepiť myseľ, aby nám nezažiarilo svetlo evanjelia“ (porov. 2 Kor 4, 4).

Biblia nás učí, že moc „kniežat'a vzdušnej mocnosti“ nie je totožná s mocou Ducha Svätého.

„Kedysi ste žili podľa ducha tohto sveta, podľa kniežat'a vzdušnej mocnosti, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch.“ (Ef 2, 2)

(Anjeli padli kvôli svojej neposlušnosti a rebélii. Porov. Zjv 12, 7 – 9. Adam a Eva pre neposlušnosť. Gn 3, 1 – 7)

Svätý Pavol ich nazýva „slabými a úbohými živlami“. („*Ako to, že sa znova vraciate k slabým a úbohým živlom?*“ Gal 4, 8 – 9)

Princíp pránického liečenia je takýto:

„Okolo ľudského tela je éterické telo. Ľudské telo ochorie vtedy, keď v éterickom tele vznikne nejaká nerovnováha. Pránický liečiteľ prijíma energiu zo vzduchu, stromu a podobne. Prostredníctvom svojich rúk ju potom prenáša do pacientových centier energie. Pránické liečenie zahŕňa okultné praktiky, ktoré Cirkev zakazuje. Hovorí sa, že ten, kto takéto liečenie praktizuje, môže v priebehu času získať jasnovidcké schopnosti.“

„Všetky praktiky mágie alebo čarodejníctva, ktorými si človek chce podmaniť skryté mocnosti, aby ich postavil do svojich služieb a dosiahol nadprirodzenú moc nad bližným – hoci aj preto, aby mu získal zdravie –, vážne odporujú čnosti nábožnosti.“ (KKC 2117)

3. Reiki

Reiki je ďalšou technikou New Age, ktorá je populárna a všeobecne prijímaná medzi spoločenskou elitou. Vytvoril ju Mikao Usai, ktorý počas svojho hľadania uzdravujúcich schopností konvertoval na zen-budhizmus. Preto je aj filozofia reiki založená na myšlienkach zen-budhizmu a je pevne prepojená so zenistickým a tantrickým hinduizmom. Existuje priame prepojenie medzi faktom, že Reiki samé seba berie ako systém, ktorý má napomôcť tomu, aby životná sila v tele prúdila ľahšie, a tantrickým konceptom *kundalíni* čiže transformatívnu duchovnou energiou, ktorú treba prebudiť, aby pomáhala vyššiemu vedomiu. V *joge kundalíni* zohrávajú dôležitú úlohu aj čakry (údajné centrá energie umiestnené v údajnom éterickom tele). Usai rozvinul päť princípov, ktoré majú ľuďom pomôcť naladiť sa tak, aby dokázali za svoje zdravie a celkovú pohodu prevziať zodpovednosť sami, bez Boha. Piatimi princípmi reiki sú:

- Len dnes si uchovám postoj vďačnosti
- Len dnes nebudem ustarostený
- Len dnes sa nebudem hnevať
- Len dnes budem robiť svoju prácu čestne
- Len dnes budem všetkému živému preukazovať lásku a úctu

My, ako kresťania, dôverujeme v milujúceho Boha, ktorý sa o nás stará a ku ktorému s vďačnosťou za jeho pozhňania pozdvihujeme naše srdcia. A keď veríme v jeho prozreteľnosť, nemusíme sa vôbec báť. No vidíme, že v reiki niet miesta pre Boha. V centre je „ja“². Pre svoje blaho urobím všetko „ja“. Učenie reiki neprijíma pravdu o existencii osobného Boha Stvoriteľa. Hoci sa v ňom hovorí veľa o negatívnych osobných blokoch, nikdy sa v ňom nespomína osobný hriech človeka. Tieto veci sú však cudzie kresťanskému posolstvu o tom, že základom nášho šťastia je zmierenie sa s Bohom, zmierenia sa medzi ľuďmi navzájom a zmierenie sa so sebou samým. V systéme reiki niet zmienky o duchovnom uzdravení prostredníctvom pokánia a emocionálnom uzdravení prostredníctvom odpustenia. Zdá sa teda, že takzvané New Age techniky, ktorými ľudia hľadajú zdravie a šťastie, vôbec nemajú

² Aby sme to lepšie videli, možno v slovenčine použiť aj takúto formuláciu:

Ja si len na dnes uchovám postoj vďačnosti

Ja si len počas dneška nebudem robiť starosti

Ja sa len počas dneška nebudem hnevať

Ja si budem aspoň počas dneška robiť svoju prácu čestne

Ja budem len počas dneška všetkému živému preukazovať lásku a úctu

kresťanské chápanie pokánia a odpustenia. Mnohé z týchto techník obsahujú idey vlastné „okultizmu“, ktoré stoja v úplnom protiklade ku kresťanskej viere a k učeniu Katolíckej cirkvi.

To, čo sa dnes ponúka v balíčku zvanom „New Age“, či už je to reiki, rebirthing, uzdravovanie kryštálmi, channelling, duchovné liečiteľstvo alebo mnohé iné metódy, nie je v podstate ničím iným než pokušením, ktoré človeka podnecuje k tomu, aby uveril tej istej lži, akou satan zviadol Evu: „To my sme ‚bohom‘, veď ak budeme konať tieto techniky vedúce k ‚sebarealizácii‘, nepotrebujeme nášho Stvoriteľa“.

O tomto článok časopisu *Charisindia* v čísle máj - jún 2000 hovorí nasledovne: „*Zbožstvenie seba samého je podstatou prvého čiže dedičného hriechu a prvej neposlušnosti. A akákoľvek technika..., ktorá vedie k ľudskému šťastiu, ale ktorá pritom vynecháva Boha a našu povinnosť vyjadriť mu našu ľútosť nad hriechom, so sebou zvlášť prináša riziko straty viery v Boha*“.

Medzi populárne spôsoby, akými New Age láka kresťanov, patria kurzy a knihy o psychických schopnostiach a o uzdravovaní. Títo majstri sa neustále snažia utíšiť pochybnosti kresťanov tým, že im hovoria, že ten či onen kurz sa dá zlúčiť s kresťanskou vierou. Využívajú pritom rôzne kurzy, semináre, terapie a meditácie o reiki, kreatívnej vizualizácii, Silvovej metóde na kontrolu mysle, cvičení zameranom na sústredení, transcendentálnej meditácii; využívajú kurzy na robenie zázrakov, psychické sily, mimozmyslové vnímanie a iné.

Magické predmety (kryštály, pyramídy, kamene a pod.), tarotové karty či tabuľky Ouija sa používajú aj v technikách New Age. Michael Cole vo svojej knihe „*What is the New Age?*“ (slov. „Čo je to New Age?“) toto hnutie prirovnáva k „*dáždniku, ktorý chráni mnohé presvedčenia, ale odmieta tvrdenia, ktoré sú charakteristické len pre židovské a kresťanské zjavenie*“.

4. Slobodomurárstvo

Slobodomurári sú členmi slobodného a starobylého rádu murárov, ktorý je pokračovaním stredovekého anglického cechu kamenárov. Pôvodne boli členmi slobodomurárstva aj rímsko-katolícki kňazi a laici. Stephen Knight vo svojom šokujúcom odhalení sveta slobodomurárskeho „Bratstva“ poukazuje na proces odkresťančovania, ktorý sprevádzalo vytvorenie stanov doktora Jamesa Andersona. Tieto stanovy podporoval aj doktor Teofil Desaguilers, ktorý bol v rokoch 1723 - 1738 tretím veľmajstrom slobodomurárov. Vtedy sa z modlitieb vynechalo meno Ježiš a zaviedlo sa vraj isté meno boha, ktoré bolo už dlho stratené. Azda najuznávanejším zástancom týchto princípov a praktík bol doktor Albert G. Mackay. Nasledovné citáty sú z knihy „*Encyclopaedia of freemasonry*“ („Encyklopédia slobodomurárstva“):

„*Slobodomurárstvo je mimoriadnou náboženskou inštitúciou a z tohto dôvodu by ho mal svedomitý slobodomurár brániť. Náboženstvom slobodomurárov nie je kresťanstvo.*“ (s. 618)

„*Keby bolo slobodomurárstvo čisto kresťanskou inštitúciou, židia a moslimovia, brahmani a budhisti by kvôli svojmu svedomiu nemohli mať účasť na jeho osvietení. No práve touto univerzalitou sa ono pýši. V jeho jazyku sa môžu zhovárať občania každého národa; pri jeho oltároch môžu pokľaknúť ľudia všetkých náboženstiev; k jeho krédu sa môžu hlásiť učenci akejkoľvek viery.*“ (s. 439)

Na 99. strane dvanásteho zväzku encyklopédie *Britanica* sa uvádza, že slobodomurárske lóže nadviazali vzťahy medzi „Iluminátmi“ („osvietenými“) a „vševidiacim okom duchovného svetla“. Opierajúc sa o tento mystický základ slobodomurárstvo tiež vyhlasuje, že ich „zasvätenie“ je odvodené z viery Abraháma, modlitieb kráľa Dávida a obiet kráľa Šalamúna. Členom je prisľúbené, že po smrti sa dostanú do „*veľkej Lóže v nebesiach*“. Slobodomurárstvo je teda svojou povahou eklektické³ a ničí vieru veriacich ľudí, ktorí doň patria.

V roku 1935 katolícka spoločnosť s názvom *Catholic Truth Society* vydala jednu brožúrku. V nej sa postavila proti vyhláseniu slobodomurárov, že slobodomurári sú viazaní slávnostnou prísahou mlčanlivosti. Ešte závažnejšie je však to, že slobodomurárstvo „*má v úmysle podkopať katolícke kresťanstvo tým, že ho nahradí niečím, čo je v podstate konkurenčným náboženstvom založeným na deistických alebo naturalistických princípoch*“.

V roku 1951 časopis *The Theology*, periodikum spoločnosti zameranej na šírenie kresťanskej náuky, priniesol článok jedného anglikánskeho klerika, reverenda Waltona Hannah. Nadpis článku znel: „Môže byť kresťan slobodomurárom?“ Na túto otázku samozrejme odpovedal negatívne, pretože Hannah tvrdil, že prísahy o udržaní tajomstva a tresty spojené s týmito prísahami, sú pohanské. Navyše tvrdí, že slobodomurársky rád je formou gnostickej herézy.

Anglický preklad Svätého Písma *New American Bible* v úvode k Prvému Jánovmu listu (s. 1412) uvádza:

„Účelom listu je bojovať s istými falošnými ideami, ktoré sa týkajú najmä Ježiša. Chce tiež prehľbiť duchovné a spoločenské povedomie kresťanskej komunity. Niektorí bývalí členovia komunity totiž odmietli prijať Ježiša ako Krista a odmietli, že bol skutočným človekom. Nemožno presne identifikovať, akú herézu tento list opisuje. Ide však o nejakú formu doketizmu alebo gnosticizmu. Prvá menovaná odmietala Kristovo človečenstvo, aby sa tak uistila, že neutrpi jeho božstvo. Druhá sa pozerala na Kristovo zjavenie ako na odrazový mostík k vyššiemu poznaniu Boha. Tieto teologické omyly sú zamietnuté odvolaním sa na realitu a na kontinuitu apoštolského svedectva o Ježišovi.“

Slobodomurárstvo je:

- Deistické: Deista sa pri dokazovaní existencie Boha spolieha na rozum. K presvedčeniu o existencii Boha dochádza vďaka pozorovaniu prírody. Božie zjavenie skrze osobu ako Ježiš nie je nevyhnutné.
- Naturalistické: Naturalistická teória verí, že svet sa dá udržať v poriadku čírym dodržiavaním prirodzeného zákona. Boh mohol kedysi stvoriť svet, no keď ho raz uviedol do pohybu, už viac netreba žiaden Boží zásah. Nie je preto treba uznávať ani to, že Boh kedysi zasiahol do prirodzeného poriadku tým, že poslal svojho Syna ako Spasiteľa sveta.
- Gnostické: Gnostická heréza hlása, že Boh pravdu zjavuje len osobitne vyvoleným jednotlivcom pomocou osobitných tajných obradov a rituálov. Pri takomto tajomnom obrade zasvätenia sa zasväteným odovzdáva špeciálny typ poznania. Ani z gnostického pohľadu netreba, aby sa Ježiš zjavil v podobe človeka.

(„Freemasonry and the Church“ od slobodomurárskeho veľmajstra Veľkej lóže v Alberte, W. J. Collecta, C.D.)

Božie slovo nám zjavuje:

³ To znamená, že si – rovnako ako New Age – vyberá rozličné prvky z rôznych náboženstiev. Pozn. prekl.

„Božieho Ducha poznáte podľa tohto: Každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha. Duch, ktorý nevyznáva Ježiša, nie je z Boha. To je duch antikrista, o ktorom ste počuli, že príde, a už teraz je na svete.“ (1 Jn 4, 2 – 3)

Dereck Prince vo svojej knihe „Požehnanie alebo kliatba – Vyber si!“ uvádza nasledovné postrehy:

„Aby bol takýto človek zasvätený, musí sa zaviazat' tými najkrutejšími a najbarbarskejšími prísahami (prísahami, z ktorých až tuhne krv v žilách). Je nemožné nájsť nejaký ešte desivejší príklad kliatieb, ktoré na seba človek môže vrhnúť sám, než sú tieto prísahy.“

Slobodomurárstvo je tiež falošným náboženstvom. Niektorí slobodomurári síce popierajú, že ide o náboženstvo, tu sú však niektoré hlavné znaky, ktoré jasne dokazujú, že ním je: slobodomurárstvo má vlastné zjavenie; svoje vlastné chrámy; svoje vlastné oltáre; vlastné náboženské symboly a znaky, medzi ktoré patrí prsteň a zástera; má vlastné vyznanie viery; vlastných kňazov; vlastný obrad. A napokon, má svoje vlastné božstvo, falošného boha, ktorého volajú „Stvoriteľský princíp“ alebo „Veľký architekt vesmíru“.

Slobodomurárstvo je falošným náboženstvom, pretože sa hlási k falošnému Bohu. Slobodomurári používajú mnohé predmety a symboly spojené s kresťanstvom vrátane Biblie; Toto všetko je však len **premyslený podvod**. Boh, ku ktorému sa hlásia slobodomurári nie je Bohom Biblie. Hoci sa v slobodomurárstve používa posvätné meno tvorené štyrmi písmenami JHWH (bežne vyslovované ako Jahve alebo Jehova), vykladá sa ako meno vzťahujúce sa na božskú bytosť, v ktorej sa kombinujú mužské i ženské princípy. Po dosiahnutí stupňa *Kráľovského oblúka* (angl. *Royal Arch*) používajú i skrátenú podobu meno Jehova v kombinácii s menami pohanských božstiev Baal a Osiris a toto „pomiešané bytie“ vyhlasujú za Boha. Nejde o nič iné ako o zámerný útok na jediného pravého Boha zjaveného v Biblii ako Jehova alebo Jahve.

Ja sám za seba môžem povedať, že som sa vôbec o slobodomurárstvo nezaujímal, kým som nezačal prichádzať na to, aké škodlivé účinky spôsobuje v životoch ľudí, ktorí prišli ku mne na modlitbu. Tie najodstrašujúcejšie príklady v živote ľudí, s ktorými som sa stretol v priebehu svojej služby, sa spájali práve so slobodomurárstvom. U ľudí, ktorí mali vo svojej rodine slobodomurára, sa účinky prejavovali až do druhého a tretieho pokolenia.

Pápež Lev XIII. vo svojej encyklike *Inimica Vis* opätovne prízvukuje nevyhnutnosť boja proti zlu slobodomurárstva.

„Nepriateľské sily, podnietené zlými duchmi, vedú stále vojnu proti menu kresťan. Svoje sily v tejto snahe spájajú s istými skupinami ľudí, ktorých zámerom je prekrútiť Bohom zjavené pravdy a hrozným rozdelením rozštiepiť aj samotnú štruktúru kresťanskej spoločnosti. Pravdupovediac, je dobre známe, aké veľké škody tieto skupiny napáchali. Navyše, v tejto skupine zvanej sekta slobodomurárov, ožil duch všetkých skupín nepriateľských voči katolíckym inštitúciám. Táto sekta – bohatá na ľudské zdroje i prostriedky – je vodkyňou vo vojne namierenej voči všetkému svätému.“ (ods. 1)

„Navyše sa musíme usilovať o uzdravenie tých, ktorí v tejto veci zblúdili kvôli zbabelosti; čiže tých, ktorí sa na podporu slobodomurárskych podujatí dali nie kvôli vnútornej zlobe, ale kvôli slabosti ducha a nedostatku rozlišovania. Dost' závažne sú v tomto ohľade aj slová nášho predchodcu Félixa III.: „Omyl, ktorému sa neodporuje, sa schvaľuje. Toho, kto sa nestavia proti jasnému zločinu, možno otvorene podozrievať z tajnej spolupráce.“ [...] Je isté, že celý náš život sa nachádza v ustavičnom boji, v ktorého stávkach je sama naša spása; pre kresťana niet ničoho hanebnejšieho než zbabelosť.“ (ods. 7)

Medzi slobodomurárstvu podobné sekty patrí antroposofia, teozofia, scientológia, Silvova metóda a podobne. Ich cieľom je zničiť kresťanstvo a znova nastoliť predkresťanské náboženstvá. Preto by každý kresťan mal dokázať rozlíšiť, čo je proti kresťanskej viere, a mal by mať odvahu také veci odmietnuť. Inak vieru v Ježiša Krista stratí.

II. časť

5. Duchovný boj

Na našich hodinách vyučovania Katechizmu sme sa učili o troch stavoch Cirkvi: my, ktorí žijeme na tejto zemi, sme bojujúcou Cirkvou, duše v očistci sú trpiacou Cirkvou a svätí v nebi sú víťaznou Cirkvou. Prečo sa Cirkev na zemi nazýva bojujúcou?

Náš kresťanský život je zameraný na Ježiša, nie na diabla. No náš kresťanský život je aj tak bojovým polom. Satan, nepriateľ nášho večného života, proti nám stále vedie vojnu. Každý rozumný človek môže spoznať, že vo svete pôsobia dva druhy síl: sily dobra a sily zla. Najdobrotivejší Boh miluje každého a chce, aby každý získal večný život. Existuje však aj iná sila, ktorú Biblia nazýva „*bohom tohto sveta*“ (2 Kor 4, 4): „*diabol alebo satan*“ (Zjv 12, 9). On si želá, aby boli ľudské bytosti odsúdené do večného pekla. Medzi Božím ľudom a satanom vždy prebiehala vojna. No len zriedkakedy premýšľame o tom, že do tohto duchovného zápasu sme zaangażovaní aj my sami. Niektorým ľuďom tieto slová navodia myšlienky na exorcizmus. V skutočnosti je však súčasťou duchovného zápasu aj boj proti pokušeniam a snaha žiť evanjelium. Preto sme do tohto zápasu dennodenne vtiahnutí aj my sami.

Hoci je existencia diabla stále predmetom veľkých diskusií a sporov, Ježiš si s touto vecou poradil. Evanjelista Marek v pasáži 1, 13 – 3, 12 vykresľuje boj o moc medzi Ježišom a Zlým. Na celý Ježišov verejný život sa dá pozerat' ako na stret a zápas so satanom, zápas medzi úhlavným Božím nepriateľom a Božím kráľovstvom. Jeho verejný život začal pokúšaním na púšti a počas jeho služby sa tento boj ešte zintenzívnil. Diabol Ježiša pokúšal podobnými pokušeniami ako Adama a Evu – žiadostivosťou tela, žiadostivosťou očí a pýchou života. V tom, v čom oni zlyhali, druhý Adam uspel. Vyvrcholenie nastáva počas jeho utrpenia (Jn 12, 31. 13, 2). Tieto sily poznali Ježišove poslanie: že prišiel preto, aby zničil ich moc. Preto sa démoni pýtali: „Prišiel si nás zničiť?“ (Mk 1, 24) **Áno, Ježiš prišiel zničiť zlo (1 Jn 3, 8), a preto počas stáročí medzi mocnosťami temna a Božím ľudom existuje pretrvávajúce nepriateľstvo.** Tento nepriateľ je s nami stále vo vojne. Svätý Peter odhaľuje pravdu: „**Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral**“ (1 Pt 5, 8).

Biblia je dobrou zvesťou o láske Boha nášho Otca, o Božom kráľovstve, o vykúpení, ktoré nám priniesol Ježiš Kristus, náš Spasiteľ, a o víťaznom živote v Ježišovi skrze moc Ducha Svätého. Učí nás tiež o existencii nášho nepriateľa, jeho kráľovstva, jeho pôvodu, jeho úkladov a plánov. Božie slovo nás učí tiež o tom, ako proti týmto mocnostiam temna bojovať. Tieto nepriateľské sily chcú zničiť Božie kráľovstvo. Slovom E. Ladda: „Je skutočne nemožné interpretovať učenie Nového zákona o Božom kráľovstve bez pozadia veľkého duchovného zápasu... Božie kráľovstvo je dynamickou Božou silou. Ono musí prísť, pretože existujú skutoční duchovní nepriatelia, ktorí sú proti nemu – a to tak ľudskí, ako aj nadľudskí. Príchod Božieho kráľovstva znamená útok na satanovu moc a zvrhnutie jeho kráľovstva. („*The presence of the future*“)

Ježiš prišiel nahradiť satanovo kráľovstvo Otcovým kráľovstvom. To dosiahol svojou smrťou na kríži (1 Kor 15, 24 – 28; Kol 1, 13; 2, 14 – 15). Ježiš premohol satana, ale mocnosti temna sú činné až do konca sveta. „**A Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky**“ (1 Jn 3, 8). Čo sú tie diablove skutky? Svätý Pavol niektoré z nich uvádza v Gal 5, 19 - 21:

„A skutky tela sú zjavné: je to smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnev, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné.“

Ježiš prišiel, aby tieto veci v našom živote a vo svete zničil. No moc temna stále pôsobí a bude činná až do konca vekov. Tento nepriateľ je však už porazený a keď **„si oblečieme Pána Ježiša Krista“** (Rim 13, 14), v našom živote nezvíťazí.

„Vieme, že sme z Boha a celý svet je v moci Zlého.“ (1 Jn 5, 19)

Satan si uplatňuje vládu nad svetom ako jeho vládca. Tento fakt dosvedčuje sám Ježiš:

„Teraz je súd nad týmto svetom, teraz bude knieža tohto sveta vyhodené von.“ (Jn 12, 31)

„Už s vami nebudem veľa hovoriť, lebo prichádza knieža sveta. Nado mnou nemá nijakú moc.“ (Jn 14, 30)

„Knieža tohto sveta je už odsúdené.“ (Jn 16, 11)

Satan a démoni, ktorí sú padlými anjelmi (porov. Ez 28, 11 – 19; Iz 14, 12 – 18; Zjv 12, 7 – 9), sú proti Ježišovi, proti jeho kráľovstvu, proti kresťanom, ktorí nasledujú Krista, pretože Ježišovo poslanie sa zameriava aj na vyhánanie démonických mocností. (Aj keď jeho hlavným poslaním je zjavením svojej lásky a svojho spásneho plánu zmieriť s Otcom ľudstvo zaťažené hriechom.)

Oficiálne učenie Cirkvi o anjloch a démonoch podáva **Katechizmus Katolíckej cirkvi** v bodoch 328 až 336 a 391 až 395.

Ako hovorí svätý Pavol: **„Žijeme, pravda, v tele, ale nebojujeme podľa tela“** (2 Kor 10, 3). Vo svojom liste Efezanom objasňuje, že nebojujeme s ľudskými bytosťami, ale neviditeľnými duchmi zlých mocností, ktoré pôsobia v pozadí zla, ktoré je v ľuďoch alebo v rôznych situáciách.

„Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.“ (Ef 6, 12)

Toto rozlíšenie je dôležité, pretože keď je niekto v boji, musí určiť, kto je jeho nepriateľom. Nemenej to platí o duchovnom zápase. Ak bojujeme s osobou, ktorá nám ukrivdí, bojujeme s „telom a krvou“ (čiže tou osobou); skutočným nepriateľom je pritom sila zla stojaca za touto osobou. To ona ho podnecuje, aby konal nesprávne skutky. Napríklad ma môže provokovať k hnevu a neodpusteniu a vďaka tomu stratím svoj pokoj, lásku a radosť. Vtedy nado mnou víťazí nepriateľ. Svätý Pavol píše: **„Slno nech nezapadá nad vašim hnevom; a nedávajte miesto diablu!“** (Ef 4, 26 – 27) Ak nerozlíšime, kto je náš skutočný nepriateľ, potom zvykneme reagovať tak, že bojujeme proti nesprávne nepriateľovi čiže proti človeku, ktorý je „telom a krvou“.

Pri vedení duchovného boja sú pre úspech dôležité tri kroky:

- 1. Rozlíšiť nepriateľa**
- 2. Rozlíšiť, čo chce nepriateľ**
- 3. Robiť opak**

Rozlíšiť nepriateľa. Nepriateľ môže byť jasný alebo sotva postrehnutelný. Nepriateľom môže byť pokušenie k hriechu. Alebo sa nepriateľ môže prejaviť v človeku, ktorý nás nahovára, aby sme odmietli Krista. Obe tieto veci - túžbu i osobu, ktorá nás chce odvieť od Krista, môžeme charakterizovať ako nepriateľa.

Pokúšenia môžu byť buď „slabé“, totiž také, ktoré pochádzajú z našej slabej a hriešnej prirodzenosti, alebo môžu byť „silné“. Keď je pokúšenie „nadmieru silné“ a „neústupčivé“, také, z ktorého je nesmierne ťažké sa dostať, potom o takomto pokúšení môžeme premýšľať ako o „*ohnivých šípoch zloducha*“ (porov. Ef 6, 16), ktoré využívajú našu slabosť a hriešnu prirodzenosť. Musíme si uvedomovať, že nepriateľ nás pokúša mnohorakými spôsobmi... raz pýchou, inokedy márnosťou alebo tým, že si myslíme, že druhí by o nás mali mať len dobrú mienku, inokedy zas žiarlivosťou, nenávisťou alebo pomstou. Alebo sú chvíle, keď k nám diabol prichádza s veľmi vulgárnymi a veľmi nečistými obrazmi. Dokonca aj vtedy, keď sa modlíme, nás rozptyľuje a oddaľuje našu myseľ od Boha. Niet svätca, ktorý by nebol pokúšaný – jedni tak, iní onak. Práve najväčší svätci boli pokúšaní najviac. Aj náš Pán bol pokúšaný; aby nám tak ukázal, že aj my budeme pokúšaní.

„Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti... Keď diabol skončil všetko pokúšanie, na čas od neho odišiel.“ (Lk 4, 1. 13)

Z toho teda vyplýva, že aj my musíme očakávať pokúšenie. Pokúšenie samo o sebe nie je hriechom; no poddajnosť pokúšeniu hriechom je. Diabol chce zničiť krásu našej duše a vtiahnuť naše duše do pekla. Preto svätý Peter hovorí: „Bdejte“ (1 Pt 5, 8). Mali by sme sa stále strážiť, aby nás diabol nemohol zviest' vo chvíli, keď to najmenej čakáme.

Najviac sa však musíme obávať pokúšení, ktoré si neuvedomujeme. Svätý Gregor rozpráva o istom prípade jedného rehoľníka, ktorý bol dlhý čas dobrým členom komunity. Potom ho začalo trápiť silné pokúšenie odísť z kláštora a vrátiť sa do sveta. Hovoril, že Boh nechce, aby bol v kláštore. Jeho svätý predstavený mu povedal: „Priateľ môj, to je diabol, ktorý je nahnevaný, pretože by si si mohol zachrániť dušu. Bojuj proti nemu.“ Ale ten rehoľník naďalej veril tomu, čo tvrdil. Svätý Gregor mu dovolil odísť. No keď tento opúšťal kláštor, druhý sa na kolenách modlil, aby dal odchádzajúcemu spoznať, že ho diabol chce pripraviť o dušu. Tento rehoľník sotva prekročil prah kláštora, keď vtom uvidel obrovského draka, ktorý naňho zaútočil.

„Ach, bratia,“ vykrikoval „pod'zte mi pomôcť! Pozrite, ten drak ma chce zhltnúť.“

A bratia, keď začuli hluk, skutočne prišli. Tohto úbohého mnícha našli polomŕtveho. Ležal vystretý na zemi. Priniesli ho naspäť do kláštora a on si uvedomil, že ho to naozaj pokúšal diabol, ktorý vybuchol hnevom, **pretože predstavený sa zaňho modlil. Predstavený tak zabránil tomu, aby ho diabol premohol.** Je teda nebezpečnejšie, ak naše pokúšenia nerozlišujeme! A nikdy sa nám to nepodarí, ak o to Boha nepoprosíme.

Diabol nás môžu pokúšať, no zodpovednosť za to, či povieme áno alebo nie, je na nás. „Každého pokúša vlastná žiadostivosť, ktorá ho zachvacuje a zvádza. Žiadostivosť potom, keď počne, porodí hriech, a keď je hriech dokonaný, splodí smrť“ (Jak 1, 14 – 15).

Nepriateľa možno definovať aj ako „knieža lži“. Keď sa nás niekto iný pokúša presvedčiť, že dobro je zlom, je možné, že jednáme s mocnosťami zla. Knieža lži nemôže hovoriť pravdu. Ba dokonca, knieža lži nazýva tých, čo hovoria pravdu, klamármí. To je ďalší znak. **„Ved' sám satan sa tvári ako anjel svetla“**, hovorí svätý Pavol v Druhom liste Korint'anom (11, 14).

Ničí sa pravda Božieho slova, ničí sa posvätná Tradícia a viera Cirkvi. Boží vyvolení sú prenasledovaní. Sviatosti a sväteniny sa zosmiešňujú... za týmto všetkým sa dá spoznať ľstivosť Zlého. Nemalo by sme mu dovoliť, aby „nás nivočil“.

„Bude hovoriť reči proti Najvyššiemu a bude nivočiť svätých Najvyššieho, bude chcieť zmeniť časy a zákon.“
(Dan 7, 25)

Keď sledujeme zápas medzi dobrom a zlom v našom osobnom živote, v našich rodinách, spoločenstvách a v našej spoločnosti, máme pocit, že zlo nebolo nikdy také silné, ako je tomu dnes. Keď sledujeme, ako súčasný svet volá bielym to, čo je čierne, keď sledujeme, ako sa podvod prezentuje ako pravda, a to, čo ľudstvo počas celých dejín vnímalo ako hriech, sa teraz už ako hriech nevníma, je nám jasné, že sú ohrozené samotné základy morálneho a duchovného zdravia spoločnosti.

Svätý Peter varuje:

„Mnohí budú nasledovať ich výstrednosti a pre nich budú potupovať cestu pravdy.“ (1 Pt 2, 2)

2. Rozlíšiť túžby a plány nepriateľa. „Pokušiteľ“ nás vždy chce naviesť na hriech. Jeho túžbou je odvieť nás od Krista. Keďže Ježiš **„sa zjavil preto, aby zničil diablove skutky“** (1 Jn 3, 8), diabol sa snaží zničiť všetko, pre čo Ježiš prišiel. Ježiš nás prišiel **„vytrhnúť z moci tmy a preniesť nás do kráľovstva svetla“** (porov. Kol 1, 13; 1 Pt 2, 9). Diabol nás chce vtiahnuť do svojho kráľovstva temnosti. Zatemňuje našu myseľ, aby nám **„nezažiarilo svetlo evanjelia“** (porov. 2 Kor 4, 4).

Svätý Pavol píše:

Predtým, než ste sa stali veriacimi, ste boli **„odcudzení a znepriatelení zmýšľaním a zlými skutkami“** (Kol 1, 21).

„Preto hovorím a dosvedčujem v Pánovi: Už nežite, ako žijú pohanovia, v márnosti svojho zmýšľania, so zatemneným rozumom, odcudzení Božiemu životu pre nevedomosť, ktorá sa ich zmocnila, a pre zaslepenosť ich srdca. Oni otupeli a oddali sa necudnosti a nenásytne žiadostivo páchajú každú nečistotu. Vy ste sa tak o Kristovi neučili, ak ste vôbec o ňom počuli a v ňom boli vyučení, ako je pravda v Ježišovi.“ (Ef 4, 17 – 21)

Svätý Pavol píše, že je nepriateľom nášho večného života. Života, kvôli ktorému sa vteliť Ježiš Kristus. Ježiš je **„Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta“** (Jn 1, 29). Takže túžbou Zlého je naviesť nás na hriech.

Ježiš prišiel, aby nás naučil, ako žiť v láske, radosti, v pokoji a vo vzájomnej harmónii (Mt 5, 43 – 48). Taktikou zlého je poštváť ľudí proti sebe: deti proti rodičom a naopak, manžela proti manželke a naopak, veriacich proti kňazom a biskupom..., rehoľné komunity proti predstaveným a podobne.

Božie slovo nás vyzýva k tomu, aby sme boli verní svojmu povolaniu (porov. Lk 9, 62), no nepriateľ chce, aby verní rehoľníci zavrhlí svoje sľuby a stratili svoje povolanie. Tieto sily sa snažia, aby biskupi a kňazi, ale aj zosobášeni laici, zavrhlí svoje sľuby, aby sa spreneverili svojmu povolaniu alebo ich celkom zavrhlí.

Ježiš kladie dôraz na prvé prikázanie: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie“ (Mt 22, 37 – 38). Ale Zlý sa snaží zobrať ľuďom vieru v jediného pravého a živého Boha a nalákať ich na uctievanie mnohých božstiev a tiež na to, aby sa oddávali okultným praktikám. (Okultizmus veci získava prostredníctvom nadľudského alebo nadprirodzeného vplyvu, ktorý však nepochádza od Boha. Vo všeobecnosti sa okultizmus spája s démonickým vplyvom.)

Ježiš nám prišiel dať pravú a trvalú radosť (Jn 16, 24n.). Sľúbil nám trvalý pokoj (Jn 14, 27). Žalmista hovorí: **„Hľadaj radosť v Pánovi“** (Ž 37, 4). Svätý Pavol píše: **„Ustavične sa radujte v Pánovi“** (Flp 4,4). Diabol naopak chce, aby sme hľadali potešenie vo veciach, ktoré nie sú trvalé.

Ježiš prišiel, aby nám dal život v hojnosti, ale diabol chce *„kradnúť, zabíjať a ničiť“* (porov. Jn 10, 10). Chce zničiť plán blaha, ktorý Boh zamýšľa pre každého jedného z nás (porov. Jer 11, 29).

Keď v nás pôsobí hnev, zatrpknutosť, žiarlivosť, pýcha, žiadostivosť a pod., mali by sme si všimnúť, že toto sú „výtvory“ diabla. Ľudí v Cirkvi chce poštváť proti biskupom. Snaží sa ľudí priviesť k tomu, aby uverili, že biskupi a kňazi stratili svoj morálny hlas. Ľudia už necítia potrebu priblížiť sa ku Kristovi prostredníctvom pokánia. Tieto veci sú bezpochyby prejavmi moci zla. Túžbou nepriateľa je, aby ľudia odmietli svoju vieru.

Niektorí hovoria, že hnev, zatrpknutosť, žiadostivosť a podobne sú len ľudskými emóciami alebo vášňami, a preto sú v poriadku, sú normálne. Pozrime sa, čo nám o tom zjavuje božská pravda.

„... na Kaina a na jeho obetu nezhladol. Kain sa veľmi nahneval a tvár sa mu zamračila. Pán mu povedal: „Prečo sa hneváš a prečo mračíš tvár? Nemal by si zdvihnúť hlavu, ak robíš dobre? Ale ak zle robíš, hriech číha pri dverách a zachvacuje ťa jeho žiadostivosť, lenže ty ju máš ovládať.“ (Gn 4, 5 – 7)

„Hnevajte sa, ale nehrešte! Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom; a nedávajte miesto diablove!“ (Ef 4, 26 – 27)

„Zaviedol ich smilný duch a smilne sa odvrátili od Boha. Ich skutky im nedovoľujú vrátiť sa k svojmu Bohu, lebo je v nich smilný duch, takže nepoznajú Pána.“ (Oz 4, 12; 5, 4)

„A tak, bratia, sme dlžníkmi, ale nie telu, aby sme museli žiť podľa tela. Lebo ak budete žiť podľa tela, zomriete. Ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť... Hovorím však: Žite duchovne a nebudete spĺňať žiadosti tela.“ (Rim 8, 12 – 13; Gal 5, 16)

3) Keď si rozlíšil, aké sú túžby nepriateľa, rob opak.

Boh nás stvoril na svoj obraz a podľa svojej podoby, aby sme zdieľali Božiu dobrotu s inými (porov. Gn 1, 26; Ef 2, 10). Nepriateľ si však želá, aby sme dobré veci nerobili. To, čo nie je vo mne alebo v iných dobré, nepochádza od Boha, ale od zlého ducha. Boh je dobrý. Boh je láska. On je dobrota. Je čistý, pokorný, štedrý,... atď. Tieto kvality strácame v našom živote pod vplyvom Zlého. Stávame sa zlými, nenávidíme, sme krutí, pyšní, arogantní a podobne. Keď to už vieme, mali by sme konať opak toho, po čom túži nepriateľ.

Keď sa napríklad na nás niekto nahnevá, falošne nás obviní, ukrivdí nám a podobne, tak to nerobí tá konkrétna osoba, ale Zlý, ktorý sa pokúša prejaviť svoju povahu prostredníctvom slabosti tohto človeka. Chce totiž v danej osobe i v nás prekrútiť Boží obraz. Musíme si to uvedomiť a namiesto toho, aby sme sa nahnevali, musíme napraviť túto osobu tak, aby sa dostala spod vplyvu zla. Tak ho oslobodíme od nástrahy Zlého (porov. 2 Kor 2, 11) a následkom toho budeme v oblasti našich postojov oslobodení aj my: od hnevu k odpúšťajúcej láske, od neznášanlivosti ku Kristovmu súcitu. Takýmto spôsobom môžeme prežívať v našom živote víťazstvo Božieho kráľovstva a porážku kráľovstva zla.

Nemali by sme ľudí nenávidieť, ani kritizovať predstavených Cirkvi, ani sa nechať ovládať zlom, ktoré je v nich. Naopak. Mali by sme za nich modliť, pretože Zlý ich využíva ako svojich agentov. Preto nás svätý Pavol povzbudzuje:

„Predovšetkým teda žiadam, aby sa konali prosby, modlitby a orodovania a vzdávali sa vd'aky za všetkých ľudí, za kráľov i za všetkých, čo sú na vyšších miestach, aby sme mohli žiť tichým a pokojným životom vo všetkej nábožnosti a mravnej čistote.“ (1 Tim 2, 1 – 2)

Aby sme **„bojovali dobrý boj“** (porov. 1 Tim 1, 18), musíme premáhať Zlého ustavičnou modlitbou, ktorej predchádza život podľa Božieho Slova. Na to, aby sme úspešné **„žili a kázali“** lásku Boha Otca, spásne poslanie Krista a moc Ducha Svätého, si musíme uvedomiť stratégie Zlého. Kým nepoznáme jeho zámery, nedokážeme ho poraziť. Svätý Pavol nám hovorí, že tak máme robiť, **„aby nás neoklamal satan – ved' poznáme jeho zámery“** (2 Kor 2, 11).

Aby sme premohli tieto pokušenia, musíme – podľa slov svätého Antona – „robiť opak“. Keď nás pokúša pýcha, musíme sa okamžite pokoriť a ponížiť sa pred Bohom. Keď sme pokúšaní proti svätej čnosti čistoty, musíme sa snažiť umŕtviť svoje telo a všetky svoje zmysly a čoraz viac nad sebou bdieť. Ak naše pokušenie spočíva v nechuti k modlitbe, musíme sa ešte viac modliť a modliť sa s ešte väčšou sústredenosťou. A čím viac sa diabol snaží, aby sme sa prestali modliť, tým väčšie musí byť množstvo našej modlitby.

„Ak nás pokušiteľ vedie k hriechu, choď inou cestou. Ak ťa niekto provokuje k hnevu, odpusť mu. Ak ťa niekto preklína, požehnaj ho. Ak bojuješ s tým, či ísť do kostola, choď do kostola. Ak sa pokúša presvedčiť, aby si neprijímal biskupov a kňazov, podpor svojich kňazov a biskupov. Ak máš byť pyšný, buď pokorný. Ak ti zabraňuje v modlitbe, modli sa. Stručne povedané, *„agere contra“* – rob opak.“

Naša obrana pred nepriateľom

Svätý Pavol píše: „Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo. Ved' sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky.“ (Rim 12, 21; Ef 2, 10) Keď konáme dobro, náš život sa Bohu páči a do nášho života prúdi Božia milosť. ***Božia milosť je našou obranou.***

Aby sme poznali pravdu, musíme poznať Toho, ktorý je pravdou. Ježiš vyhlasuje: „**Ja som cesta, pravda a život**“ (Jn 14, 6). „**Pravda je v Ježišovi**“ (porov. Ef 4, 21). A skrze túto pravdu nachádzame slobodu. Slobodu od hriechu a slobodu od otroctva nášho ohraničeného chápania. Ježiš povedal Židom, ktorí v neho uverili:

„**Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.**“ (Jn 8, 31 – 32)

Preto sa namiesto nášho chápania vecí musíme spoliehať na Boha, ktorý rozumie všetkému.

„**Z celého svojho srdca dôveruj Pánovi a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Na všetkých svojich cestách myslí na neho a on bude riadiť tvoje kroky. Nebuď múdry sám pred sebou; boj sa Pána a vyhýbaj zlu.**“ (Prís 3, 5 – 7)

Ježiš nikdy nepoľavil z pravdy len preto, aby za zapáčil ľuďom. Povedal, že neprišiel preto, aby priniesol pokoj, ale rozdelenie – a to dokonca rozdelenie našich rodín (Mt 10, 34 – 36). Povedal, aby sme nehádzali perly sviniam (Mt 7, 6) a aby sme si striasli prach z nôh na miestach, kde nás nebudú počúvať (Mt 10, 14). Kristus nás povoláva k pravde a to dokonca aj vtedy, keď bolí. Kristus nás určite povoláva k vľúdnosti a zdvorilosti, no nikdy nie je tak, aby to bolo na úkor pravdy. Pri napĺňaní nášho poslania nesmieme konať zo strachu alebo preto, aby sme sa niekomu zapáčili (1 Sol 2, 4). Keď robíme veci kvôli tomu, aby sme sa páčili ľuďom, alebo preto, že máme z nich strach, dostávame sa do pasce Zlého, ktorý nám takto bráni konať to, čo je správne a to, čo by sme mali konať.

Duchovný boj v našom každodennom živote je skutočný. Navyše, čím dôvernejšie žijeme s Kristom, tým viac dokážeme rozlíšiť úskoky Zlého. Keď rozpoznáme úskoky, môžeme robiť opak. Musíme si byť dobre vedomí jeho plánov, aby sme obránili seba samých. Preto nás Duch Svätý v Božom slove varuje:

„**Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral**“ (1 Pt 5, 8; pozri tiež Mt 12, 43 – 45).

Musíme byť duchovne ostražitý: nielen, aby sme jeho útok vydržali, ale aby sme mu odporovali. „**Vzoprite sa mu, pevní vo viere,**“ povzbudzuje svätý Peter (1 Pt 5, 9).

„**Prebud' sa, ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a bude ti svietiť Kristus!**“ (Ef 5, 14)

Pápež Pavol VI. sa počas príhovoru na generálnej audiencii 15. novembra 1972 spýtal: „Čo je najväčšou potrebou Katolíckej cirkvi v súčasnosti?“ Dal nasledujúcu odpoveď:

„Nech vás moja odpoveď neprekvapí. A nemyslíte si ani, že je poverčivá. V súčasnosti je najväčšou potrebou Katolíckej cirkvi brániť sa pred nepriateľom, Satanom... Zlo nie je len nedostatkom niečoho, je to aktívna sila, živé duchovné bytie, ktoré je skazené a ktoré kazí druhých. Diabol je hrozná, tajomná a desivá skutočnosť. Popriete existenciu Zlého protirečí učeniu Biblie a učeniu katolíckej Tradície. To, v akej veľkej miere dokáže Zlý ovplyvňovať náš osobný život, naše rodiny, spoločenstvá a spoločnosť, je dôležitým prvkom učenia Katolíckej cirkvi, ktorí sme zanedbali, no ktorí musíme vážne študovať. Tým hlavným je Satan, čo znamená protivník, nepriateľ; a spolu s ním sú aj mnohí ďalší. Všetci títo sú Božimi stvoreniami (stvorenými ako anjeli), ktorí však kvôli rebélii padli a boli zatratení. Ide o celý tajomný svet, trasúci sa tou najnešťastnejšou drámou, o ktorej však vieme len veľmi málo...“

My sa samozrejme musíme sústrediť na Ježiša. Avšak „úplne ignorovať existenciu diabla a démonov sa protiví učeniu Biblie“, ako raz povedal pápež Benedikt XVI. Slovanmi pápeža Jána Pavla II.: „Tí, ktorí neveria v existenciu diabla, neveria v Evanjelium.“

Otec Jim McManus CSSR vo svojom pozoruhodnej knihe „*Healing in the Spirit. Ministry of healing in Today's Church*“ (slov. „Uzdravovanie v Duchu. Služba uzdravovania v súčasnej Cirkvi“) napísal:

„Šesť rokov som seminaristov učil morálnu a pastorálnu teológiu a nikdy som pritom nespomenul ani službu oslobodzovania, ani exorcizmus. Keď sa pozerám späť na obdobie tých rokov, musím povedať, že hoci som sa formálne nikdy nevzdal viery v učenie Cirkvi o zlých duchoch, táto moja viera bola úplne neaktívna. Uvedomoval som si, že v istých zriedkavých prípadoch môže dôjsť k posadnutiu zlým duchom. Vedel som aj to, že keď sa niečo také stane, biskup ustanoví svätého, múdreho a asketického muža, aby sa tým zaoberal. Mňa sa to netýkalo. Zistil som, že takmer nikde – ak nie absolútne nikde – sa v katolíckych seminároch, v ktorých študujú budúci kňazi, o tejto službe vôbec neučí. Preto som povedal, že chápem, prečo toľkí kňazi a služobníci túto službu nepoužívajú. Nikto ich o tom neučil – tak, ako som to nerobil ani ja.“

Otec Jim od tej doby rozvinul mocnú službu vnútorného uzdravovania a oslobodenia.

Vnútorné uzdravenie je nevyhnutnou podmienkou pre účinné oslobodenie. Keďže stratégiou zla je pôsobiť na slabé oblasti poznačené našimi zraneniami a boľavými miestami v minulosti, potrebujeme byť v týchto oblastiach uzdravení tým, že zakúsime lásku a spásnu milosť nášho Pána Ježiša Krista.

Oficiálny rímsky exorcista, otec Gabriel Amorth, ktorý je najslávnejším exorcistom na svete, varuje pred čarodejníctvom: „Praktizovalo sa počas celých dejín ľudstva a vo všetkých civilizáciách. I dnes ešte mnohí padajú do jeho pazúrov. Mnohí kňazi podceňujú nebezpečenstvo čarodejníctva. Aj keď právom dôverujú v spásnu moc Ježiša, ktorý zomrel, aby nás oslobodil od satanových pút, zabúdajú, že Pán nám nikdy nepovedal, aby sme podceňovali diablovu moc. Nikdy nám nepovedal, aby sme sa mu vyhýbali alebo prestali proti nemu bojovať. Namiesto toho nám Boh dal moc démonov vyháňať.“

Naše zbrane v duchovnom boji

Tak, ako by mal mať útočné i obranné zbrane vojak pochodujúci na front, oboje by sme mali mať v duchovnom boji aj my.

Svätý Pavol vo svojom liste Efezanom hovorí o obranných i útočných zbraniach, o „*celej Božej výzbroji*“, ktorú si musíme vziať. Ak si vedome nevezmeme túto duchovnú výzbroj (ako si vojak berie fyzické brnenie, keď ide na bojisko), nebudeme schopní „*čeliť úkladom diabla*“ (Ef 6, 11).

„Oblečte si Božiu výzbroj, aby ste mohli čeliť úkladom diabla. Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach. Preto si vezmite Božiu výzbroj, aby ste mohli v deň zla odolať, všetko prekonať a obstať! Stojte teda: bedrá si prepášte pravdou,

oblečte si pancier spravodlivosti a obujte si pohotovosť pre evanjelium pokoja! Pri všetkom si vezmite štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha! A zoberte si aj prilbu spásy a meč Ducha, ktorým je Božie slovo!“ (Ef 6, 11 – 17)

Svätý Pavol tu zbrane pre náš duchovný boj prirovnáva k výzbroji, ktorú mal na sebe počas boja rímsky vojak. Svätého Pavla rímski vojaci spútavali a mnohokrát bol v ich blízkosti. Keď písal list Efezanom, použil ako prirovnanie vojenské brnenie. Aj kresťania majú svoju výzbroj. Svätý Pavol teda berie časti výzbroje, jednu po druhej, a prekladá ich do kresťanských termínov. Modlime sa teda aj k Božiemu Duchu, Duchu Svätému, aby nám pomohol pochopiť význam týchto duchovných zbraní, ktoré majú „*božskú moc*“ zničiť pevnosti Zlého. O tom hovorí svätý Pavol v 2 Kor 10, 4.

1. Opasok pravdy

Rímski vojaci si zvykli okolo pása zaväzovať tuniku opaskom. Vďaka tomu sa mohli slobodne pohybovať. Voľné šaty by totiž pri behu prekážali. V našom duchovnom boji je týmto opaskom pravda. **Pravdou je Božie slovo, ktoré človek žije.** Ježiš je „*cesta, pravda a život*“ (Jn 14, 6); „*pravda je v Ježišovi*“ (Ef 4, 21) a jeho slovo je pravda. Ježiš sa modlil k Otcovi za všetkých, ktorá v neho uveria: „**Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda**“ (Jn 17, 17). *Prvou satanovou zbraňou je lož. „Diabol... nezotrval v pravde, lebo v ňom pravdy niet. Keď luhá, hovorí zo seba, lebo je luhár a otec lži“* (Jn 8, 44). Niektorí ľudia sa nechávajú ovplyvniť tvrdením, že hriech vo svojom živote nemusia brať vážne, lebo Ježiš nám svojou smrťou na kríži získal odpustenie hriechov. Pápež Benedikt XVI. však v jednej zo svojich homílií pravdivo povedal:

„To, že nám Boh odpustil hriechy, neznamená, že naše hriechy sú automaticky odpustené bez toho, aby sme s tým niečo urobili. Boh nám ponúka dar. Je na nás, či ho prijmeme s vďačnosťou a či mu dovoľíme, aby pretvoril náš život, alebo nie. Je to ako keď hladný človek vstúpi do jedálne, v ktorej sú stoly plné lahôdok. Keď sa na ne bude len pozeráť, jeho hlad nezmizne. Podobne je tomu tak vtedy, keď nám Boh ponúka dar odpustenia: nezmierime sa s ním dovtedy, kým tento dar neprijmeme a nanovo nevstúpime do vzťahu s Otcom.“

Svätý Pavol nás vyzýva, aby sme sa „*prepásali opaskom pravdy*“. Vyznám tohto úkonu objasňuje to, čo Pán Boh povedal prorokovi Jeremiášovi v 1, 17:

„Ale ty si opáš bedrá, povstaň a rozpovedz im všetko, čo som ti prikázal! Nemaj pred nimi strach, aby som ťa nimi nenastrašil!“

Pán teda od nás vyžaduje, aby sme s Božím slovom nerobili žiadne kompromisy: aby sme ho ani neriedili, ani k nemu nepridávali, ani z neho niečo odoberali. Niekedy v našom živote prechádzame problémami a prežívame rôzne neistoty; v mysli sa zaoberáme negatívnymi myšlienkami a ochromuje to náš život. V takýchto situáciách sa môžeme „*hýbať slobodne a rýchlo*“, môžeme plynulo kráčať životom len vtedy, keď si okolo seba prepásame opasok pravdy. *Pravdu musíme mať v sebe, byť o nej presvedčený, uplatňovať ju a ohlasovať ju.* „Trvalý pokoj poživajú tí, čo milujú tvoj zákon; a nemajú sa na čom potknúť“ (Ž 119, 165).

Naša myseľ je hlavným bojiskom satana. To on do nej vkladá všetky negatívne myšlienky. Na základe toho, čo si myslíme, sa formujú naše presvedčenia. Na našich presvedčeniach sa zas zakladajú naše skutky. „*Otec lži*“

vkladá do našej mysle zlé myšlienky a presvedčenia: že sme nechcení, neprijatí, že sme na nič, že nie sme hodní žiť a podobne. Keď teda žiarlim, mám v sebe hnev, neodpustenie, lakomstvo a pod., už som v tábore Zlého. **Mal by som byť presvedčený, že zlo je zlé, a zvolit' si opak.**

Niektoré radikálne a extrémistické skupinové hnutia ako fašizmus, Taliban, Al-Káida a iné teroristické skupiny zastávajú nesprávne ideológie a sú o nich presvedčené. Na základe nich nenávidia a zabíjajú ľudí a myslia si, že konajú správne. No **ak by mali správne názory, ak by mali vo svojej myšli a vo svojom srdci Božiu pravdu, konali by správnym spôsobom.**

2. Pancier spravodlivosti

Vojaci používajú pancier, aby chránili svoje srdce, ktoré je najdôležitejším orgánom. V duchovnom boji, používame pancier spravodlivosti. Vďaka Písmu chápeme, že *pred Bohom je spravodlivé, keď poslúchame a žijeme Božie slovo*. Svätý Jozef je nazvaný „spravodlivým mužom“ (Mt 1, 19). Ježiš povedal: „*Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdate do nebeského kráľovstva*“ (Mt 5, 20). Svetská spravodlivosť je iná ako Božia spravodlivosť (porov. Mt 20, 1 – 16). Svätý Pavol hovorí, že bol „bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista – spravodlivosťou z Boha, založenou na viere“ (Flp 3, 9). Keď farizeji Ježiša obvinili za to, že v sobotu uzdravil muža s vyschnutou rukou, povedal: „*Sobota bola ustanovená pre človeka, a nie človek pre sobotu*“ (Mk 2, 27). Motiváciou našich skutkov by teda mala byť Božia dobrota a Boží súcit. Zlí by sa mali – pri pohľade na našu spravodlivosť – meniť. **„Lebo to je Božia vôľa, aby ste robili dobre, a tak umlčali nevedomosť nerozumných ľudí“** (1 Pt 2, 15).

Svätý Pavol hovorí: **„Oblečme si pancier viery a lásky“** (1 Sol 5, 8). S ľuďmi, ktorých niečo zväzuje, by sme vždy mali mať súcit, a – vyzbrojení maximálnou trpezlivosťou – by sme mali byť pripravení podať im pomocnú ruku. **Oslobodenie je skôr službou prejavenia súcitu voči osobe, ktorú utlačujú zlí duchovia**, než manifestáciou moci nad duchom, ktorý túto osobu utláča. A to môžeme robiť iba vtedy, ak týchto ľudí milujeme a hlboko veríme v moc vzkrieseného Pána, ktorý je v každom z nás.

3. Obuv pohotovosti pre evanjelium pokoja

Hovorí sa, že rímski vojaci si počas vojnového stavu obúvali a zaväzovali topánky aj pred spaním, aby ušetrili čas potrebný na zaväzovanie, ak by v noci nastal vojnový poplach. Svätý Pavol hovorí, že v našom duchovnom zápase si vždy musíme obúť obuv pohotovosti pre ohlasovanie evanjelia pokoja. V tomto „nepokojnom svete“ okolo mňa by som ja mal byť nástrojom pokoja. Keď sa snažím byť poslom pokoja v situácii, ktorá vládne u mňa doma, v mojom bydlisku, v mojej farnosti, na mojom pracovisku, stávam sa tak bojovníkom Božieho kráľovstva a spolupracujem s Duchom Svätým vo mne na rozptýlení temnoty nenávisťi a súperenia. Naša každodenná modlitba mohla znieť takto: **„Pane, daj, aby som bol dnes pre niekoho požehnaním.“**

Evanjelium máme hlásať vhod i nevhod.

„Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou.“ (2 Tim 4, 2 – 4)

Okolo seba vidíme mnohých ľudí, ktorí sú v zajatí bolesti, depresie, úzkosti, samovražedných sklonov, nenávisti, závislostí a tak ďalej. Ježiš povedal: „**Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní**“ (Jn 8, 36). Oslobodzuje nás práve Jeho slovo. „**Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí**“ (Jn 8, 31 – 32). *Aby sme v našom živote zakúsili radosť a aby sme v našom srdci zakúsili pokoj, musíme naplniť naše srdce a našu myseľ týmto životodarným Slovom a musíme v ňom zotrvať. A potom musíme oslobodzovať aj iných*, ktorí sú v zajatí. To, čo nemám, a to, čo som nezažil, nemôžem dávať iným. Preto je *mojou prvoradou a najväčšou povinnosťou rásť v Slove a dovoliť tomuto Božskému slovu, aby sa vtelilo do mojich postojov, myšlienok, slov a skutkov*. Takto môžem byť bojovníkom zápasiacim s mocnosťami temnoty, ktoré sa pokúšajú ovplyvniť môj život a ovplyvniť aj život iných. **Keď veríme v Božie Slovo a žijeme ho, Kristov život sa stáva v našom živote čoraz dynamickejšim**. Pánovo uzdravenie a jeho utešujúca láska sa skrze naše postoje a prístup k ľuďom dostane aj k iným. Pán oslobodí ľudí od všetkého negativizmu prostredníctvom toho, že s nimi budeme dôverne komunikovať. Svätý Pavol hovorí: „**Beda mi, keby som evanjelium nehlásal**“ (1 Kor 9, 16).

4. Štít viery

Vojaci používajú štít na to, aby sa chránili pred útokmi nepriateľa. Ak je štít malý alebo nie je dostatočne silný, ochrana sa nedá zaručiť. Musí byť dostatočne veľký a silný; a vojak by mal mať držanie štítu dobre nacvičené. Keď dôjde k útoku nepriateľa, je na mieste použiť štít, ktorý ho pred týmto útokom ochráni. V duchovnom boji **je týmto štítom štít viery. Mali by sme mať silnú vieru v Pána a v jeho Slovo**.

V dávnych časoch ľudia počas vojny v blízkosti bojiska stavali vysoké pevnosti, aby sa tak chránili pred nepriateľom. Predtým než sa začali používať bomby a palné zbrane, sa vo väčšine vojen používali „luky a šípy“. Nepriatelia vystreľovali na bojisku ponad vysoké pevnosti „horiace šípy“. Pre náš duchovný zápas z toho vyplýva toto: **Náš Pán a Spasiteľ Ježiš Kristus svojou smrťou a zmŕtvychvstaním nepochybne postavil „vysokú pevnosť“**, ktorá nás chráni pred nepriateľom. No nepriateľ sa snaží „ponad túto pevnosť“ vystreľovať šípy do našej mysle. Negatívne myšlienky depresie, bolesti, neprijatia, úzkosti a podobne sú tými „horiacimi šípmi“, ktoré sa Zlý pokúša streliť do našej mysle. Až do našej smrti **„naš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“** (1 Pt 5, 8). My však môžeme a máme ničť tieto šípy našou vierou v Božie slovo. Jednou z taktík Zlého je, že pôsobí na nás v oblastiach, v ktorých máme slabiny. Ak sme napríklad v detstve nedostali od rodičov dost lásky, často nám to pripomína, a tak spôsobuje, že cítime bolesť a neprijatie.

„Spomeň si na moju biedu, utýranosť, na palinu a otravu. V spomienke je stále schúlená moja dušička vo mne.“ (Nár 3, 19 – 20)

Neskôr však jeho viera spôsobila, že sa obrátil k Božej láske, ktorá ho naplnila nádejou. **„Toto si beriem k srdcu, pre toto budem dúfať. Láskovosť Pána, že nám nie je koniec, ved' jeho milosť nepomíňa, obnovuje sa každým ránom; veľká je tvoja vernosť. Pán je môj údel, vraví moja duša, nuž v neho dúfam.“** (Nár 3, 21 – 24)

Pán nás uistuje o svojej ustavičnej láske a starostlivosti.

„Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba.“ (Iz 49, 15)

„Hoci by ma opustili otec aj mat', Pán sa ma predsa ujme.“ (Ž 27, 10)

Treba používať štít viery v jeho prisľúbenia, byť presvedčený o jeho láske vyjsť z negatívnych pocitov. Takto sa pôsobenie Zlého „uhasí“. Viera v Pána a v jeho Slovo, ktoré nikdy nezlyháva, dokáže „uhasiť plemene zla“, ktoré k nám prichádzajú vo forme pokušení a iných negatívnych postojov.

Zopár praktických rád:

- ✚ Keď mi nepriateľ podsúva pochybnosti o Božom slove, musím vždy veriť tomu, že Boh neklame a že je svojim prisľúbeniam vždy verný (Nm 23, 19; Mk 13, 31).
- ✚ Keď ma nepriateľ pokúša svetskými túžbami, musím vždy s vierou pamätať na to, že kvôli večnému šťastiu sa oplatí obetovať časné potešenia, ktoré pominú.
- ✚ Keď ma nepriateľ zvädza na nebezpečné chodníčky okultizmu, musím veriť tomu, že Ježiš je jedinou cestou, a že aj keby som získal celý svet, bolo by mi to na nič, ak by som stratil svoju dušu (Mt 16, 26).
- ✚ Keď sa ma zmocňuje depresia z môjho smutného detstva plného neprijatia a nechcenosti, musím veriť v Božie slovo, že „hoci by ma opustili otec aj mat', Pán sa ma predsa ujme“ (Ž 27, 10 a pozri aj Iz 49, 15).
- ✚ Keď som ochromený myšlienkou, že som na nič, vierou v Božie slovo prijímam pravdu, že „som Božie dieťa“ (1 Jn 3, 1) a že som „**drahý jeho očiam, vzácny a že ma miluje**“ (Iz 43, 4).
- ✚ Keď mám strach a chýba mi dôvera, vierou v jeho Slovo sa dokážem pozdvihnúť: „**Bud' silný a udatný, neboj sa a neľakaj sa, veď Pán, tvoj Boh, je s tebou pri všetkom, čo podnikneš!**“ (porov. Joz 1, 7) „**Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje**“ (Flp 4, 13).

A tak je viera v Božie slovo a život podľa neho protijedom proti stratégiám Zlého.

5. Prilba spásy

Prilba sa používa na ochranu hlavy. V duchovnom boji nám prilba spásy chráni myseľ najmä pred dvoma pocitmi: pýchou a znechutením. Naša spása je darom, ktorý nám Boh dáva zadarmo.

„Lebo spasení ste milosťou skrze vieru; a to nie je z vás, je to Boží dar: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval.“ (Ef 2, 8 – 9)

Nebo si nemôžeme zaslúžiť svojimi dobrými skutkami. Ani svojimi modlitbami, ani dobrými skutkami, hoci tieto veci sú samozrejme potrebné (Flp 2, 12), dá sa to jedine Božou milosťou; jedine drahou krvou Baránka, ktorou sme vykúpení.

Na druhej strane, naše hriechy a slabosti nás nemusia znechucovať. **Keď totiž naše hriechy kajúcne oľutujeme, odovzdáme ich Ježišovi, ktorý vzal naše hriechy na kríž, vstúpime do spovednice a pristúpime k sviatosti zmierenia, naše hriechy sú odpustené** (porov. 1 Jn 1, 9; Hebr 8, 12). Pán prisľúbil, že **aj keby boli naše hriechy sťa šarlát, budú obieleené ako sneh, ak by sa aj červenali sťa purpur, budú ako vlna biele** (porov. Iz 1, 18). Keď sme o týchto veciach presvedčení, nepriateľ nemôže do našej mysle vložiť pýchu alebo znechutenie.

Peter bol vyvolený, aby bol „skalou, na ktorej bude postavená Cirkev“ (porov. Mt 16, 18). On však tri razy zaprel Ježiša, ale zaplakal slzami ľútosti. Jeho ľútosť bola zameraná na Ježiša jeho slová (porov. Mt 26, 75). Judáš tiež

zradil Ježiša – bozkom. Tiež to ľutoval a verejne veľkňazovi vyznal, že zhrešil tým, že zradil nevinnú krv. Potom šiel a obesil sa (porov. Mt 27, 3 – 5). Judáš sa zameral na zlo, ktoré vykonal, a preto upadol do zúfalstva a nedokázal si spomenúť na Ježišovu milosrdnú a odpúšťajúcu lásku. To v ňom pôsobil diabol (porov. Jn 13, 2. 27). Bude nás pokúšať, aby sme zhrešili. A len čo tomu pokušeniu podľahneme, Zlý sa pokúsi vložiť do nás vinu a zúfalstvo kvôli našim minulým hriechom. **Pravé pokánie pochádza od Ducha Svätého a privádza nás naspäť k Bohu, zatiaľ čo vina a skl'účenosť pochádza od Zlého a od Boha nás odvádza.** Keď vďaka pravému pokániu vyznáme svoje hriechy, sú naše hriechy odpustené (1 Jn 1, 19), nech sú už akokoľvek ťažké (Iz 1, 18). A na naše hriechy Pán zabúda (Hebr 8, 12).

6. Meč Ducha, ktorým je Božie slovo

Päť dielov výzbroje, ktoré boli doteraz spomenuté, boli **obrannými zbraňami**. Ako **útočnú zbraň** používa vojak meč. Ním útočí na nepriateľa. Aj v našom duchovnom boji potrebujeme nejakú útočnú zbraň. Takouto zbraňou je Božie slovo. Keď sa Ježiš stretol s diablom na púšti, porazil ho práve touto zbraňou.

Nestačí, že vojakovi po boku visí čerstvo naostrený meč; mal by sa ním vedieť aj oháňať. Nikto učený však z neba nespadol. Človek sa zdokonaľuje cvikom. Podobne, aj v našom duchovnom zápase musíme vedieť „používať“ meč Božieho slova. Aj nepriateľ pozná Božie slovo, používa ho však vytrhnuté z kontextu a tak, aby z neho niečo vytiahol pre svoje plány. To urobil aj vtedy, keď bol Ježiš na púšti. Ale Ježiš sa vedel „oháňať“. Božie slovo nestačí poznať. Musíme mať aj múdrosť a dar rozlišovania Ducha Svätého, inak Božie slovo prekrútíme. Božie slovo nie je určené pre náš súkromný výklad (pozri 2 Pt 1, 20 – 21).

Meč Ducha, ktorý je útočnou zbraňou proti manévrom Zlého, **nie je to Slovo, ktoré „zostáva“ v Biblii, v našej myslí alebo v našom srdci. Je to Slovo, ktoré je v našich ústach.** Inými slovami, nie je to „Logos“, napísané Slovo, ale „Rhema“, vyslovené Slovo. **Musíme sa brániť proti Zlému tým, že Božie Slovo vyslovujeme. A mali by sme sa vedieť oháňať mečom Slova tak, ako to vedel sám Ježiš.**

Aby som tento bod objasnil, chcel by som spomenúť jednu príhodu. Na univerzite, kde som pracoval, bol istý profesor, ktorý bol známy tým, že čítaval z ruky a mnohí k nemu chodievali. Moji priatelia mi zvykli hovoriť: „Prečo nejdeš aj ty? Nemusíš tomu veriť... Choď len tak... zo srandy.“ Ísť k nemu na čítanie z ruky som však odmietol. Svojim priateľom som povedal: „Keby som svoj malíček strčil do malého plameňa **bez toho, že by som veril, že zhorí**, určite by zhorel.“

Neskôr sa v mojom živote stala tragédia: Pán si zo zeme v ten istý deň povolal piatich ľudí, ktorých som miloval. Keď som po istom čase opäť začal pokračovať v práci na univerzite, prichádzali za mnou mnohí priatelia, aby vyjadrili sústrasť. Prišiel za mnou aj tento profesor. Po tom, čo mi vyslovil sústrasť, povedal: „Ukáž mi ruku.“ Z Božej milosti som mu ostro povedal: „Čokoľvek sa v mojom živote stalo, nedialo sa podľa čiar na mojej ruke, ale podľa toho, čo je v Božom pláne. Aj to, čo sa stane v budúcnosti, stane sa len podľa Božieho plánu.“ „Civel“ na mňa a povedal: „Si prvý človek, čo mi hovorí niečo také.“ Pán ma povzbudil, aby som mu povedal: „Možno som prvý človek, čo ti niečo také hovorí, ale prajem si a modlím sa, aby ti niečo také povedali ešte mnohí.“ Samozrejme, že sa nahneval a odišiel. Áno, **taktikou Zlého je zasiahnuť vtedy, keď máme slabú chvíľku, vo chvíľach ťažkostí, choroby, smútku a podobne**. Bude nám vtedy mnohé sľubovať. Pamätajme na to, že pôsobí aj cez situácie a osoby, ktoré majú na nás vplyv, dokonca aj cez našich najlepších priateľov. Aj svätý Pavol hovorí: „**A nečudo, veď sám satan sa tvári ako anjel svetla**“ (2 Kor 11, 4). Musíme sa oháňať mečom Ducha podľa konkrétnych situácií, **naše názory sa musia zakladať na pravde Božieho slova a svoju vieru musíme vyjadriť slovné**. Musíme trvať na pravde, na našej hodnosti Božích detí a na jedinečnosti Božieho povolania a poslania, ktoré je nám zverené.

Stručne povedané, na to, aby sme sa mohli postaviť nepriateľovi a zvíťaziť nad ním, sa musí naša myseľ aj náš život naplniť Božím slovom. Veľmi užitočné je aj dennodenné vykonávanie „Lectio Divina“. „Lectio Divina“ je spôsob čítania Božieho slova, ktoré je pretkané modlitbou. Má štyri kroky. Prvým krokom je *Lectio* (Čítanie Slova), druhým krokom je *Meditatio* (opätovné čítanie zamerané na hľadanie toho, čo chce Pán týmto textom povedať nám).

Tretím krokom je *Oratio* (čiže moja modlitba, ktorá je odpoveďou na to, čo mi Pán povedal) a štvrtým krokom je *Contemplatio* (zostávame v tichu a bez slov a ponárame sa hlboko do textu, vďaka čomu počujeme Pánov hlas. On nám vnuká, čo je potrebné zmeniť v našom osobnom živote. Výsledkom je predsavzatie niečo vykonať).

Konfrontácia démonických mocností

Ako Kristovi učenici by sme si nemali existenciu diabla iba uvedomovať. Mali by sme urobiť všetko pre jeho porážku, **pretože cenou našich duší je Ježišova drahocenná krv**. A svoju dušu – a tiež duše iných – musíme zachrániť pred nástrahami Zlého. Svätý Peter píše:

„Bud'te triezvi a bdejte! Vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že také isté utrpenie dolieha na vašich bratov po celom svete.“ (1 Pt 5, 8 – 9)

Kvôli plánom nášho nepriateľa nemáme panikáriť, radšej máme byť ostražití a bdeli. Keby sme vedeli, že v našom okolí dochádza k lúpežiam, urobili by sme preventívne opatrenia. Boli by sme ostražití. Aj náš nepriateľ je ako zlodej, a preto si musíme uvedomovať jeho taktiku a byť vždy pripravení odporovať mu. A keďže tento nepriateľ jedná veľmi rafinovane, musíme sa mať na pozore a rozlišovať jeho stratégie. A keď budeme robiť opak toho, k čomu nás podnecuje Zlý, vyhráme boj tak, že do nášho života prinesieme Kristovo víťazstvo.

Svätý Jakub píše:

„Podriad'te sa teda Bohu; diablove sa vzoprite a ujde od vás.“ (Jak 4, 7)

Nie svojou silou, ale **vierou v Ježiša a milosťou a mocou Boha môžeme nad týmto nepriateľom zvíťaziť**.

Svätý Ján píše: **„Vieme, že sme z Boha a celý svet je v moci Zlého“** (1 Jn 5, 19). **Ježiš nám však svojou smrťou a svojím zmŕtvychvstaním daroval víťazstvo nad Satanom. Keď sme spojení s Ježišom, keď žijeme Božie Slovo, „Boh pokoja rozmliaždi satana pod našimi nohami“** (porov. Rim 16, 20).

Ježiš povedal: **„Prichádza knieža sveta. Nado mnou nemá nijakú moc“** (Jn 14, 30). Ježiš prišiel, aby zmaril skutky zla a aby ich pribil na kríž. Takto z nášho protivníka spravil porazeného (porov. 1 Jn 3,8b; Kol 2, 15). **Jediné, čo musíme spraviť, je zostávať v jednote s Kristom a žiť v jeho moci.**

Tento nepriateľ je padlým anjelom. Je teda mocnejším než sme my, ktorí sme stvorení „o niečo menší od Boha“. Pán nevzal späť moc a dary, ktoré im na počiatku udelil. Aj keď padlí, predsa sú stále anjelmi, pretože „Božie dary a povolanie sú neodvolateľné“ (Rim 11, 29). Ale **keď žijeme v Božej moci, stávame sa silnejšími než nepriateľ**. **„Duch, ktorý je vo vás, je väčší než ten, čo je vo svete.“** (1 Jn 4, 4)

Katechizmus Katolíckej cirkvi hovorí: „Satan alebo diabol a ostatní zlí duchovia sú padlí anjeli (Zjv 12, 7 – 9), lebo slobodne odmietli slúžiť Bohu a jeho plánu. Ich voľba proti Bohu je definitívna. Pokúšajú sa pridružiť človeka k svojej vzbure proti Bohu“ (KKC 414). Ježiš napríklad pokarhal Petra za to, že nepremýšľal Božím spôsobom (Mt 16, 21 – 23).

Božie slovo nám vysvetľuje, že keď voči sebe navzájom prechováame hnev, „dávame miesto Zlému“ (Ef 4, 26 – 27; Gn 4, 7). To isté sa deje, keď sa oddávame hriechom v oblasti sexuality (Oz 4, 12; 5, 4) alebo lakomstvu (Ef 5, 5) či svojvôli (1 Sam 15, 23). Oslabenie viery, korene hnevu, sebeckto, žiarlivosť, bezbožnosť, nečistota, lakomstvo a podobné veci, ktoré nepriateľ čoraz viac vkladá do ľudských srdc, sú jasným znakom a dôkazom toho, že kráľovstvo temnoty je uprostred nás. Keď neuznávame prítomnosť diabla, nepoznáme ani „**jeho zámery**“ (2 Kor 2, 11) a nepriateľ úspešne pôsobí v našom živote. Moc zlého je súčasťou „reálneho“ sveta, v ktorom žijeme. Vo svete vidíme toľko zla. Obzvlášť morálneho zla, ktoré je proti ľudskej prirodzenosti a proti Bohu: potratov, zväzkov osôb rovnakého pohlavia, incestov. Existuje napätie medzi dvoma zákonmi: zákonom, ktorý siaha po dobre, a zákonom, ktorý siaha po zle. Svätý Pavol poukazuje na toto napätie a hovorí, že jediným východiskom je spásna Božia milosť, ktorú nám priniesol Ježiš (porov. Rim 7, 19 – 20. 24 – 25).

Naša ochrana: Božia Slovo

Najlepšie je, keď príliš nepremýšľame nad nepriateľom, ale sústredíme sa na Ježiša (porov. Hebr 12, 1 – 2), rozjímame nad jeho Slovom a sústredíme sa na to, aby sme s úplnou dôverou v Božiu milosť viedli dobrý kresťanský život. Jedného by sme si mali byť vedomí a mali by sme byť o tom pevne presvedčení: Zlí duchovia sú silnejší než my, ale „nie sú silnejší než ten, ktorý je v nás“ (porov. 1 Jn 4, 4). Keď sa „upevňujeme v Pánovi a v sile jeho moci“ (Ef 6, 10), máme nad sebou Pánovu ochranu.

Svätý Ján mladým píše: „**Ste silní, Božie slovo ostáva vo vás a premohli ste Zlého**“ (1 Jn 2, 14b). *Božie slovo sa v nás stáva telom, posilňuje nás proti taktikám zlého a pomáha nám rozlišovať, čo pochádza od dobrého Ducha a čo nie.*

Zázrak, ktorý urobil Mojžiš v Egypte, urobili aj čarodejníci. No ten prvý bol vykonaný mocou Ducha Svätého a ten druhý mocou temnoty. *To, čo robí Duch Svätý, diabol „napodobňuje“.* Zázraky, uzdravenia, proroctvá a obrazy môžu pochádzať od Ducha Svätého alebo od zlého ducha. A občas môžu pochádzať aj z nášho vlastného ducha, z mysle poznačenej predsudkami. Svätý Ján nás varuje:

„Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú z Boha; lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov.“ (1 Jn 4, 1)

Prostredníctvom falošných darov a zázrakov nám nepriateľ chce vziať našu vieru v jediného živého Boha. Svätý Pavol Timotejovi píše:

„Duch výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridrižovať zvodných duchov a učenia démonov.“ (1 Tim 4, 1; porov. tiež Dt 13, 2 - 5)

V Skutkoch apoštolov čítame, ako isté dievča, ktoré bolo otrokyňou, zarábalo svojmu pánovi veštením veľa peňazí. Ale keď svätý Pavol z nej toho ducha v mene Ježiša vyhnal, už viac nedokázala veštiť (Sk 16, 16 – 19).

Svätý Pavol píše: „**Boríme výmysly a každú pýchu, čo sa dvíha proti poznaniu Boha. Pútame každú myseľ, aby bola poslušná Kristovi**“ (2 Kor 10, 4 – 5). „**Podriad'te sa teda Bohu; diablove sa vzoprite a ujde od vás**“ (Jak 4, 7). Keď nepriateľ v našej mysli postaví „*hradby*“ (2 Kor 10, 4) nenávisti, úzkosti, depresie, nemorálnosti

a pod., musíme *podriadit' svoje myšlienky Kristovi a pravde jeho Slova a naplnit' svoju myseľ tým*, „čo je cudné, ... čo je milé a čo má dobrú povest', čo je ... chválitebné“ (Flp 4, 8) a musíme *myslieť na takúto veci*. **Hriech dáva „protivníkovi“ výhodu**. A tak, aby sme chránili svoju myseľ a svoje srdce pred akýmkoľvek vplyvom zla, musíme sa „ohradiť“. Svätý Ján píše:

„Vieme, že nik, kto sa narodil z Boha, nehreší, ale chráni ho ten, ktorý sa narodil z Boha, a Zlý sa ho nedotkne.“ (1 Jn 5, 18)

A svätý Peter:

„Ved' ste sa znovuzrodili nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného: Božím slovom, živým a večným.“ (1 Pt 1, 23)

Keď náš život obnovujeme podľa Božieho slova (porov. Rim 12, 2) a keď je náš život v súlade s týmto Slovom, sme menej ovplyviteľní útokmi a pôsobením Zlého. Čím dôvernejšie kráčame s Kristom, tým je pre nás ľahšie rozlišovať stratégie Zlého a víťaziť nad ním. Keď žijeme podľa Božieho slova, stávame sa milovanými Božími deťmi, deťmi Otca. Stávame sa členmi božskej rodiny. „*Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho*“ (Lk 8, 21). Protijedom na útoky a pôsobenie Zlého je teda Božie slovo. Ako raz povedal Benedikt XVI.: „*Ten, kto žije Božie slovo, je istým spôsobom exorcistom,*“ a tak, keď sme **napojení na Ježiša ako ratolesť na vinič, nedávame v našom živote „miesto diablu“ (porov. Ef 4, 26 – 27; 1 Jn 4, 12; 5, 4) a diabol nemá na nás vplyv, lebo nás chráni Boh (1 Jn 5, 18)**. Osoba naplnená Duchom Svätým, žijúca Božie slovo, je pre nepriateľa ako horiaci uhlík, ktorého sa neopováži dotknúť... (pozri Mk 1, 21 – 26)

V knihe Numeri čítame: „**Niet hádačstva v Jakubovi a niet veštestva v Izraelovi...**“ (Nm 23, 23). Jakub a Izrael boli Božími vyvolencami. Boh od nich ich žiadal, aby boli verní zmluvnému vzťahu, ktorý Pán uzavrel so svojimi ľuďmi. „**Budem im Bohom a oni budú mojim ľuďmi.**“ (Jer 31, 33). „**Ak teraz budete poslúchať môj hlas a ak zachováte moju zmluvu, tak mi budete medzi všetkými národmi zvláštnym majetkom**“ (Ex 19, 5). Ak sme teda my, ako ratolesť (Jn 15, 1n.), napojení na vinič, dostávame od Ježiša životnú miazgu. A svätý Pavol nás povzbudzuje, aby sme žili „*život, ktorý by zodpovedal Kristovmu evanjeliu*“ (Flp 1, 27), aby sme žili „*duchovne*“ (Gal 5, 16). A tak znova opakuje, že ten, ktorý je v nás „*je väčší než ten, čo je vo svete*“ (1 Jn 4,4) čiže „**Boh pokoja, ktorý rozmliaždi satana pod našimi nohami**“ (porov. Rim 16, 20), keď sme s ním spojení.

To, že sme milovaným Božím synom či milovanou Božou dcérou (porov. Mt 3, 7), nás veľmi chráni. Našou ochranou a silou je žitie Božieho slova.

„Miláčik Pánov nech bezpečne si býva; on ho bude vždy chrániť a na jeho pleciah bude odpočívať.“ (Dt 33, 12)

Kristova krv

Okrem toho, že nás chráni žitie Božieho slova, Písmo nám ukazuje aj ďalšiu mocnú ochranu. V knihe Zjavenia (12, 11) čítame:

„Oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť.“

Hovorí sa tu o tých, ktorí sú už súčasťou víťaznej Cirkvi v nebi. Keď boli súčasťou bojujúcej Cirkvi, museli tak ako my čeliť duchovnému boju. Ale oni nepriateľ a porazili vďaka drahocennej krvi Baránka a vďaka svojmu životu, ktorým vydali svedectvo o svojej viere tým, že žili Božie Slovo.

Peter pozdravuje emigrantov „**ktorých Boh Otec vopred poznal a Duchom posvätil, aby boli poslušní a pokropení krvou Ježiša Krista**“ (1 Pt 1, 2).

Keď nepriateľ vidí, že sme pokropení drahocennou Kristovou krvou, (tým, že sa s vierou vo svojej predstavivosti modlíme, aby Pán pokropil svojou krvou schopnosti našej mysle, naše zmysly a podobne), nemôže proti nám použiť svoje „ohnivé šípy“.

Ochranu získavame aj pitím Ježišovej krvi; vtedy, keď hodne a s hlbokou vierou prijímame Ježiša v Eucharistii.

Sviatostný život

V prítomnosti zla otec Gabriel Amorth, ktorý vykonával exorcizmy v Ríme, odporúča Eucharistiu.

Aj samotné sviatosti poskytujú úľavu od zlých duchov. „*Môžu stačiť aj zvyčajné spôsoby, akým sa dá získať milosť – modlitba, sviatosti, pôst, skutky milosrdného a podobne,*“ uvádza. „*Spoved' a prijímanie majú väčšiu hodnotu než exorcizmus.*“

Náš sviatostný život nás posilňuje v Pánovi a chráni nás pred nepriateľom. Časté prijímanie sviatosti zmierenia nám dáva milosť vyhnúť sa hriechu a pomáha nám rásť v svätosti. A prijímanie Kristovho Tela a Krvi vo svätej Eucharistii nás ešte viac posilňuje v Pánovi, pretože on prišiel, aby „*ostával v nás a my v ňom*“ (porov. Jn 6, 56). Keď počúvame a žijeme Božie slovo, sme verní zmluvnému vzťahu a sme ochotní nechať sa viesť Duchom Svätým, sme chránení podobne ako Jakub a Izrael. „**Niet hádačstva v Jakubovi a niet veštestva v Izraelovi**“ (Nm 23, 23).

Sväteniny

Relikvie svätých, svätená voda, medaily a iné náboženské predmety požehnané kňazom nás tiež veľmi účinne chránia pred nepriateľom. Raz jednu pani (mala vtedy asi 40 rokov) jej priateľka zobrala k veštcovi. Opustil ju manžel a ona sa veľmi bála a sužovala kvôli svojej budúcnosti a aj kvôli budúcnosti svojich piatich detí. Keď sa usadila, veštec, ktorý sedel oproti nej, ukázal na jej hrud', a spýtal sa: „Čo to tam máte? Na vašej hrudi vidím niečo veľmi jasné.“ Pani vytiahla spod svojho svetra svoju retiazku a ukázala mu malý krížik a zázračný medailón Panny Márie. „Mám len toto.“ Keď to veštec uvidel, povedal: „Ó, nie! Proti tomuto nemám šancu. Nemôžem vám predpovedať budúcnosť.“ A povedal jej, aby odišla. Vidíme teda, akú silu majú sväteniny, ktoré v súčasnosti ignorujeme.

Katolícka Encyklopédia (angl. „Catholic Encyclopaedia“) **uvádza:**

„Jeden z najvýznamnejších účinkov svätenín je sila odháňať zlých duchov, ktorých tajomné a škodlivé zásahy niekedy ovplyvňujú fyzické aktivity človeka. Pri boji s touto okultnou silou sa Cirkev obracia k exorcizmu a k sväteninám.“

„Rodinný apoštolát Cukierski“ navrhuje nasledovné spôsoby ochrany. (www.cukierski.net)

1. Chválová a adoračná hudba tvorená tradičnými katolíckymi hymnami
2. Pálenie posvätených sviečok
3. Pálenie požehnaného kadidla
4. Kríž v miestnostiach
5. Používanie svätenej vody ráno a večer
6. Používanie sväteničky so svätenou vodou pri dverách pri príchode a odchode z domu
7. Sväté obrazy Ježiša, Panny Márie a svätých na stenách
8. Nosenie kríža, Zázračnej medaily Panny Márie, medaily svätého Benedikta na krku
9. Nosenie hnedého škapuliara
10. Dennodenná modlitba ruženca
11. Pôst a modlitba

Určite sa pritom predpokladá, že okrem toho žijeme Božie Slovo.

Vyháňanie zla – Exorcizmus

Otec Euteneuer, ktorý je prezidentom organizácie *Human Life International* a ktorý je zároveň exorcistom, napísal knihu s názvom: „*Exorcism and Militant Church*“ (slov. „*Exorcizmus a bojujúca Cirkev*“). Hovorí, že „nepriateľovi sa v súčasnosti ponecháva priveľa moci. Áno, môže byť strašidelný, ale on vás NEMÔŽE zraniť, kým mu nedáte povolenie k tomu, aby prevzal moc.“

Keď rozpráva o exorcizme, hovorí, že to *moc modlitby* vyháňa nepriateľa a jeho prisluhovačov. Hovorí, že existujú dva druhy problémov. Jedným je **posadnutie**, počas ktorého démon doslova prevezme telo. Než sa niečo také stane, trvá to istú dobu, a zvyčajne sa niečo také spája s *dlhodobým* praktizovaním *okultných aktivít, s dlhodobo trvajúcim nemorálnym správaním* či *zlým životným štýlom*. Iným druhom trýznenia je **útlak**. Zdá sa, že v prípade útlatku sa len niečo koná veľmi nesprávne.

Odporúča, aby ľudia majúci takéto problémy skontaktovali svojmu miestnu diecézu a vypýtali si kontaktné informácie na hlavného diecézneho exorcistu. Ak v danej diecéze žiaden nie je, treba zavolať do susednej. Je presvedčený, že je potrebné, aby bol za exorcistov vyučených viacero kňazov. Kým budete čakať na termín k exorcistovi, poprosťte svojho farára, aby prišiel do vášho domu a požehnal ho. ***Ohľadom toho, čo sa deje s vaším domom, nepočúvajte, prosím, nikoho okrem kňaza.***

Niekedy sa ľudia stretávajú doma s rôznymi problémami. Napríklad sa u nich „dejú čudné veci“: je narušený pokoj, ľudia zachvacuje strach a pod. Otec Euteneuer hovorí, že „to môže byť spôsobené nejakou nemorálnou aktivitou, ktorá sa tam diala predtým, než ste sa nastáhovali. Práve preto je nevyhnutne potrebné *dať si požehnať svoj domov* a čím skôr navštíviť exorcistu Katolíckej cirkvi“.

Je čas na intenzívny duchovný boj s pomocou modlitby a svätenín. **Pamätajte, že kňazi majú autoritu Cirkvi na to, aby zlo prinútili odísť.** Nehľadajte si niekoho, kto s možným démonom bude rozvíjať rozhovory. Tak by sa len pootvorili dvere ďalšiemu útlaku (Mk 1, 23 – 25; Sk 16, 17 – 18). Otec Euteneuer hovorí, že exorcisti sú vyškolení tak, aby sa s týmito bytosťami nerozprávali. ***Oni sa pokúšajú vtaiahnuť nás do rozhovoru, aby nás rozptyľovali a využívali náš strach.***

Je povolené, aby laici pomáhali pri exorcizme? Akú úlohu hrajú laici pri oslobodzovaní? Mali by vyháňať démonov sami?

Oficiálny rímsky exorcista, otec Gabriel Amorth, dáva odpoveď, ktorá do istej miery prekvapí, ba priam šokuje každého, kto kladie túto otázku: „Áno.“

Pri súčasnom vyháňaní démonov laici zohrávajú veľkú rolu. (*Prostredníctvom modlitby oslobodenia.*)

Táto vec si zasluhuje veľkú opatrnosť. Dovoľte mi hneď poznamenať, že **úplný exorcizmus môže vykonávať iba kňaz, ktorý má povolenie miestneho biskupa.** V ťažkých prípadoch sa možno poradiť s Cirkvou aj ihneď. **Kňazská štóla má ohromnú silu.** Bez nej existuje nebezpečenstvo. To však laikov nevyklučuje z aktívnej služby duchovného oslobodzovania, uvádza **otec Amorth, najznámejší exorcista na svete.**

„Laik, ktorý sa modlí za oslobodenie od démonov, vykonáva súkromnú modlitbu, pričom používa svoje všeobecné kňazstvo a moc, ktorú Kristus udeľuje všetkým veriacim,“ hovorí otec Amorth. „Kňaz, ktorý sa modlí za to isté, tiež vyslovuje súkromnú modlitbu. Všetko je rovnaké, táto modlitba je len účinnejšia než tá prvá, pretože on používa svoje služobné kňazstvo a svoje poverenie žehnať. Keď exorcista vykonáva exorcizmus, účinnosť je ešte väčšia, pretože vysluhuje sväteninu, ktorá je verejnou modlitbou vyzývajúcou príhovornú moc celej Cirkvi.“

„Tak či onak,“ dodáva Amorth, „nech je nám jasné jedno: Pán berie do úvahy aj vieru. Preto aj jednoduchá modlitba laika, aj súkromná, môže byť účinnejšia než modlitba niekoho iného.“

Otec Amorth uvádza príklad Kataríny Sienskej: Keď nedokázal posadnutého oslobodiť istý exorcista, posielal sužovanú osobu k nej. „Potom sa táto svätica pomodlila a posadnutý bol oslobodený,“ píše Amorth. „**Jej modlitba nebola ani exorcizmom:** nebola ani exorcistom, ani kňazom. Ale bola svätou!“

Ako poznamenáva otec Amorth, podstatou toho všetkého je viera. Sám Kristus svojich učeníkov nabádal, aby vyhánali zlých duchov, poukázal však aj na to, že dôvodom ich neúspechu je nedostatok viery. Viera je našim štítom. To viera odomyká Božiu moc, ktorá ľahko premáha akékoľvek zlo.

Aký je rozdiel medzi „*exorcizmom*“ a „*modlitbou oslobodenia*“?

Líšia sa stupňom účinnosti, hovorí Amorth. Majú však ten istý cieľ: oslobodenie od prítomnosti, prejavov a vplyvu zla. „Kanonické právo hovorí o *exorcizme* v súvislosti s osobami, ktoré sú posadnuté (CIC 1172), inými slovami, v súvislosti s osobami, ktoré sú obeťami skutočnej démonickéj posadnutosti. Tento známy kňaz vo svojej knihe „*An Exorcist: More stories*“ (slov. „*Exorcista: Ďalšie príbehy*“) píše: „*Používanie exorcizmu sa však nezakazuje pri iných typoch pôsobenia zlého a všetci exorcisti ho aj takto používajú. Potom sú aj iné typy zásahov, ktoré sa dajú použiť pri drobných alebo menej závažných okolnostiach. A takýmto typom je služba oslobodzovania.*“

Záver

Diablove skutky možno vidieť na prvom človekovi, Adamovi. Po tom, čo podľahol pokušeniu, diablove skutky pokračovali aj v živote jeho detí – neposlušnosť, lakomstvo, strach, obviňovanie, výčitky, utekanie od Boha, hnev, žiarlivosť, vražda... To všetko je vo svete aj naďalej. Avšak Ježiša, Nového Človeka, hriech nepoznačil, on premohol pokušenia diabla. Napriek svojmu utrpeniu bol trepezlivý a odpúšťal. Nepriateľ v raji pokúšal Adama a Evu (Gn 3, 1 - 7) „*žiadostivosťou tela, žiadostivosťou očí, a honosením sa bohatstvom*“ (1 Jn 2, 16). Aj Ježiš čelil nepriateľovi a aj tým istým pokušeniam. Jeho ľstivosť porazil Božím slovom. Kresťanom je ten, ktorý sa zrieka diablových skutkov, a prijíma Kristove skutky. Toto je prechod z temnoty do svetla. Ježiš vo všeobecnosti porazil moc temna a každého pozýva k tomu, aby porazil skutky temna vo svojom vlastnom živote a aby žil ako on. A jeho túžbou je získať učeníkov vo všetkých národoch, aby tak Kristovo víťazstvo mohlo vstúpiť do života všetkých. Na tomto poslaní teda musíme spolupracovať s Kristom. Cenou je ten najcennejší poklad, aký môžeme vlastniť, ľudské duše; naša vlastná duša a duše iných.

Božie slovo v každodennom živote odháňa Satana

III. časť

6. Katolícka cirkev a charizmatická obnova

Počas prípravy na Druhý vatikánsky koncil, v prvom roku pontifikátu pápeža Jána XXIII., Duch Svätý tomuto pápežovi vnukol, aby všetkých veriacich katolíkov pozval k tomu, aby sa spolu s ním modlili túto modlitbu: „Príď, Duchu Svätý, obnov svoju Cirkev. Prostredníctvom nových Turíc otvor dvere svojim znameniam a divom.“ V tejto modlitbe môžeme vidieť tri významné veci: „obnov Cirkev“, „prostredníctvom charizmiem (znamení a divov), a „prostredníctvom nových Turíc“. Sám Druhý vatikánsky koncil to podporil tvrdením, že charizmy sú nevyhnutne potrebné aj na obnovu Cirkvi aj na evanjelizáciu vo svete. (Lumen Gentium 12). V Katolíckom charizmatickom hnutí, ktoré sa v Katolíckej cirkvi rozšírilo na konci 60. rokov, sa skrýva odpoveď na modlitby svätého Jána XXIII.

Katolícka charizmatická obnova (KCHO) začala v roku 1967 počas duchovnej obnovy na Katolíckej Univerzite v Pittsburghu. Túto obnovu konala Kongregácia Duchu Svätého a niektorí katolíci tam zažili, že Božia prítomnosť a moc v ich živote pôsobí akýmsi novým a hlbším spôsobom. Táto skúsenosť Boha – ktorú opísali ako „krst v Duchu Svätom“ – ich vtiahla do oveľa hlbšieho prežívania duchovného života než mali predtým. Chceli svoj život úplne odovzdať Bohu. Jeho lásku prežívali oveľa hlbšie a oveľa viac si cenili aj duchovné bohatstvá nachádzajúce sa v Katolíckej cirkvi. Prišli najmä na to, že Boh chce byť v ich živote oveľa aktívnejší; oveľa viac než si to mysleli predtým. Zažili dary Duchu Svätého, ktoré im umožnili pomáhať a slúžiť druhým: modlili sa za uzdravenie, kázali a učili s väčšou mocou. Boh v ich živote mocne pôsobil a prostredníctvom nich uzdravoval a premieňal aj iných.

V rámci KCHO zvyčajne zažívame určitú chvíľu, v ktorej prežijeme osobné hlbšie obrátenie. Dostávame tiež nový smäd po Božom slove. Získavame vernosť osobnej modlitbe. Začíname pravidelne chodiť na modlitbové stretnutia, na ktorých členovia radostne chvália a zvelebujú Boha. Aktívne a užitočne sa zúčastňujeme na Najsvätejšej Eucharistii a prináša nám to úžitok. Zažívame radosť a pokoj aj uprostred skúšok v živote, čím sa stávame svedectvom pre druhých.

Katolícka charizmatická obnova sa v súčasnosti teší silnej podpore hierarchie a je oficiálne uznávaná ako cirkevné hnutie. Pápež Pavol VI. vyhlásil, že Charizmatická obnova, ktorá aktívne presadzuje používanie charizmiem v Cirkvi je skutočne darom Duchu Svätého. Pápež Ján Pavol II. povedal: „Od úplného začiatku vykonávania svojej služby Petrovho Nástupcu, som bol presvedčený, že Katolícka charizmatická obnova je pre Cirkev veľkým duchovným prameňom.“

Aj pápež Benedikt XVI. prijímal a oceňoval Katolícku charizmatickú obnovu. No popri tom, že pápeži uznávali dobré stránky Charizmatického hnutia, naliehavo žiadali jej členov, aby zostali spojení s Katolíckou cirkvou. Nanešťastie, niektorí charizmatici odchádzajú z Katolíckej cirkvi. A tak naďalej „rozbíjajú Kristovo telo“. Práve jednotu, ktorá je hlavným zmyslom Turíc, vymenili za charizmy a dary. Potom, čo boli Duchom Svätým pomazaní prví kresťania, neutvorili oddelené skupinky; žili ako Cirkev, ako spoločenstvo veriacich.

V deň Turíc bol na apoštolov a učeníkov vyliaty Duch Svätý, aby sa zrodila Cirkev a aby Cirkev dostala moc na to, aby pokračovala v Kristovom poslaní. Prví nasledovníci Ježiša Krista zažili, že posilnení mocou Duchu Svätého

môžu žiť nový druh života – život v plnšej dimenzii. Prostredníctvom neho v nich a skrze nich pôsobila Božia moc. Takto mohli priniesť Božiu lásku a milosť všetkým, ktorí ju prijali. „Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách. Všetkých sa zmocňovala bázeň; prostredníctvom apoštolov sa dialo množstvo divov a znamení. Všetci, čo uverili, boli pospolu a všetko mali spoločné. Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrvali v chráme, po domoch lámali chlieb a s radosťou a úprimným srdcom požívali pokrm. Chválili Boha a boli milí všetkému ľudu. A Pán každý deň rozmnožoval tých, čo mali byť spasení“ (Sk 2, 42 – 47).

Životný štýl „charizmatikov“ sa od tohto nemôže líšiť. Musíme byť verní tradíciám a učeniu Cirkvi, ktoré nám odovzdali apoštoli, musíme verne počúvať a žiť Božie slovo, „lámať chlieb“ (porov. Lk 24, 30 – 31) čiže sláviť Najsvätejšiu Eucharistiu a udržiavať milujúce spoločenstvo, ktorého centrom je Kristus. Mocné kázanie, používanie chariziem, modlitbové stretnutia so živými chválami a zvelebovaním a podobne sú len vonkajšími prejavmi. Nemožno však zanedbávať autentický kresťanský život, ktorý sa žije v radikálnom odovzdaní všetkých oblastí svojho života Ježišovej vláde a zároveň v poslušnosti Katolíckej cirkvi.

Katolícka charizmatická obnova robí len to, čo by mala robiť Katolícka cirkev. Obnovujú sa v nej štyri základné veci, ktoré sa dejú pri krste (Konkrétne sú to tieto veci: odníma sa nám dedičný hriech a, v prípade krstu dospelého, aj iné hriechy; stávame sa Božími deťmi a dedičmi Božieho kráľovstva; dostávame Ducha Svätého, ktorý nám má pomôcť žiť ako Božie deti; stávame sa členmi Cirkvi, aby sme ako Božie deti vytvárali spoločenstvo), Biblia oživa v našom dennodennom konaní, pričom sa dáva náležitý dôraz na sviatostný život, rozhojňuje sa v nás Duch chvály a vďačnosti Bohu, ako aj vzájomné spoločenstvo. Dbáme na to, aby sme vo všetkých oblastiach nášho života prijímali Ježišovu vládu a tiež na vernosť a poslušnosť cirkevnému učeniu, pričom zdôrazňujeme podriadenosť cirkevným predstaveným. Na KCHO by sa teda nemalo pozeráť len ako na ďalšie zbožné združenie v rámci Cirkvi. Katolícka charizmatická obnova je vnútornou skúsenosťou Ducha Svätého, ktorý v nás prebýva a ktorý oživuje milosti, dary a charizmy, ktoré sme už dostali pri krste.

Oficiálny pápežský kazateľ, otec Raniero Cantalamessa OFM Cap., nám dáva jednu varovnú radu: „Pri používaní chariziem existuje riziko uspokojenia sa so sebou samým. Pokora je najdôležitejšia, pretože ona je tým, čím je izolácia pre elektrinu. Môže cez nás pôsobiť moc, nie sme však jej generátormi!“ Kardinál Paul J. Cordes vo svojej knihe „Call to Holiness“ („Povolanie k svätosti“) hovorí: „Evanjelizácia chápaná ako vydávanie svedectva o osobnom stretnutí s Ježišom Kristom, je autentickou len do tej miery, do akej sa zakladá na svedectve Cirkvi. Nikto nemôže poveriť službou Evanjelia seba samého. Svätý Pavol sa pýta: „Ako budú kázať, ak nie sú poslaní?“ (Rim 10, 15) Neexistuje žiadna pravá evanjelizácia, okrem tej, ktorá je vykonávaná v spoločenstve s Cirkvou.“

Charizmatické hnutie a Katolícka cirkev si nie sú navzájom paralelné. Mali by splynúť v jedno.

Charizmatici by sa mali stať takými živými členmi Cirkvi zúčastňujúcimi sa na liturgii a iných činnostiach Cirkvi, aby sa mohla znova zapáliť viera „vlažných kresťanov, ktorí sú nimi len podľa mena“. Niektorí „charizmatici“ majú sklón zachovávať si „vzpor nábožnosti, ale jej silu popierať,“ ako hovorí svätý Pavol (2 Tim 3, 5).

Šavol, ktorý prenasledoval kresťanov, prijal evanjelium, nie od človeka, ale prostredníctvom zjavenia Ježiša Krista (Sk 9, 1 – 9; Gal 1, 11). Ježiš mu povedal: „...pohanmi, ku ktorým ťa posielam otvoriť im oči, aby sa od tmy obrátili k svetlu a od satanovej moci k Bohu, a tak dosiahli odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou vo mňa“ (Sk 26, 17 – 18). No potom Božom zjavení svätý Pavol sa od Cirkvi neoddelil a nezaložil si nejakú novú „Pavlovskú cirkev“. Po tom, čo strávil tri roky v samote púšte v Arábii, šiel do Jeruzalema navštíviť svätého Petra, ktorému Ježiš zveril vedenie Cirkvi, a ostal tam pätnásť dní. Predtým než sa pustil do svojej služby, chcel **od Apoštolov získať schválenie a požehnanie**. Po štrnástich rokoch sa vrátil späť k „uznávaným vodcom“, aby sa s nimi podielil o „evanjelium, ktoré hlásam medzi pohanmi; [...] či nebežím alebo či som nebežal nadarmo“ (Gal 2, 2). Potom Peter, Ján a Jakub, ktorí boli pokladaní za „stĺpy Cirkvi“, **poznali milosť, ktorú Pavol dostal, a podali mu pravicu na znak uznania a spoločenstva** (porov. Gal 2, 9).

Cirkev je Kristovým telom, hlavou ktorého je sám Kristus (Kol 1, 24; Ef 5, 23). V „Hlave“ je dokonalosť, ktorá vždy nie je v „Tele“ čiže v jeho údoch. Vidíme, že Petra, ktorý bol silný ako skala, si Ježiš vyvolil za vodcu svojej Cirkvi... (Mt 16, 18) Neskôr Peter vyjadril svoju nechotu trpieť. Ježiš pokarhal zlého ducha, ktorý ho k tomu podnietil, na Petra sa však nehneval (Mt 16, 21 – 23). Počas Ježišovho umučenia, Peter Ježiša trikrát zaprel. Ale Ježiš ho stále bral ako vodcu svojej Cirkvi. **V priebehu storočí sa mohli vyskytnúť určité chyby v živote niektorých pápežov alebo iných vodcov. Avšak v učení Cirkvi niet žiadnej chyby, pretože učiteľom Cirkvi je Duch Svätý.**

Keď boli Peter a Pavol v Antiochii, Pavol si všimol, že Petrovo správanie nie je celkom v súlade s Evanjeliom. Pavol sa kvôli tomu neoddelil od Cirkvi, ale radšej Petra a iných upozornil, aby sa napravili (Gal 2, 11 – 14).

Svätý Peter na prvých veriacich naliehal: „**Prichádzajte k nemu, k živému kameňu, a dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovného domu, do svätého kňazstva, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista**“ (1 Pt 2, 4 – 5). Svätý Pavol to vyjadril takto: „**ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny. Ste postavení na základe apoštolov a prorokov; hlavným uholným kameňom je sám Kristus Ježiš**“ (Ef 2, 19 – 20). Máme byť „vbudovaní do Božieho príbytku v Duchu“ (v. 22).

Samotná predstava nejakej „paralelnej cirkvi“ je nebiblická. *Charizmy* (1 Kor 12, 8 – 10) sú dané ľuďom **na budovanie Cirkvi**. To „**Duch rozdeľuje každému, ako chce**“ (v.11). **Nie však pre osobnú slávu, ani preto, aby sa rozdelili do skupiniek a prestali byť poslušný autorite Pastierov** a to obzvlášť autorite farára a miestneho biskupa. Niekde nájdeme „laických charizmatikov“, ktorí len preto, že používajú nejaké charizmy, majú sklon myslieť si, že sú „dôležitejší a svätejší“ než kňazi. Dokonca ich kritizujú a odsudzujú. Sklon k takému konaniu nepochádza od Ducha Svätého. Boh hovorí: „**Netýkajte sa mojich pomazaných, neublížujte mojim prorokom**“ (1 Krn 16, 22; Ž 105, 15). V knihe Numeri (16, 1 – 35) vidíme, aké závažné dôsledky malo takéto konanie pre ľudí, ktorí sa vzopreli Mojžišovi a Áronovi. V Liste Hebrejom čítame: „**Lebo každý veľkňaz, vybratý spomedzi ľudí, je ustanovený pre ľudí, aby ich zastupoval pred Bohom, aby prinášal dary a obety za hriechy a mohol mať súcit s nevedomými a blúdiacimi, pretože aj sám podlieha slabosti. A kvôli nej musí prinášať obety za hriechy, ako za ľud, tak aj za seba samého. Ale túto hodnosť si nik nemôže prisvojiť sám, len ten, koho povoláva Boh tak ako Árona**“ (Hebr 5, 1 - 4).

Ovocie, dary a charizmy Ducha Svätého

Ježiš je v Katolíckej charizmatickej obnove živý. Jeho Duch sa pohybuje medzi jeho členmi a je tiež prítomný v jeho členoch. Duch Svätý je jeho počiatkom a jeho životom. Nebeský Otec nás pozýva k tomu, aby sme svoj život žili v moci Ducha. Keďže Duch Svätý bol daný Cirkvi, aby ju zjednotil, veriaci, ktorí prostredníctvom Katolíckej charizmatickej obnovy prežijú „krst Ducha Svätého“ by mali byť znakom jednoty Cirkvi. Mali by sme sa vyvarovať toho, aby sme charizmy používali na osobnú slávu, povest' či pre peniaze.

Ježiš nás predurčil na to, aby sme „prinášali ovocie a aby naše ovocie zostalo“ (Jn 15, 16). A povedal: „**Každý strom možno poznať po ovocí**“ (Lk 6, 44). Ak zlyháme a nebudeme prinášať ovocie, „**Božie kráľovstvo sa nám vezme a dá sa národu, ktorý bude prinášať úrodu**“ (porov. Mt 21, 43). To znamená, že musíme v našom každodennom živote prinášať ovocie kráľovstva, ovocie Ducha Svätého: lásku, radosť, pokoj, trpezlivosť, štedrosť, vernosť, pokoru a zdržanlivosť (pozri Gal 5, 22 – 23).

Každý učeník Ježiša Krista by sa mal usilovať o dary Ducha Svätého, dar *múdrosti, rozumu, rady, sily, poznanie a bázeň pred Pánom* (Iz 11, 2). Tieto dary boli plne prítomné v Ježišovi. Sú nevyhnutné aj pre rast v kresťanskej zrelosti. Namiesto toho, aby sa v dnešnej dobe ľudia v Charizmatickej obnove usilovali o to, aby mali ovocie a dary Ducha Svätého, zaujímajú sa viac o charizmy ako *slovo poznania, obrazy, proroctvá, uzdravovanie, vyhánanie démonov, robenie zázrakov, hovorenie v jazykoch* (1 Kor 12, 4 – 10). Zlý dokáže napodobňovať charizmy (obrazy, uzdravenia, proroctvá, jazyky atď.), najmä, ak sa ľudia v minulosti venovali okultným a ezoterickým praktikám. Pri vyhľadávaní a používaní chariziem treba mať preto patrične duchovné vedenie. Keďže Duch Svätý pôsobí skrze Cirkev, charizmatickí vodcovia musia pracovať v poslušnosti a podriadenosti autoritám Cirkvi.

Ježiš povedal: „Mnohí mi v onen deň povedia: ‚**Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal; odíd'te odo mňa vy, čo páchate nepravosť!**‘“ (Mt 7, 22 – 23). Svätý Pavol v 1 Kor 13, 1 – 3 upozorňuje, že na to, aby sme boli účinnými svedkami a služobníkmi Pána, musíme prinášať ovocie Ducha.

Katolícka charizmatická obnova je pre Cirkev darom. Jej dôležitým ohniskom je pestovanie zrelosti, ustavičné osobné obrátenie k Ježišovi Kristovi a neustály rast vo svätosti. Prof. Karl Barth, protestantský teológ a pozorovateľ na Druhom vatikánskom koncile vyslovil nasledovné vyhlásenie:

„Plnú krásu Charizmatickej obnovy uvidíme až vtedy, keď vstúpi do Rímsko-katolíckej Cirkvi, pretože ona si zachováva všetko, čo majú ostatné cirkvi, ba i omnoho viac. A keď sa všetko toto obnoví, naplno sa ukáže mocné pôsobenie Svätého Božieho Ducha.“ To bolo proroctvo, ktoré sa teraz naplnilo skrze prítomnosť Obnovy v Katolíckej cirkvi. Zároveň však musíme priznať, že sa do Obnovy vkradli aj *isté chyby*. Dôležitým ohniskom KCHO je *pestovanie zrelosti, ustavičné osobné obrátenie k Ježišovi Kristovi a neustály rast vo svätosti*. Nanešťastie, mnohí v rámci Obnovy zostávajú vlažní a sú stále akýmisi „charizmatikmi v plienkach“. „Charizmatici v plienkach“ hľadajú stále nové emocionálne opojenie namiesto toho, aby kráčali cestou „*vo viere, a nie v nazeraní*“.

Aj svätý Pavol zažil pri ľuďoch v Korinte tento nedostatok rastu a neustálej formácie. **„A ja som vám, bratia, nemohol hovoriť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristovi. Mlieko som vám dával piť namiesto pevného pokrmu, lebo by ste ho neboli zniesli. Ale ani teraz ešte neznesiete, lebo ste ešte stále telesní. Ved' keď je medzi vami žiarlivosť a svár, to nie ste telesní a nežijete len po ľudsky?“** (1 Kor 3, 1 – 3)

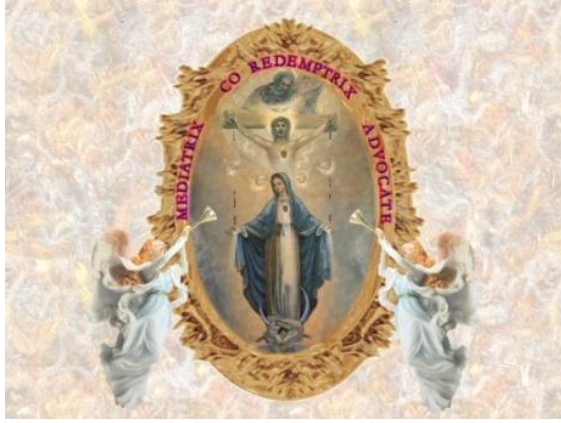
*Mnohí z tých, ktorí mali skúsenosť s Obnovou, nerastú a nedozrievajú. Po prvotnej skúsenosti s Obnovou znovu sklznú naspäť na úroveň emócií: niektorí charizmy používajú bez náležitého pastoračného vedenia, iní ich používajú na svoju osobnú slávu, medzi vodcami a členmi modlitebných skupín je žiarlivosť, závisť a rivalita a podobne. Meno Katolíckej charizmatickej obnovy niektorí nenávidia, dokonca aj niektorí v kruhoch hierarchie (porov. Rim 2, 21 – 24). Nebuďme teda „hlúpi! Keď sme začali Duchom, nekončíme telom“ (porov. Gal 3, 3). Aby sa stádo nezatúlalo od hlavného smeru, je potrebná ďalšia a neustála formácia v pravej katolíckej viere a v autentickej Katolíckej charizmatickej obnove – *prostredníctvom pravidelných modlitbových stretnutí, seminárov a obnov a pod náležitým vedením autorít miestnej Cirkvi*. KCHO sa zakladala na modlitbových skupinách, a tak by to aj malo zostať. Bez modlitbových skupín má KCHO len neradostné vyhliadky. Modlitbová skupina je ako škôlka, kde rastliny alebo deti dostávajú pokrm, aby rástli. Ktokoľvek chce slúžiť (kázať, uzdravovať, dávať poradenstvo spojené s obrazmi a podobne) bez toho, aby bol v modlitbovej skupine, sa podobá niekomu, kto by chcel robiť úradnícku prácu bez toho, aby chodil do školy.*

Na záver môžeme použiť slová svätého Pavla: **„A nik, kto dostáva mlieko, nechápe slovo spravodlivosti, lebo je ešte dieťa. Pevný pokrm je pre dokonalých, pre tých, čo majú návykom vycvičené zmysly na rozlišovanie dobra od zla. Preto nechajme bokom začiatkové učenie o Kristovi a povznesme sa k dokonalosti“** (Hebr 5, 13 – 14; 6, 1)

Kiež teda rastieme v zrelosti, **„kým nedospějeme všetci k jednote viery a poznania Božieho Syna, k zrelosti muža, k miere plného Kristovho veku, aby sme už neboli malými deťmi, ktorými sem-tam hádže a zmieta hocijaký vietor klamlivého ľudského učenia, ktorý podvodne strháva do bludu“** (Ef 4, 13 – 14).

Je teda dôležité, aby sa Katolícka charizmatická obnova, ktorá je darom Ducha Svätého Katolíckej cirkvi, zamerala na prinášanie zrelosti. To si vyžaduje ustavičnú modlitbu, neprestajné osobné obrátenie k Ježišovi Kristovi a ustavičný rast vo svätosti. Keď kážeme bez používania chariziem, kážeme o Kristovi, ktorý žil pred dvetisíc rokmi; ale keď kážeme a pritom používame charizmy, kážeme Krista, ktorý žije teraz medzi nami. Vtedy, keď ľudia zakusujú uzdravenie svojej duše, tela a mysle; keď sú službou oslobodenia oslobodzovaní od rôznych zviazaností; keď je im poskytované poradenstvo spojené s darom obrazov, slovom poznania, prorocťom... To ich privádza k hlbšej viere, hlbšiemu pochopeniu Božej lásky a spásy v Kristovi. Základnou vecou, ktorej sa musíme pridržiavať, je, že charizmy by sa mali používať na ten účel, na ktorý nám ich Duch Svätý dal, teda na budovanie Cirkvi a jej jednoty, pre väčšiu Božiu slávu a pre službu Božiemu ľudu. Keď sa charizmy používajú pod zákonnými cirkevnými autoritami, možno sa v Obnove vyhnúť mnohým odchýlkam a nesprávnym spôsobom ich používania.

A tak, ako som už povedal, je dôležité, aby sa KCHO zamerala na prinášanie zrelosti, ktorá si vyžaduje ustavičnú modlitbu, neprestajné osobné obrátenie k Ježišovi Kristovi a ustavičný rast vo svätosti. Takto Obnova človeku pomáha obnoviť a žiť krstné sľuby a je teda plne katolícka.

7. Pravda o protestantských argumentoch

Svätý Pavol píše: „**Prosím vás, bratia, dávajte si pozor na tých, čo vyvolávajú rozbroje a pohoršenia v protive s učením, ktoré ste prijali, a vyhýbajte sa im**“ (Rim 16, 17). Svätý Peter, náš prvý pápež, napísal: „**Predovšetkým však vedzte, že nijaké proroctvo v Písme nepripúšťa súkromný výklad. Lebo proroctvo nikdy nevzišlo z ľudskej vôle, ale pod vedením Ducha Svätého prehovorili ľudia poslaní od Boha**“ (2 Pt 1, 20 – 21). „Úloha *autenticky vysvetľovať Božie slovo bola zverená jedine Učiteľskému úradu Cirkvi* – rímskemu pápežovi a biskupom, ktorí sú v spoločenstve s ním“ (KKC 100). Pozrime sa v tomto kontexte na niektoré prekrútené argumenty, s ktorými sa k nám niektorí približujú preto, aby z Katolíckej Cirkvi „kradli ovečky“ *citovaním Písma vytrhnutého z jeho kontextu čiže tak, ako ho citoval Ježišovi diabol na púšti*.

Uctievanie sôch

Protestanti prudko útočia na katolíkov kvôli tomu, že si v kostoloch nechávajú sochy. Citujú pri tom Ex 20,4: „**Neurobíš si modlu, ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou!**“ „Hore na nebi“ tu znamená nebeskú klenbu alebo oblohu. Nemáme teda uctievať prírodné sily ako slnko, mesiac atď. „**keď zdvihneš oči k nebu a uvidíš tam slnko, mesiac a hviezdy, všetky voje nebies, nedaj sa oklamať a neklaňaj sa im a neuctievaj to, čo Pán, tvoj Boh, stvoril na osov všetkým národom, ktoré sú pod nebom.**“ *„Keď zdvihneš oči k nebu a uvidíš tam slnko, mesiac a hviezdy, všetky voje nebies, nedaj sa oklamať a neklaňaj sa im a neuctievaj to, čo Pán, tvoj Boh, stvoril na osov všetkým národom, ktoré sú pod nebom“* (Dt 4, 19).

Na podporu svojho argumentu citujú tiež Lv 26, 1: „*Nerobte si modly, nestavajte si vyrezávané podoby a pomníky a nepostavte namaľované kamene vo svojej krajine, aby ste sa pred nimi klaňali, veď ja, Pán, som váš Boh!*“ Pán povedal Mojžišovi aj: „*Aj dvoch cherubov, kovaných zo zlata, spraviš hore na oboch koncoch zľutovnice; jedného cheruba pripojíte na jednom konci, druhého na druhom konci. Na zľutovnici hore na oboch koncoch prirobíš cherubov*“ (Ex 25, 18 – 19). Boh nie je proti tomu, aby sme mali sochy tých, ktorí sú „v nebi“ čiže tých, ktorí prebývajú s ním. Katolíci neadorujú tieto sochy, len ich majú v úcte.

Katechizmus Katolíckej cirkvi učí: „*A predsa už v Starom zákone Boh nariadil alebo dovolil zhotovovať obrazy, ktoré by symbolicky viedli k spáse skrze vtelené Slovo, napr. medeného hada, archu zmluvy a cherubínov*“ (2130).

„*Kresťanské uctievanie obrazov nie je v rozpore s prvým prikázaním, ktoré zakazuje modly. Veď, úcta k obrazu prechádza na vzor‘ a ,kto uctieva obraz, uctieva osobu, ktorá je na ňom namaľovaná‘.*“ (KKC 2132)

Niektorí považujú naše uctievanie sôch za nesprávne na základe Dt 5, 8 - 9. „**Neurobíš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, ani toho, čo je dolu na zemi... ! Nebudeš sa im klaňať ani ich uctievať.**“ V Starom zákone malo takéto nariadenie svoj dôvod. Keď im to Mojžiš nariad'oval, povedal im: „**Pán hovoril k vám z ohňa; zvuk slov ste počuli, ale postavu ste nevideli, okrem hlasu... A vy si – pri svojich dušiach – dávajte veľký pozor, veď ste nevideli nijakú postavu, keď k vám Pán hovoril sprostred ohňa na Horebe, aby ste nepoblúdili a neurobili si kresanú modlu alebo akýkoľvek obraz muža alebo ženy**“ (Dt 4, 12. 15 – 16). Ale Ježiš,

vtelené Slovo, „je obrazom neviditeľného Boha“ (Kol 1, 15) a v ňom „prebýva celá plnosť božstva“ (Kol 2, 9). Ježiš Filipovi povedal: „Kto vidí mňa, vidí Otca“ (Jn 14, 9). „Ja a Otec sme jedno“ (Jn 10, 30). „Kto vidí mňa, vidí toho, ktorý ma poslal.“ (Jn 12, 45). Svätý Ján píše: „Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli, na čo sme hľadeli a čoho sa naše ruky dotýkali, to zvestujeme: Slovo života“ (1 Jn 1, 1). A pretože oni „videli podobu“ vteleného Božieho Syna, mohli ju odovzdať ďalším generáciám.

„Mnoho ráz a rozličným spôsobom hovoril kedysi Boh otcom skrze prorokov. V týchto posledných dňoch prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého stvoril aj svet. On je odblesk jeho slávy a obraz jeho podstaty“ (Hebr 1, 1 – 3).

Nechávame si doma fotografie a maľby našich milovaných, pretože ich ľúbime a máme ich v úcte. Nešliapeme po nich, pretože nás k nim viaže citové puto. Podobne milujeme Ježiša, Matku Máriu a svätých a preukazujeme im úctu. Neklaníme sa im, ale uctievať ich. Satanisti túto pravdu poznajú, a preto od veriacich žiadajú, aby pošliapali kríž a iné kresťanské obrazy a aby im tak preukázali neúctu.

„Svätý obraz, liturgická ikona, predstavuje predovšetkým Krista. Nemôže predstavovať neviditeľného a nepochopiteľného Boha. Až vtelením Božieho Syna sa začala nová „ekonómia“ obrazov:

„Boh, ktorý nemá ani telo, ani podobu, kedysi vôbec nebol predstavovaný obrazom. Ale teraz, keď sa Boh stal viditeľným v tele a žil s ľuďmi, môžem urobiť obraz Boha primerane tomu, ako sa dal vidieť... My však s odhalenou tvárou hľadáme na Pánovu slávu.“ (svätý Ján Damascénsky, *De sacrinis imaginibus oratio* 1, 16; PG 94, 1245 – 1248; KKC 1159)

Vo svojom Liste Rimanom Svätý Pavol píše: „Dávajte každému, čo ste dlžní: ...komu česť, tomu česť.“ Ak môžeme preukazovať česť ľudským bytostiam, ktorí sú na „vysokých postoch a pozíciách“, prečo by sme nemali uctievať svätých, ktorí už dokončili svoju cestu, udržali si vieru a nosia už korunu spravodlivosti (porov. 2 Tim 4, 7 – 8)?

Kríž

Niektorí namietajú proti tomu, že katolíci mávajú v domoch a v kostoloch kríž. Pápež Ján Pavol II. zopakoval pravdu Písma, keď povedal: „Kríž nie je naším zlyhaním, nie je našou slabosťou, ale našou silou. Nie je naším bláznovstvom, ale našou múdrosťou.“ Kríž vyjadruje Kristovo poslanstvo o tom, ako veľmi nás miluje. Svätý Pavol píše: „My však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista – Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia“ (1 Kor 1, 23 – 25).

Ako učí Katechizmus Katolíckej cirkvi:

„Prvá predpoveď Eucharistie učeníkov rozdelila, tak ako ich pohoršila predpoveď umučenia. Eucharistia a kríž sú kameňmi úrazu. Je to to isté tajomstvo a neprestáva byť príčinou rozdelenia.“ (1336)

Svätý Pavol prežil svoje obrátenie až po Ježišovom vzkriesení. Aj tak však nekázal „vzkrieseného Krista“ bez „Krista ukrižovaného“. Povedal: „Rozhodol som sa, že nechcem medzi vami vedieť nič iné, iba Ježiša Krista, a to

ukrižovaného“ (1 Kor 2, 2). „S Kristom som pribitý na kríž“ (Gal 2, 19). Aby sme dosiahli „Veľkonočnú slávu“, musíme prejsť aj „Veľkými piatkami“ svojho života. Ukrižovaný Kristus nám pripomína, aby sme v našom každodennom živote zomierali sebe a spolu s ním vstávali z mŕtvych, aby sme „aj my žili novým životom“ (Rim 6, 3 – 4).

„Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstaní“ (Rim 6, 5).

Ježiš nekázal „evanjelium prosperity“, ktoré odstraňuje kríž a utrpenie. A rozjímanie nad krížom nám umožňuje spojiť naše utrpenia s Kristom a zakúsiť tak útechu a silu, ktorá pramení z ukrižovaného Krista. Vďaka modlitbe, v ktorej si ľudia s vierou predstavujú, ako na nich z Kristovho ukrižovaného tela padá Jeho krv, mnohí zažili uzdravenie duše, tela a mysle.

Svätý Pavol píše: „Lebo slovo kríža je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby, ale pre tých, čo sú na ceste spásy, teda pre nás, je Božou mocou... My však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných... Krista – Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia“ (1 Kor 1, 18. 23 – 25).

Ukrižovaný Kristus je pripomienkou toho, že Kristovou smrťou na kríži boli porazení duchovia temna (Kol 2, 13 – 15). Je teda mocnou zbraňou v našom duchovnom boji.

Príhovor Panny Márie a svätých

Proti tomuto sa často cituje argument, ktorý sa zakladá na 1 Tim 2, 5. „**Lebo jeden je Boh a jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi – človek Kristus Ježiš.**“ Pritom však nerozumejú jeho skutočnému významu, akoby nečítali aj ďalší verš: „...**ktorý vydal seba samého ako výkupné za všetkých, ako svedectvo v pravom čase**“ (v. 6). Ježiš je jediným, kto sa postavil do priepasti, aby hriechne ľudstvo uzmieril so svätým Bohom (Ez 22, 30 – 31; Rim 5, 10). Jediné v Kristovi a skrze Krista sa Bohu dáva plnosť úcty a jedine skrze Neho a v Ňom sme dokonale zmierení s Bohom. Náš Pán to vykonal najmä prostredníctvom svojho utrpenia, smrti, zmŕtvychvstania a nanebovstúpenia. Nikto iný za nás nezomrel. A v tomto zmysle je Ježiš jediným prostredníkom.

Keď sa obraciame na príhovor Panny Márie alebo svätých, prosíme ich o modlitbu za nás, aby sme sa priblížili k Bohu. A keďže je život svätých pre nás príkladom a inšpiráciou, prosíme ich, aby nám pomohli nasledovať Ježiša tak, ako to dokázali oni. Prosievame o modlitebnú podporu iných ľudí. Prosíme ich, aby sa za nás modlili za rôzne naše potreby. Aj sám svätý Pavol v liste Efezanom prosil o modlitby: „... **proste za všetkých svätých! Aj za mňa, aby mi bola daná reč, keď otvorím ústa, a aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia**“ a vo svojom liste Kolosanom 4, 3 -4: „**Modlite sa aj za nás, aby Boh otvoril dvere nášmu slovu, aby sme mohli hlásať Kristovo tajomstvo, pre ktoré som aj vo väzení, aby som ho zvestoval tak, ako som povinný hovoriť.**“ Ako často vyhladávame podporu vo forme modlitby u našich milovaných, však? Čo je potom nesprávne na tom, keď sa snažíme získať podporu vo forme modlitby od svätých, ktorí už žijú v nebi?

Pravdou však je, že tí, ktorí namietajú proti vyhladávaniu príhovoru svätých, neveria, že svätí žijúci „s nebeskými zástupcami“ pozdvihujú svoje modlitby k Trónu za nás:

„... štyri bytosti a dvadsiati štyria starci padli pred Baránkom. Každý mal ... zlatú čašu plnú kadidla, čo sú modlitby svätých“ (Zjv 5,8).

Ježiš povedal: „Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život“ (Jn 6, 63). Keď nás na našej pozemskej púti vedie Duch Svätý a keď počas neho žijeme Božie Slovo, bude taký aj náš súd (Gal 5, 16.25; Jn 12, 47 – 48). Povedané Ježišovými slovami: „... pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života“ (Mt 25, 46). Život nikoho z nás sa neskončí smrťou; smrť je vlastne bránou do večnosti. Vôbec teda nemá zmysel namietat', že sa modlíme k mŕtvym ľuďom.

Ježiš povedal:

„A pokiaľ ide o vzkriesenie mŕtvych, či ste nečítali v Mojžišovej knihe v stati o kríku, ako mu Boh povedal: „Ja som Boh Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba“? A on nie je Bohom mŕtvych, ale živých. Veľmi sa mýlite.“ (Mk 12, 26 – 27)

„Nemýlite sa preto, že nepoznáte Písmo ani Božiu moc?“ (Mk 12, 24)

Ďakujeme Pánovi, že sme **„obklopení takým oblakom svedkov...“** (Hebr 12, 1), *„ktorí nás predišli do Kráľovstva... Keďže vošli „do radosti“ svojho Pána, boli ustanovení „nad mnohým“ (porov. Mt 25, 21). Ich orodovanie je ich najvyššou službou Božiemu plánu. Môžeme a máme ich prosiť, aby sa prihovárali za nás a za celý svet.“* (2683)

Panenstvo Panny Márie

Veríme, že Panna Mária, bola stvorená tak, ako každá ľudská bytosť. Bola však počatá bez dedičného hriechu. Netvrdíme, že má božskú prirodzenosť. Na svojom bezhriešnom narodení nemala žiadnu zásluhu. Ona je prvou osobou, ktorú Kristus vykúpil (vopred). Tá, ktorá ho mala počať, musela byť na to vhodná: **„Keď (Kristus) prichádza na svet, hovorí: „Dal si mi telo.“** (10, 5) A sedemsto rokov predtým Boh prostredníctvom Izaiáša prorokoval: „Hľa, panna počne a porodí syna a dá mu meno Emanuel!“ (Iz 7, 14; Lk 1, 21 – 23)

Niektorí tvrdia, že Panna Mária bola pannou len dovtedy, kým neporodila Ježiša. Svoj argument zakladajú na Mt 1, 25: **„Nepoznal ju, kým neporodila syna; a dal mu meno Ježiš.“** Pamätám si ako raz na poradenstvo k otcovi Mariakumarovi prišla jedna asi tridsaťpäťročná žena. Po nej prišiel k otcovi jeden pán. A tento pán o tejto žene povedal: „Je to také smutné. Pred mesiacom prišla o svojho manžela.“ Otec mu nato povedal: „Áno, viem. Povedala mi to.“ Tento gentleman pokračoval: „Bol to taký dobrý človek. Až do svojej smrti z jeho úst nevyšlo ani jedno zlé slovo.“ Zdravý rozum nám nedovolí pomyslieť na to, že azda po jeho smrti mu z úst nejaké to zlé slovo predsa len vyšlo. Niekedy jednoducho používame takýto štýl rozprávania. V Druhej knihe Samuelovej čítame: *„A Šaulova dcéra Michol nemala deti až do dňa svojej smrti“* (6, 23). Asi netreba hovoriť, že deti nemala ani po smrti!

Musíme tiež pochopiť, že v biblickej kultúre bol termín „prvorodený“ používaný ako právny pojem, ktorý sa vzťahoval na dieťa, ktoré *„otvorilo lono“* (Ex 13, 2).

V evanjeliách čítame o *„Ježišových bratoch a sestrách“* (Lk 8, 20 a inde). Na Oriente ľudia často používajú slová bratia a sestry, keď hovoria o *bratrancoch a sesterniciach*. Boli to len Ježišovi bratrance a sesternice. Markovo Evanjelium hovorí o Herodesovom nevlastnom bratovi Filipovi ako jeho bratovi (6, 17). Aj prví kresťania sa medzi sebou oslovovali ako „bratia“, aj keď z biologického hľadiska neboli príbuznými (pozri Sk 15, 13).

Materstvo Panny Márie

Niektorí naši oddelení bratia hovoria, že je rúhaním volať Máriu Božou Matkou. Pozrime sa na to, kto nazval Máriu Božou matkou ako prvý. „**Len čo Alžbeta začula Máriin pozdrav, dieťa v jej lone sa zachvelo a Alžbetu naplnil Duch Svätý. Vtedy zvolala veľkým hlasom: ,Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?‘**“ (Lk 1, 41 – 43) Alžbeta ju nazvala „matkou môjho Pána“ a to nebola pod vplyvom zlého ducha, ale pod vplyvom Ducha Svätého, ktorým bola naplnená. Vidíme teda, že osoba vedená Duchom Svätým, ktorý nás má „*uviesť od plnej pravdy*“ (porov. Jn 16, 13), neznižuje Máriu na „škrupinu vajca“, ale preukazuje jej patričnú úctu. Keď Kimberley a Scott Hahnovci po mnohých rokoch svojho oddaného života v evanjelickej Cirkvi spoznali pravdu, prijali katolícku vieru. Vo svojej prvej knihe s názvom „*Naša cesta do katolíckej Cirkvi*“, Scott správne poukázal na túto pravdu: „Mária bola vyvolená, bola najomilostenejšou ženou všetkých čias. To ona porodila Božieho Syna a dala mu ľudskú prirodzenosť. Pre našu spásu bolo nevyhnutné, aby bol Ježiš plne človekom a plne Bohom – dve prirodzenosti v jednej osobe Božieho Syna. A tak, *keďže Mária bola zdrojom Ježišovej ľudskej prirodzenosti, bola Ježišovou matkou; a keďže Ježiš je Bohom, je matkou Boha. Nie je dôvod, prečo by nás táto pravda mala urážať.*“ (s. 78–79). V prvej knihe Starého zákona čítame: „*Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšliape hlavu a ty mu zraníš päť*“ (Gn 3, 15). Tento verš sa nazýva „**protoevanjeliom**“, pretože ide o prvý prísľub Mesiáša – Vykupiteľa. Tou ženou v tomto verši je Panna Mária a jej potomstvom je, prirodzene, náš Pán, Ježiš Kristus. Práve prostredníctvom svojho Syna, nášho Pána Ježiša Krista, Panna Mária rozšliapala Satana.

Základom uctievania Panny Márie ako Božej Matky je spolu s veršom Gn 3, 15 aj nasledovný verš:

„*Hľa, panna počne a porodí syna a dá mu meno Emanuel (čiže Boh s nami)!*“ (Iz 7, 14)

Útoky protestantov sa stále zameriavajú na Pannu Máriu. Nepriateľstvo voči nej vidno v prvej (Gn 3, 15) i poslednej knihe Biblie (Zjv 12, 1 – 5). Zároveň však Božie slovo hovorí: „od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia“ (Lk 1, 48). (Ježiš v Mk 13, 31 povedal: „*Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú.*“). V každej generácii budú teda ľudia, ktorí si Pannu Máriu budú uctievať, a budú tu aj tí, ktorí ju budú potupovať. Je na nás, ku ktorej skupine sa pripojíme. Tí, ktorí med len videli, nepoznajú jeho chuť. Tú poznajú len tí, ktorí ho ochutnali. Katolíci spoznali, akú obrovskú úlohu zohráva Panna Mária v Božom pláne. Pre nás všetkých je vzorom i orodovnicou. My sa jej však neklaníme. Jej hlavnou úlohou je viesť nás ku Kristovi.

„Protesty“ protestantov sa zameriavajú aj na modlitbu ruženca. Keď sa katolíci modlia ruženec, rozjímajú nad Božím slovom (a od začiatku až do konca ruženca sa modlíme Božím slovom, ku ktorému je pripojená prosba k Panne Márii o orodovanie). Prostredníctvom rôznych tajomstiev – radostných, bolestných, slávnostných a svetla – rozjímame nad dôležitými udalosťami v živote Ježiša a Márie. Preto svätý pápež Ján Pavol II. vo svojom apoštolskom liste „*Rosarium Virginis Mariae*“ (zo 16. Októbra 2002) povedal, že počas modlitby ruženca „*kontemplujeme Ježišovu tvár*“.

Najsvätejšia Eucharistia

Ďalší útok proti Katolíckej cirkvi sa týka prítomnosti Ježiša v Najsvätejšej Eucharistii a denného slávenia Eucharistie. Toto nie je nejaká „novota Katolíckej cirkvi“. Keď Ježiš ustanovoval Eucharistiu povedal: „**Toto robte na moju pamiatku**“ (Lk 22, 19). Svätý Pavol, ktorý prijal evanjelium „zo zjavenia Ježiša Krista“ (Gal 1, 11 - 12) po slovách o ustanoví Pánovej večere (1 Kor 11, 23 – 26) píše: „**Kto by teda jedol chlieb alebo pil Pánov kalich nehodne, previní sa proti Pánovmu telu a krvi. Nech teda človek skúma sám seba, a tak je z toho chleba a pije z**

kalicha. Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie“ (1 Kor 11, 27 – 29). Prví kresťania „sa vytrvalo zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, *na lámaní chleba a na modlitbách*“ (Sk 2, 42). Pri lámaní chleba stále nastáva „transsubstanciácia“ tak, ako si to Ježiš prial. Preto svätý Pavol píše, že keď jeme chlieb a pijeme Pánov kalich nehodne, budeme sa zodpovedať za Pánovo telo a Pánovu krv. Preto sa pýta: **„Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele?“** (1 Kor 10, 16)

Keď Ježiš svojich učeníkov učil o „Chlebe z neba“, niektorí hovorili: **„Ako nám tento môže dať jest' svoje telo?! „Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!“** (Jn 6, 52. 60) **„Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili“** (Jn 6, 66). Ježiš ich nenútil, aby boli s ním, ani nepopustil z pravdy, aby im urobil po vôli. Ako učí Katechizmus Katolíckej cirkvi: *„Prvá predpoveď Eucharistie učeníkov rozdelila, tak ako ich pohoršila predpoveď umučenia. Eucharistia a kríž sú kameňmi úrazu. Je to to isté tajomstvo a neprestáva byť príčinou rozdelenia. „Aj vy chcete odísť?“* (Jn 6, 67). Táto Pánova otázka zaznieva cez celé stáročia ako výzva jeho lásky, aby ľudia spoznali, že on jediný má „slová večného života“ (Jn 6, 68) a že prijať s vierou dar jeho Eucharistie znamená prijať jeho samého“ (KKC 1336).

Rozmnoženie jedla (Jn 6, 1 – 14) malo naznačiť cestu k zázračnému rozmnoženiu Ježišovho tela a krvi, ktoré ma slúžiť pre život sveta (Jn 6, 51 – 58).

Sviatostná spoveď

Aj sviatostná spoveď má svoje biblické korene. Po vzkriesení sa Ježiš zjavil učeníkom, **„dýchol na nich a hovoril im: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané“** (Jn 20, 22 – 23). Počas svojho pozemského života bol Ježiš viditeľným znakom Božej odpúšťajúcej lásky. Po Nanebovstúpení prešlo toto poslanie na Cirkev. Svätý Pavol píše: *„... [Boh] nám zveril službu zmierenia. Sme teda Kristovými vyslancami a akoby Boh napomínal skrze nás“* (2 Kor 5, 18. 20). Citujúc svätého Jána Zlatoústeho KKC učí: *„[Kňazi] dostali moc, akú Boh nedal ani anjelom, ani archanjelom... A preto čokoľvek kňazi konajú na zemi, Boh potvrdzuje v nebi“* (983).

Musíme nekatolíkom ukázať krásu a spiritualitu Katolíckej liturgie, hodnotu a význam sviatostí a to, ako nám pomáhajú prinášať v prospech Božieho kráľovstva „veľa ovocia“ (Jn 15, 8. 5; 6, 56. 57).

„Kristus chcel, aby celá jeho Cirkev bola svojou modlitbou, svojím životom a svojou činnosťou znakom a nástrojom odpustenia a zmierenia, ktoré nám získal za cenu svojej krvi. Ale vykonávanie moci rozhrešenia zveril apoštolskej službe. Tá je poverená „službou zmierenia“ (2 Kor 5, 18). Apoštol je poslaný v Kristovom mene a Boh sám skrze neho napomína a prosí: „Nechajte sa zmieriť s Bohom“ (2 Kor 5, 20)“ (KKC 1442).

Niektorí sú pokúšaní nebrať hriech vo svojom živote vážne, pričom argumentujú tým, že Ježiš predsa za nás zomrel na kríži. Pápež Benedikt XVI. však v jednej zo svojich homílii pravdivo povedal:

„To, že nám Boh odpustil hriechy, neznamená, že sú naše hriechy automaticky odpustené bez toho, aby sme s tým niečo urobili. Boh nám ponúka dar. Je na nás, či ho prijmeme s vďačnosťou a či mu dovolíme, aby pretvoril náš život, alebo nie. Je to ako keď hladný človek vstúpi do jedálne, v ktorej sú stoly plné lahôdok. Keď sa na to bude len pozeráť, jeho hlad nezmizne. Podobne, aj keď nám Boh ponúka dar odpustenia, nezmierime sa s ním dovtedy, kým tento dar neprijmeme a nanovo nevstúpime do vzťahu s Otcom.“

Tradícia

Katolícka cirkev sa popri učení Slova, Biblie, drží aj učenia cirkevnej Tradície. Poďme preskúmať, aké má na to biblické základy. Svätý Pavol Solúnčanom píše: „**A tak teda, bratia, stojte pevne a držte sa učenia⁴, ktoré ste prijali či už slovom a či naším listom. Bratia, prikazujeme vám v mene nášho Pána Ježiša Krista, aby ste sa stránili každého brata, ktorý žije neporiadne, nie podľa učenia, ktoré prijal od nás**“ (2 Sol 2, 15; 3,6). Svätý Ján uzaviera svoje Evanjelium takto: „**Ale Ježiš urobil ešte veľa iného. Keby sa to všetko malo dopodrobna opísať, myslím, ani na celom svete by nebolo dost' miesta na knihy, ktoré by bolo treba napísať**“ (Jn 21, 25).

Podľa Pánovho príkazu sa evanjelium odovzdávalo dvoma spôsobmi: ústne a písomne (KKC 76). Božie sa slovo sa neredukuje len na Písmo. Ako sme videli, Biblia nám na mnohých miestach hovorí, že autoritatívne Božie slovo sa nachádza v Cirkvi: v jej Tradícii (2 Sol 2, 15; 3,6), ako aj v jej kázani a učení (1 Pt 1,25; 2 Pt 1, 20 – 21; Mt 18, 17).

Cirkev

Cirkev nie je vynálezom človeka. Počas svojho pobytu na zemi si Ježiš vyvolil 12 apoštolov a 72 učeníkov, aby tu utvorili počiatok jeho kráľovstva. *On založil svoju Cirkev na Skale viery, na Petrovi* (Mt 16, 16 – 19). Ježiš hovorí o „Ekklesii“ (grécke slovo *ekklésia* označuje zhromaždenie Božieho ľudu), keď hovorí: „**Keby ani ich nepočúvol, povedz to cirkvi. A keby ani cirkev nechcel poslúchnuť, nech ti je ako pohan a mýtnik**“ (Mt 18, 17). Táto Cirkev sa spomína na mnohých miestach Písma. Avšak ktorá Cirkev existuje od Ježišových čias?

Svätý Pavol píše:

„**Keby ani ich nepočúvol, povedz to cirkvi. A keby ani cirkev nechcel poslúchnuť, nech ti je ako pohan a mýtnik**“ (1 Kor 3, 11). „**Teda už nie ste cudzinci ani prišelci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny. Ste postavení na základe apoštolov a prorokov; hlavným uholným kameňom je sám Kristus Ježiš. V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie v svätý chrám v Pánovi, v ňom ste aj vy vbudovaní do Božieho príbytku v Duchu**“ (Ef 2, 19 – 22).

Biblia je Božím slovom. No Biblia nevysvetľuje samú seba. K Biblii by sme mali pristupovať tak, ako eunuch, ktorý požiadal Filipa, aby ho usmernil (Sk 8, 30 – 31). Svätý Peter o niektorých spisoch apoštola Pavla hovorí:

„...ako vám napísal aj náš milovaný brat Pavol podľa múdrosti, ktorá mu bola daná... Niektoré miesta v nich sú ťažko zrozumiteľné a neučení a neutvrdení ľudia ich prekrúcajú, ako aj ostatné Písma, na svoju vlastnú záhubu. Ale vy, milovaní bratia, ktorí to už viete, chráňte sa, aby ste sa nedali zviest' bludom ničomníkov a aby ste neodpadli od svojho pevného základu“ (2 Pt 3, 15 – 17).

⁴ Tu i v ďalšom uvedenom verši na mieste, kde slovenský preklad uvádza slovo „učenie“, grécky text uvádza výslovne slovo „*parádosis*“ = tradícia; niečo čo sa odovzdáva ústne. Aj v anglickom preklade je podobne použité slovo „*tradition*“. Pozn. prekl.

Je v Božom pláne, „aby sa teraz skrze Cirkev kniežatstvám a mocnostiam v nebi stala známou Božia mnohotvárna múdrosť“ (Ef 3,10). Svätý Pavol hovorí, že „Božím domom je Cirkev živého Boha, stĺp a opora pravdy“ (porov. 1 Tim 3, 15).

Aby sme sa vyhli nesprávnemu výkladu, musíme povedať, že Ježiš zveril úlohu vyučovať Písmo autorite Cirkvi. Ona je strážkyňou Božieho slova. Túto Cirkev si on sám založil na skale viery svätého Petra. „Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev“ (Mt 16, 18). Katolícka cirkev má dlhú tradíciu, má najdlhšiu tradíciu. Túto jediná Cirkev založil sám Kristus.

Scott Hahn vo svojej knihe „Naša cesta do Katolíckej cirkvi“ píše: „*Kristus nás nezanechal len s nejakou knihou a s Duchom. V skutočnosti sa nikde v Evanjeliách svojim apoštolom nezmenil ani len slovom o písaní. Kristus povedal Petrovi toto: ‚Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu.‘ Z toho mi skôr vychádza, že Ježiš nám zanechal Cirkev – tvorenú pápežom, biskupmi a koncilmi. Pričom všetky tieto veci sú nevyhnutne potrebné pri spravovaní a vykladaní Písma.*“

Náš prvý pápež nás povzbudzuje: Buďte „stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás. Robte to však skromne, s bážňou“ (1 Pt 3, 15).

„Ved' im môžem dosvedčiť, že horlia za Boha, ale nie podľa pravého poznania; keďže nepoznajú Božiu spravodlivosť a usilujú sa postaviť svoju spravodlivosť, nepodriadili sa Božej spravodlivosti“ (Rim 10, 2 – 3).

„Prosím vás, bratia, dávajte si pozor na tých, čo vyvolávajú rozbroje a pohoršenia v protive s učením, ktoré ste prijali, a vyhýbajte sa im“ (Rim 16, 17).

Od nás sa teda vyžaduje, aby sme dobre ovládali Písmo, najmä Nový Zákon a Katechizmus Katolíckej cirkvi. Je nevyhnutné, aby sme dôverne poznali bohaté dejiny Cirkvi s jej smutnými i šťastnými okamihmi. Čítanie dejín objasňuje kontinuitu katolicizmu; kontinuitu, ktorá siaha až ku Kristovi a apoštolom.

Jedna mladá žena, ktorá bola evanjeličkou, po prijatí katolíckej viery napísala: „Toto ma neodvratne viedlo k Rímu. Napriek tomu, že na mňa s dobrým úmyslom naliehali evanjelici i baptisti, nevidela som – a stále nevidím – inú opravdivú dvetisícročnú líniu vedúcu až po dnes, okrem tej línie duší, ktorá vedie od neho k svätému Petrovi ku... mne“⁵

Aby sme porozumeli kráse a pravde Katolíckej viery, môžeme si prečítať zopár skvelých kníh ako: „Seven Storey Mountain“ od Thomasa Mertona⁶, „Prekvapení radosťou“ od C. S. Lewisa či „Naša cesta do Katolíckej cirkvi“ od Scotta a Kimberley Hahnovcov. Pápeži Ján Pavol II. a Benedikt XVI. nám hovorili, aby sme na štúdium prehĺbenie a viery využili aj to, že žijeme vo veku technológii. Existujú mnohé katolícke webové stránky (Aby som spomenul aspoň niektoré, tak sú nimi napríklad: *vatican.com*, *Holy Spirit Interactive* → *hsiweb.net*, *spiritdaily.com*, *pope2you.net*, *ewtn.com*, *atd'*). Tieto prinášajú veľmi podrobné detaily o tom, v čo ako katolíci veríme, a kde v Svätom Písme môžeme nájsť základy našej viery. (Pozrite si prosím aj IV. Dodatok tejto knihy.) Keď hľadáme

⁵McCLOSKEY III., J. C. a SHAW R., *Good News and Bad News – Evangelisation Conversion and the Crisis of Faith*, Ignatius Press, San Francisco, s. 36

⁶ Táto kniha vyšla v roku 2013 v češtine pod titulom „Sedmistupňová hora“.

nejaký konkrétny verš o nejakej konkrétnej téme, je dobré pozrieť sa do konkordancie. Prepožičiam si slová zo stránky www.fisheaters.com/lectiodivina.html: „Ak dôjdete k veršu, ktorému nerozumiete, alebo ktorému rozumiete v zmysle, ktorý protirečí katolíckemu učeniu, vyhľadajte tradičný katolícky komentár, ktorý hovorí o tomto verši. Akékoľvek zdanlivé protirečenie medzi Písmom a katolíckym učeníom je naozaj len *zdanlivé*, nie je skutočné. Napríklad aj taký jednoduchý verš ako ten, ktorý hovorí o Máriinom „prvorodenom“ sa dá pochopiť zle, ak človek nepozná židovský zákon. To sa stáva mnohým protestantom, ktorí sú na základe toho presvedčení, že ak je zmienka o „prvorodenom“, potom musí byť aj „druhorodený“. A tak potom idú a popierajú panenstvo Panny Márie. Ak si v tomto prípade vyhľadáte katolícky komentár, odkáže vás na zákon o „prvorodenom“ pochádzajúci zo Starého zákona. Poučí vás tiež o tom, čo toto slovo v skutočnosti znamená (pozri Ex 13, 2; Ex 13, 14 – 15; Nm 18, 15) a vyhľadajte si termín „pidjon ha-ben“.

DODATOK

1. Kresťania a New Age

Od doktora Garetha Leyshona⁷ (3. 11. 2005)

O čo vlastne ide v New Age?

Chcete vedieť, čo sa vám stane v budúcnosti? Chcete mať nad niekým iným moc – ublížiť nepriateľovi, uzdraviť priateľa alebo získať toho, koho milujete? Chcete sa spojiť s duchovným svetom? Chcete sa vyliečiť a byť zdravý? Je pravdepodobné, že ktokoľvek, kto na hlavných uliciach, v novinách alebo na internete ponúka tieto veci, ponúka praktiky „New Age“. New Age nie je nejakým organizovaným hnutím alebo nejakou skupinou sprisahancov. Je to nová a lákavá kultúra, v ktorej sa ľudia cítia otvorení duchovným veciam a v ktorej sa pritom „všetko môže“. Uvediem len zopár príkladov. Medzi New Age praktiky možno zaradiť horoskopy, tarotové karty, tabuľky Ouija, reiki terapiu, všetky veci spojené s čarovaním, ako aj východné meditácie.

Môžu sa takýmto veciam venovať aj kresťania?

Keď sa niekto stáva kresťanom, zaväzuje sa Ježišovi Kristovi. Ide o záväzok, ktorý je exkluzívny čiže výhradný; v ňom sľubuje, že Ježiš bude jediným prameňom duchovnej moci, ku ktorému sa bude obracať. Mať vieru v Ježiša znamená dôverovať mu aj ohľadom svojej budúcnosti, bez toho, aby sme sa pokúšali u akéhokoľvek veštca uzrieť nejakú „neoficiálnu predpremiéru“ našej budúcnosti. Nezáleží na tom, či konkrétna New Age technika funguje alebo je len kopou hlúposti – čokoľvek, čo vás pozýva k tomu, aby ste nazreli do svojej budúcnosti, čokoľvek, čo prehlasuje, že používa inú moc než Ježišovu, je pozvaním k jeho zrade. A keďže kresťania sú povinní pomáhať iným spoznať Ježiša, je dôležité, aby sme ani len nevzbudili dojem, že sme ochotní obrátiť sa k týmto mocnostiam: Svätý Pavol vedel, že jedenie mäsa obetovaného v pohanských rímskych svätyniach by mu síce neublížilo, no následkom toho by ľudia začali tvrdiť, že Pavol uctieva okrem Ježiša aj iných bohov.

A čo nekresťania?

Boh túži po tom, aby každý na zemi spoznal jeho Syna, Ježiša Krista, zamiloval sa doňho a uctieval ho. Obracanie sa k iným duchovným silám je nesprávne pre každého, nie len pre kresťanov. Ale ak milujete Ježiša a máte obavy o priateľov, ktorí ho nepoznajú, ale ktorí sú zapletení do praktík New Age, pravdepodobne nepomôže, keď sa ich budete pokúšať zastaviť v tom, čo robia. Nazvali by vás kresťanským hundrošom, čo kazí každú zábavu. Namiesto toho nájdite najprv nejaký spôsob, ako by ste im predstavili Ježiša. A ak sa doňho raz zamilujú, môžete im ukázať, že nemôžu byť kresťanmi, ak sa ešte stále obracajú k New Age.

Sú niektoré praktiky New Age skutočne neškodné?

⁷ Otec Gareth Leyshon (*1979) je kňazom Cardiffskej arcidiecézy. Kňazskú vysviacku prijal v roku 2007.

Stránka, z ktorej čerpal otec James už dnes neexistuje. Novšiu a revidovanú verziu tejto analýzy New Age môžete nájsť na nových (drgareth.info) a najnovších stránkach (catholicpreacher.wordpress.com) otca Garetha. Napríklad tu: <http://www.drgareth.info/NewAgeRP.pdf>

Áno. Niektoré myšlienky a terapie, ktoré ľudia nazývajú New Age nie sú pre kresťanov problematické. **Napríklad starostlivosť o životné prostredie alebo používanie prírodných bylenných liekov sú samy osebe dobré veci. Keď sa však zaobalia do rôznych duchovných náuk, stávajú sa pre kresťanov nedovolenými. Kresťan sa nemôže zapojiť do konania akejkoľvek praktiky, ktorá používa – dokonca aj za účelom uzdravovania ľudí – iné duchovné sily. Obráťme sa teda namiesto toho na Ježiša a využime niektorý druh modlitebnej služby – sviatosťný, eucharistický, charizmatický -, pri ktorej sa za uzdravenie modlia kresťania.**

Ak ste sa niekedy zúčastnili na nejakej praktike New Age, vyhľadajte si svätého kňaza a vyspovedajte sa. Ježiš prahne po tom, aby vám odpustil, že ste sa obrátili k iným silám. Jediné, čo musíte spraviť, je požiadať ho o to. Ak ste používali New Age predmety – tarotové karty, tabuľky Ouija, čarodejné knihy, atď. – zničte ich na znak toho, že sa naplno obraciate k Ježišovi a držte sa ďaleko od pokušenia. **Radujte sa z toho, že vás Ježiš povolal k vernému a exkluzívnemu vzťahu s Ním.**

Či už ste sa k takýmto praktikám uchýlili úmyselne alebo z nevedomosti a až teraz ste prišli na to, že sú pre kresťana nevhodné, v každom prípade je vhodné uznať svoje nesprávne konanie pred Bohom tak, že sa vyspovedáme kňazovi. Aj keď radšej „poviete Ježišovi prepáč v súkromí“, pamätajte na to, že kňazovi bola daná oficiálna moc vyhlasovať, že naše hriechy sú odpustené. Potom, čo vám dá kňaz rozhrešenie, poproste ho, aby sa za vás pomodlil jednoduchú modlitbu za oslobodenie, aby vás Ježiš chránil od všetkých následkov praktík New Age.

Cirkev tiež uznáva realitu zlých duchov (ktorí sa niekedy nazývajú démonmi alebo padlými anjelmi). Takýto duchovia majú moc spôsobovať únavu, znechutenie, rozptýlenie v modlitbe a bežné pokušenia (aj keď, samozrejme, tieto veci môžu byť spôsobené aj bežnými ľudskými alebo psychickými faktormi). Pri akejkoľvek praktike, pri ktorej sa za účelom uzdravenia alebo získania nejakého dobra, úmyselne vzyva nejaká iná duchovná sila ako Boh Otec, Ježiš Kristus alebo Duch Svätý, vzniká riziko, že človek sa vystaví pôsobeniu zlých duchov. V takomto prípade treba vyhľadať pomoc kresťanov, ktorí majú skúsenosti v službe „oslobodzovania“. Treba však pamätať na to, že mnohí kňazi v tejto oblasti nemajú žiadne skúsenosti.

Ak potrebujete, aby vás niekto skontaktoval s niekým, s kým by ste sa porozprávali o veciach, o ktorých sme tu hovorili, pokojne skontaktujte mňa na e-maili NewAgeQ@onetel.com alebo telefonicky na čísle 01483892701. Urobím, čo sa dá, aby som vás skontaktoval s niekým, kto by vám vo vašom okolí mohol pomôcť.

Zoznam špiritistických a New Age praktík pre katolíkov

Nižšie uvedené otázky by vám mohli pomôcť poodhaliť, či je vhodné, aby nejakú konkrétnu duchovnú techniku, terapiu alebo „praktiku New Age“ používali kresťania. Odkazy na „KKC“ označujú citácie z Katechizmu Katolíckej cirkvi.

1. Ten, kto túto praktiku vykonáva, prosí pri vykonávaní tejto veci o pomoc výslovne Boha, alebo len vysvetľuje, že „duchovná energia“ tejto praktiky pochádza od Boha?

Ak áno, spýtajte sa najprv, či „boh“, ktorého vzýva je Bohom v tom zmysle, v akom ho chápajú kresťania – Bohom v troch osobách: Otec, Syn Ježiš Kristus a Duch Svätý. Vyhľadávať pomoc od akéhokoľvek iného „boha“ znamená páchať hriech modloslužby (pozri KKC 2113).

Ďalej: Ten, kto túto praktiku vykonáva, vyhlasuje, že Boh zaručene pomôže, alebo len pokorne prosí o pomoc bez toho, aby sľuboval, čo Boh spraví? Jedine v prípade siedmich sviatostí alebo v prípade, že sa na nejakú vec vzťahuje jasný prísľub Písma, môžeme garantovať, že Boh bude konať. Kto v akomkoľvek inom prípade dáva absolútne prísľuby Božej pomoci, koná falošne a hreší.

2. Ten, kto vykonáva túto praktiku, tvrdí, že pomoc pochádza od inteligentných duchov – napríklad anjelov, démonov, duší mŕtvych osôb alebo „duchovných vodcov“, prípadne hovorí o tzv. „channelingu“?

Jediným oprávneným spôsobom, akým sa môžeme s prosbou o pomoc obracať na anjelov, svätých a sväte duše, je ten, ktorý je v súlade s Božou vôľou. Akýkoľvek iné pokusy využiť duchovné bytosti, zvlášť tak, že ich prosíme, aby nás kontaktovali, je hriechom modloslužby.⁸

3. Ten, kto túto praktiku vykonáva, vyhlasuje, že ovláda nejaké „duchovné energie“ alebo že od nich závisí?

Takéto konanie sa formálne nazýva hriechom čarodejníctva (KKC 2117), ktoré je zakázané aj v prípade „liečebných terapií“.

4. Je pravdepodobné, že sa táto terapia vo všeobecnosti alebo v prípade tohto konkrétneho človeka, ktorý ju vykonáva, spája s obracím sa duchov, hoci aj potajomky? Pamätajte, že medzi takéto tajné prvky môže patriť používanie výkyvov prútika, virgule, nad ingredienciami použitými v homeopatikách a v aromaterapii.

Mať nevedomky účasť na týchto veciach síce nie je hriech, ale môže priniesť negatívne duchovné účinky.

5. Dá sa táto praktika zlúčiť s kresťanským učením o Ježišovi a s prirodzenosťou ľudských bytostí?

Na tomto mieste bude veľmi užitočné, keď uvedieme kritéria z vatikánskeho dokumentu *Ježiš Kristus Prameň živej vody*, ktorý vydala *Pápežská rada pre medzináboženský dialóg*.

- Je **Boh bytosťou**, s ktorou máme určitý vzťah, alebo je len niečím, čo možno využiť, prípadne silou, ktorou sa možno vyzbrojiť?
- **Existuje len jeden Ježiš Kristus**, alebo sú ich tisíce?
- **Ľudská bytosť**: existuje len jedno univerzálne bytie, alebo **jestvuje mnoho jednotlivcov**?
- Môžeme sa spasiť sami, alebo **je spása nezaslúženým Božím darom**?
- Nachádzame **pravdu** sami, alebo ju **prijímame**?
- **Modlitba a meditácia**: **obraciame sa nimi** k sebe samým, alebo **k Bohu**?
- Sme pokúšaní popierať hriech, alebo **akceptujeme jeho existenciu**?

⁸ V tomto prípade, ako aj v nasledovnom – ak sme mali účasť na hriechu čarodejníctva –, bude určite potrebná sviatosť zmierenia ako aj modlitba za oslobodenie.

- Máme odmietat' utrpenie a smrť, alebo **ich akceptovat'**?
- **Je potrebné sa sociálne angažovat'**, alebo nie?
- Je naša budúcnosť vo hviezdach, alebo **môžeme pomôcť pri jej vytváraní**?

Pravdu, ktorú vyznávajú katolíci, som označil hrubým písmom. Medzi pravdy, ktoré New Age najčastejšie predkladá, sú tvrdenia ako: „Ty si Boh“, „Už si jedno s Bohom“ a „Môžem sa očistiť alebo priblížiť Bohu vlastnými silami“. Taktiež učia, že existuje mnoho „kristov“.

Vedomé zúčastňovanie sa na akejkoľvek praktike, ktorá je založená na učení protirečiacom Božej pravde, je hriechom, ktorým človek odmieta Božie kráľovstvo.

6. Existujú nejaké dostatočné dôvody (založené buď na experimentálnych dôkazoch alebo na teórii, ako by mala táto terapia fungovať), vďaka ktorým sa dá uveriť tomu, že to skutočne funguje?

Ak niet žiadnych dostatočných rozumných dôvodov (vrátane vedeckého výskumu) alebo na pravdách kresťanskej viery, potom je táto praktika poverčivá (KKC 2110 – 2111).

7. Ak vykonávam alebo presadzujem nejakú praktiku, som úprimný a opieram túto svoju náuku o dostatočné dôkazy?

Keď presadzujete alebo vykonávate nejakú praktiku, beriete tým na seba zodpovednosť za seba i za iných. Ak sa takéto konanie zakladá len na nepodložených dôkazoch, môže byť hriechom proti pravde.

8. Ak sa zúčastním na tejto praktike, vytvorím nesprávny dojem o kresťanstve alebo zvediem kresťanov do hriechu? *(Pri odpovedi na túto otázku budete musieť zvážiť, aký „duchovný význam“ má táto praktika v kultúre, z ktorej pochádzate, a v kultúre, v ktorej žijete.)*

Všetci kresťania sú zodpovední za to, aby každého vo svete povzbudzovali k prijatiu Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa čiže toho, ktorý zachraňuje od hriechov. Evanjelickí kresťania sa k tejto povinnosti stavajú ináč než katolíci. Stále však platí, že je veľmi vážnou vecou doviest' niekoho k presvedčeniu, že je správne obracať sa na iné duchovné sily než na Ježiša Krista. Musíme teda uvažovať aj nad tým, aký dojem vzbudíme u druhých; a to aj pri používaní techniky, ktorá prešla všetkými ostatnými testami.

9. Používam tento postup spôsobom, ktorý je podriadený Kristovej vláde, a úplne mu dôverujem vo veci mojej budúcnosti?

Dôverujeme Ježišovi? Ak využívame akékoľvek služby veštectva, aby sme tak nahliadli do budúcnosti, vyjadrujeme tým, že mu nedôverujeme. A to je hriech.

Ak daný postup prešiel týmito deviatimi skúškami a ak ste tak vyhodnotili, že nepatrí medzi praktiky New Age, bolo by ešte dobré poprosiť v modlitbe Ježiša o vedenie a ochranu, keď tento postup vykonávate, a modliť sa, aby niekoho nepomýlil váš príklad.

II. Dodatok

2. Štúdia o Reiki

Štúdia otca Clemensa Pilara⁹ na tému: *Kritický pohľad na Reiki*

Čo je Reiki?

- Reiki (po japonsky) znamená božská alebo kozmická energia.
- Reiki založil Japonec Mikao Usai (1865 – 1926).
- Reiki sa v Európe stalo známym v 80. rokoch 20. storočia.
- Dnes sa Reiki vyučuje a praktizuje v rôznych modifikovaných verziách.

Aké myšlienky stoja za Reiki?

- Reiki sa zakladá na východných filozofiách a náboženstvách, ktoré učia, že všetko je preniknuté a obklopené božskou mocou.
- To, či je človek zdravý alebo chorý, údajne závisí od správneho a harmonického prúdenia božskej kozmickej energie.
- Liečiteľia Reiki sú presvedčení, že môžu do seba nasat' túto kozmickú silu a odovzdať ju pomocou svojich rúk.

Čo má Reiki spôsobiť?

- Reiki má uzdraviť ducha, dušu a telo.
- Reiki má obnoviť „prúdenie energie“ tela a uvoľniť prekážky a bloky, ktoré tomu bránia
- Reiki ma tiež viesť k duchovnému prebudeniu
- Reiki sa nedá naučiť tak, ako sa dá naučiť bežná terapia
- Podľa liečiteľov Reiki, Reiki môže vykonávať len niekto, kto bol obradne „zasvätený“ niektorým „majstrom“ . Na základnej úrovni systému Reiki existujú tri stupne zasvätenia, ktoré možno získať za finančnú odmenu.
- Nad základnými stupňami zasvätenia existujú ďalšie kroky, ktorými možno dosiahnuť ďalšie stupne majstra či veľmajstra.

Za zakladateľa Reiki sa považuje Mikao Usai. Ešte stále sa občas rozširuje legenda, že Usai bol kresťanským mníchom istej mníšskej školy. Pravdou však je, že Usai nebol s kresťanstvom v žiadnom kontakte. V skutočnosti bol nasledovníkom ezoterického Tendai budhizmu. Pri hľadaní zdroja uzdravujúcej moci, prežil zrejme nejaké osvietenie na hore Kurama blízko Osaky. Zasvätil ho najdôležitejší Budha, Budha slnka, ktorý sa ešte aj dnes považuje za najvyššie božstvo budhizmu, a umožnil mu absorbovať božskú energiu a odovzdávať ju ďalej.

⁹Páter Clemens Pilar, COP (*1961) je členom Kongregácie svätého Jozefa Kalazanského. Bol vysvätený v roku 1989. Pôsobí vo Viedni a okrem iného venuje sa problematike New Age. V roku 2013 ho zvolili za generálneho predstaveného tejto rehole. Celé znenie možno nájsť v nemčine tu: http://www.pater-zacharias.de/downloads/esoterik/Reiki_kritisch_betrachtet.pdf. Otec Mariakumar uvádza adresu, kde možno tohto pátra zastihnúť: Páter a doktor Clemens Pilar, COP, Gebrüder Lang Gasse 7, 1150 Viedeň. Pozn. prekl.

Ako sa vykonáva Reiki?

- Liečiteľia Reiki veria, že môžu kozmickú energiu odovzdávať vkladáním rúk na ľudí
- Liečiteľia Reiki považujú diagnózu zvyčajne za nepotrebnú; pretože sila Reiki už sama „vie“, v ktorej časti tela ju treba
- Liečiteľia Reiki sú toho názoru, že môžu Reiki „posielat“ iným aj na veľmi veľkú diaľku
- Liečiteľia Reiki veria, že prostredníctvom rituálnych formúl – takzvaných mantier – alebo skrytých znakov („znakov podmaňujúcich moc“) možno zvýšiť účinnosť Reiki.

Aký svetonázor sa skrýva za Reiki?

- Mikao Usai bol stúpencom ezoterického Tendai budhizmu.
- Korene Reiki siahajú k čínskemu šamanizmu Wu.
- Zasväcovacie rituály Reiki a tantrické rituály
- Reiki mieša prvky ezoterického budhizmu so šintoistickou vierou v duchov
- Reiki je náboženským hnutím, ktoré má synkretickú povahu. Slúži cieľom New Age.
- **Kanaánska bohyňa je bohyňou Reiki.**

Je Reiki vhodným alternatívnym liečebným postupom?

- Organizácie na ochranu spotrebiteľov varujú: Reiki nie je vhodnou alternatívnou liečebnou metódou.
- Reiki nie je vhodné na liečenie chorôb.
- Pozitívne účinky Reiki možno pripísať placebo efektu.
- Reiki je magický a okultný rituál zameraný na uzdravenie ducha. Jeho pozadie siaha na Ďaleký Východ.

Môže byť Reiki aj nebezpečné?

- Lekári vyhlasujú, že Reiki je nebezpečné, keď v prípade vážnej choroby ľudia slepo dôverujú len v tento postup a keď preto príliš dlho odmietajú iné postupy.
- Psychológovia varujú, že psychicky labilní pacienti môžu v dôsledku tohto rituálneho postupu utrpieť ujmu
- Ľudia venujúci sa pastoračnej starostlivosti upozorňujú na fakt, že praktiky s okultným duchovným pozadím môžu na dlhý čas ovplyvniť život na duchovnej úrovni

Prečo je v súčasnosti v našej krajine Reiki také rozšírené?

- Reiki sa stalo známym po celej Európe vďaka ezoterickému trendu šíriacemu sa v 80. rokoch
- Posadnutosť uzdravovaním spôsobila, že našu spoločnosť zaplavilo množstvo druhov rôznych liečebných postupov
- S rastom ezoterického hnutia sa podporovalo a podporuje všetko, čo vedie k splynutiu kultúr a náboženstiev.
- Na začiatku kresťanov podvádzali tým, že hovorili, že Usaiho nazývali kresťanským mníchom a Reiki prezentovali len inú ako metódu kresťanského uzdravovania.

Ako sa majú kresťania postaviť k Reiki?

- Úmysel predávať „božský dar“ musíme považovať za vážny hriech. Vidíme to v Sk 8, 20: „Tvoje striebro nech je zatratené aj s tebou, pretože si si myslel, že možno Boží dar získať za peniaze!“
- Zasvätenie Reiki je naozaj okultným rituálom, a tak je v rozpore s krstnými sľubmi a s krstnou pečaťou.
- V prostredí Reiki sa uctievajú budhistickí bohovia, a tak praktizovanie Reiki pre kresťanov znamená hriech proti prvému prikázaniu.

Zhrnutie: Praktizovanie Reiki v samej podstate protirečí hlavným bodom katolíckej viery. Reiki teda nesmú praktizovať ľudia, ktorí praktizujú svoju kresťanskú vieru. Miesta, ktoré patria Cirkvi, by sa preto tiež nemali poskytovať na stretnutia Reiki – či už sa jedná o vyučovania, zasvätenia alebo jeho vykonávanie.

III. Dodatok

Pastoračný list na tému New Age a duchovný boji
od najdôstojnejšieho otca biskupa Donalda W. Montrosea¹⁰,
biskupa mesta Stockton v štáte Kalifornia s názvom:

3. Duchovný boj: Okultizmus má démonický vplyv

Slovom „okultizmus“ označujeme nejaký nadľudský alebo nadprirodzený vplyv, ktorý nepochádza od Boha. Vo všeobecnosti spájame okultizmus s vecami, ktoré majú démonický vplyv.

V Spojených štátoch v súčasnosti okultizmus získal väčšiu popularitu než mal pred dvadsiatimi rokmi. Dnes je populárna satanistická hudba, sú populárne satanistické pouličné gangy, šíri sa uctievanie Satana a väčšmi sa rozširuje používanie horoskopov či štúdium znamení zverokruhu. Dajú sa tiež kúpiť satanistické hry. Napriek tomu mnohí ľudia okultizmus neberú vážne. Pri zmienke o moci Zlého sa smejú a pritom je súčasťou „skutočného“ sveta, v ktorom žijeme.

Som presvedčený, že démonický vplyv je veľmi reálny a a že pre naše duchovné dobro predstavuje nebezpečnú hrozbu. Tento text má byť krátkym prehľadom skutočnosti, ktorej skúmaním nechcem stráviť priveľa času. Mojim úmyslom je jednoducho podať vám dostatok poznatkov, vďaka ktorým by ste aspoň dokázali vytušiť prítomnosť okultizmu, a mohli sa mu tak úplne vyhnúť.

V liste Efezanom (1, 3 – 10) nám svätý Pavol hovorí, že Boh si nás vyvolil v Ježišovi Kristovi ešte pred stvorením sveta. Sme povolaní byť svätými a nepoškvrnenými pred jeho tvárou. Boh nás povoláva k tomu, aby sme skrze Ježiša Krista boli jeho deťmi. V Ježišovi a prostredníctvom jeho Krvi sme boli zachránení a boli nám odpustené naše hriechy. Boh bol k nám takýto štedrý. A dal nám múdrosť, aby sme pochopili toto tajomstvo, tento plán, ktorý nám zjavil v Kristovi.

Sme pokrsteními a pobirmovanými kresťanmi. Pri oboch týchto sviatostiach sme sa zriekli Satana, všetkých jeho skutkov a všetkých prázdnych sľubov kráľovstva temnoty. Pri týchto krstných sľuboch vyznávame našu vieru v Ježiša Krista a v Cirkev. Božie kráľovstvo je teda úplným opakom Satanovho kráľovstva. Spása v Ježišovi Kristovi predpokladá teda naše odmietnutie kráľovstva temnoty. náš život je však stále duchovným bojom. Svätý Ján nám vo svojom Prvom liste (1 Jn 5, 18 – 20) rozpráva dve veci. Predovšetkým sme sa narodili z Boha (prostredníctvom krstu a Ducha Svätého) a sme pod Božou ochranou, a tak sa nás Zlý nemôže dotknúť. Hovorí nám však i to, že celý svet je v moci Zlého.

Zlý nás môže pokúšať, ale nemôže sa nás priamo dotknúť, kým mu nepootvoríme dvere. Nemali by sme sa Satana báť, ani by sme ho nemali ustavične vyhľadávať v bežných udalostiach nášho života.

Nesústreďte sa na zlých duchov. Svoj zrak a svoju vieru uprite na nášho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. Jediné prostredníctvom Ježiša Krista dosahujeme spásu – prostredníctvom modlitby, našej vernosti Božiemu slovu v Biblii a prostredníctvom sviatostí, medzi ktorými vyniká Najsvätejšia Eucharistia, v ktorej je prítomný Ježiš.

¹⁰ Otec Donald William Montrose (1923 – 2008) prijal kňazskú vysviacku v roku 1949. V rokoch 1986 – 1999 bol diecéznym biskupom diecézy Stockton v americkom štáte Kalifornia.

Nemali by sme zabúdať zahŕňať do našej modlitby aj Pannu Máriu, Božiu Matku, ktorá rozdrvila hlavu starého hada (Gn 3, 15). Úcta k Panne Márii je v našom každodennom živote mocným ochranným prostriedkom.

Čomu sa podobá Satanovo kráľovstvo, kráľovstvo temnoty? Je lžou, ktorá napodobňuje Božie kráľovstvo. Prečítajte si stať Iz 14, 12 – 15. Je o satanovi. Prorok nám hovorí, že satan je vo svojom srdci rozhodnutý byť ako Boh.

Preto chce mať Satan vo svojom kráľovstve všetko to, čo je v Božom kráľovstve. Jeho kráľovstvo je však lžou; je falošné. V kráľovstve temnoty existujú falošné pobožnosti a falošná adorácia. Existuje zlé modlitby. Ponúka nám falošné šťastie a pokoj. Predkladá pred nás temnú múdrosť a poznanie. Takto pokúšal Adama a Evu (Gn 3, 4 - 5). Satan povedal: „Nie, nezomriete, ale Boh vie, že v deň, keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči a vy budete ako Boh, budete poznať dobro a zlo.“ Satan vo svojom kráľovstve ponúka aj zdravie až do smrti a falošnú ochranu. Tak, ako vyobrazujeme anjelov, ktorí v nebi spievajú a chvália Boha, tak existuje aj zvláštna a zlá hudba, ktorá znie v kráľovstve temnoty.

Satanovo kráľovstvo je lžou. Satan chce byť ako Boh. No Boh už v samom prvom prikázaní povedal Mojžišovi: „Ja som Pán, tvoj Boh. Nebudeš mať iných bohov, ktorí sa vám budú predkladať v kráľovstve temna!“ Svätý Pavol nám hovorí, aby sme boli ostražití: „Duch výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridŕžovať zvodných duchov a učenia démonov“ (1 Tim 4, 1). Držme sa pevne našej viery v Ježiša Krista a v jeho Cirkvi. Našu spásu dosahujeme jedine prostredníctvom Ježiša Krista – prostredníctvom modlitby, čítania, štúdia Božieho slova v Biblii, ako aj prostredníctvom Ježišovej prítomnosti v Najsvätejšej obete svätej omše a jeho prítomnosti vo svätostánkoch.

Keď mali Izraeliti vstúpiť do zaslúbenej zeme, Pán Boh im dal množstvo prikázaní o tom, čo majú robiť pri pravej bohoslužbe, ktorú si želá, a čo robiť s falošným uctievaním bôžikov, ktoré nenávidí. Tieto isté prikázania sú v súčasnosti určené pre nás.

„Keď prídeš do krajiny, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh, varuj sa napodobňovať ohavnosti tamojších národov! Nech niet medzi vami nikoho, kto by kázal svojmu synovi alebo dcére prejsť ohňom, aby sa očistili, alebo kto by sa vypytoval hádačov, dával pozor na sny a na znamenia; nech niet čarodejníkov, zaklínačov, nikoho, kto by sa radil duchov alebo veštcov, alebo by sa pýtal mŕtvych na pravdu. Všetky tieto veci sa oškľivia Pánovi a pre tieto nešľachetnosti ich vyhubí. Buď dokonalý a bezúhonný pred Pánom, svojím Bohom!“ (Dt 18, 9 – 13)

Pán nám hovorí, že k nemu musíme byť úprimní. Nemôžeme mať oboje. Ježiš povedal: „Kto nie je so mnou je proti mne“ (Mt 12, 30). Vo svojom rozhodnutí nasledovať Pána musíme byť pevní.

Pouvažujme teraz nad niektorými príkladmi nedovoleného poznania a moci.

Keď hovoríme o nedovolenom poznaní, myslíme tým jednoducho poznanie, ktoré nezískame ani pod vplyvom Boha ani obyčajným spôsobom, akým zvyčajne ľudské bytosti získavajú svoje vedomosti. Nikto z nás nepozná budúcnosť. Z toho, že poznáme konkrétne okolnosti, môžeme vyvodiť, čo sa môže stať. To je jedna vec. Niečo iné je však vyhl'adávať mimo Boha – prostredníctvom jasnovidectva alebo duchov – poznanie budúcnosti alebo dôverných informácií o inej osobe. O takomto nedovolenom poznaní hovoríme.

Kráľovstvo temnoty a nedovolené poznanie

„Neobraccajte sa na vyvolávačov duchov a na veštcov! Nevypyťujte sa ich: poškvrnili by ste sa tým. Ja, Pán, som váš Boh!“ (Lv 19, 31) „A osobu, ktorá sa obráti na vyvolávačov duchov a na veštcov a bude s nimi modlárčiť, proti takej osobe obrátim svoju tvár a vyhubím ju z jej ľudu“ (Lv 20, 6).

Astrológia a horoskopy sú pohanskými zvykmi

Veštcí sa snažia predpovedať budúcnosť prostredníctvom okultizmu, mágie alebo povier. Je zakázané vyhl'adávať poznanie budúcnosti používaním hracích kariet, tarotových kariet, krištál'ovej gule, čítaním z ruky, z hviezd, skúmaním vnútorností¹¹ mŕtvych zvierat, vystreľovaním šípov, tabuľkami Ouija alebo inými poverčivými spôsobmi.

Médium je osoba, ktorá má bezprostredné alebo tajné vedomosti buď prostredníctvom nejakej pochybnej vlastnej sily alebo prostredníctvom sily zlého ducha, ktorý pôsobí skrze ňu. V tretej kapitole Prvej knihy Samuelovej čítame, ako sa kráľ Šaul radil s médiom a na ďalší deň zomrel. V Knihe Kroník (10, 13) čítame, že Šaul zomrel práve kvôli tomu.

Astrológia a horoskopy

V Knihe proroka Jeremiáša (10, 2) čítame: „Toto hovorí Pán: ‚Cestám národov sa nepriúčajte a znamení nebies sa neľakajte, ako sa ich ľakajú národy.‘“ Astrológ prostredníctvom štúdia hviezd a planét zostaví človeku na základe mesiaca a dňa jeho narodenia horoskop. Horoskop je predpoveďou udalostí, ktoré majú pravdepodobne nastať na základe pohybov hviezd a planét. Aj keď milióny ľudí sledujú horoskopy s rôzne veľkým záujmom, vždy ide o druh veštenia. Aj keď hovoríte, že v horoskopy neveríte a čítate ich len tak pre zábavu, mali by ste s tým prestať. Denný horoskop nás môže z času na čas ľahko ovplyvniť. Aj takýmto spôsobom sa otvárame okultizmu.

Ak chcete žiť v Božom kráľovstve, zrieknite sa horoskopov a všetkých ostatných druhov veštenia. Mali by ste zničiť akékoľvek hracie karty, Ouija tabuľky alebo iné veci, ktoré sa používali na predpovedanie budúcnosti.

Kráľovstvo temnoty a nedovolená moc

Čarodejníctvo alebo poverčivá mágia sa používajú na to, aby spôsobili účinky, ktoré sú nad ľudské sily. Tieto veci môžu byť buď dobré alebo zlé a sú spôsobené magickými slovami alebo gestami alebo použitím magických bylín, práškov, tekutín a podobných vecí. Často sa pri nich vyzýva i diabol. Z nenávisti alebo žiarlivosti sa tiež posielajú na jednotlivcov fyzické zlá. Všetci sme už počuli o zabodávaní ihiel do bábik, o urieknutí pohľadom, jedení prekliateho jedla a pití tekutín, ktoré prostredníctvom moci temna spôsobujú ujmu, chorobu alebo smrť. Toto je čarodejníctvo. Dnes možno nájsť čarodejnice takmer všade a často sú prezentované v pozitívnom svetle. Zapamätajte si, že by ste sa mali vyhnúť každému, kto je zapletený do falošného uctievania, každému, kto vyhl'adáva nedovolené poznanie alebo používa nedovolenú moc.

Vzrastá tiež záujem o africké čarodejníctvo – vúdú. Bohovia vúdú sú dobrí aj zlí. Bohoslužba vúdú začína zvyčajne po západe slnka a končí skoro ráno. Jej súčasťou je krvavé obetovanie kozy alebo sliepky. Ľudia sa tam modlia a spievajú. Počas týchto obradov bohovia údajne nakrátko vstúpia do zúčastnených osôb.

Vo vúdú a v čarodejníctve sa niekedy spolu s inými predmetmi a modlitbami používajú aj katolícke modlitby a katolícke predmety ako: obrazy svätých, kríže, sviečky či svätená voda. Nedajte sa teda oklamať zdanlivo náboženskou povahou toho, čo sa deje.

¹¹ Dosl. „pečene“, pozn. prekl.

Ak máte nejaké objekty alebo napísané modlitby, ktoré sa používali pri čarodejníctve alebo ktoré vám dala čarodejníca, mali by ste ich úplne zničiť.

Ak ste mali účasť na čarodejníctve, mali by sa zriecť diabla, zrieknuť sa čarodejníctva, ktorému ste sa venovali, a čarodejníctva vôbec, poprosiť Boha o odpustenie a vyspovedať sa zo svojich hriechov kňazovi. V spovedi (sviatosti zmierenia) je Božská moc, ktorá je potrebná na oslobodenie človeka od vplyvu Zlého.

Prívesky a amulety

Ide o druh mágie, ktorej základ tvorí viera, že nejaký konkrétny predmet má moc privolať dobro alebo zahnať zlo. Obzvlášť nebezpečné sú vtedy, ak pochádzajú od veštca, niekoho, kto vyvoláva duchov, „liečiteľ“ alebo nejakej inej osoby, ktorá sa venuje okultizmu. Ak takýto objekt človek nosí na sebe či v peňaženke, alebo ak ho má doma, táto vec spôsobuje, že moc zla je stále s ním.

Ako príklady môžeme uviesť: nosenie cesnaku v peňaženke, ktorý má spôsobiť, aby sme vždy mali peniaze; ponechávanie roztvorených nožníc pre šťastie; uchovávanie nejakých osobitných bylín v sklenenej nádobe, nosenie polmesiaca alebo cesnaku na krku, kladenie d'ateliny alebo kvetov pred sochu, umiestňovanie postáv východných alebo indiánskych bohov v dome a podobne. Veľká časť súčasných šperkov, ktoré sa nosia na krku, v skutočnosti predstavuje niečo, čo sa používa v čarodejníctve. Aj keď ľudia zvyčajne nosia takéto šperky nevinne.

Musíme si dávať pozor, aby sme poverčivým spôsobom nepoužívali ani náboženské medaily a sochy. So žiadnou medailou, žiadnou sochou, ani žiadnym náboženským predmetom sa nespája moc alebo šťastie. Medaila, socha alebo sviečka sú len znakom našej modlitby, ktorou svätých prosíme o orodovanie pred Bohom. Všetka poklona patrí Bohu a jedine Bohu.

Všetky vyššie opísané objekty používané poverčivým spôsobom by sa mali vyhodiť a zničiť. Ak nosíme nejaký šperk, ktorý označuje znamenie zverokruhu, alebo ak nosíme niečo, čo odkazuje na čarodejníctvo, môžeme sa nevedomky otvoriť kráľovstvu temnoty. Ľudia nosia náboženské medaily, lebo túžia po príhovore Panny Márie alebo svätých, po Božej ochrane a Božom požehnaní. Keď, hoci nevinne, nosíme niečo, čo symbolizuje okultizmus, ukazujeme tým, že sme pod mocou temnoty. S vyhodnením týchto šperkov by sme nemali otáľať. Buď do Božieho kráľovstva chceme patriť alebo nechceme.

Zrieknite sa Satana, zrieknite sa používania príveskov a poprosť Boha o odpustenie. Ak ste si takéto predmety úmyselne vyrobili, aby odháňali zlo alebo priťahovali šťastie, bolo by dobré spomenúť to pri najbližšej svätej spovedi.

Nevkladajte svoju vieru do kráľovstva temnoty, ale jedine do Ježiša Krista, ktorý sa stará, ktorý zachraňuje, ktorý chráni a ktorý nás miluje.

Špiritisti a špiritistické cirkvi

Špiritizmom označujeme komunikáciu s mŕtvymi alebo so svetom duchov prostredníctvom nejakých nadprirodzených alebo okultných prostriedkov.

Treba dávať veľký pozor, pretože mnohí ľudia sa nechávajú oklamať. Pri týchto skutkoch sa môže používať Biblia, svätená voda, sochy svätých a katolícke piesne. Špiritisti často veria v otcovstvo Boha, robia dobro druhým, hlásajú, že každý nesie osobnú zodpovednosť za svoje skutky, a že každého čaká odmena za dobré skutky a trest za tie zlé. Mnohí z nich sú kresťanmi, ba dokonca katolíkmi a prehlasujú svoju vieru v Ježiša.

No pokúšať sa o komunikáciu s mŕtvymi je vždy nebezpečné. Môže sa tak konať prostredníctvom seansy. Niekedy sa môže zdať, že daná osoba je v akomsi tranze.

Niekedy sa špiritisti venujú uzdravovaniu, čarodejníctvu, vešteniu alebo dokonca ochrannému „požehnávaníu“ domov. Niekedy tiež veria v reinkarnáciu.

Reinkarnácia (Teozofia)

Reinkarnácia je presvedčenie, že duša po smrti prechádza do tela inej ľudskej bytosti, zvieratá, rastliny či dokonca predmetu. Tomuto veria mnohé východné kultúry a náboženstvá. Hinduizmus verí, že boh Višna si prešiel niekoľkými reinkarnáciami: bol rybou, trpaslíkom, osobou Rama a potom – v rôznych obdobiach sveta – Krišnom. Toto však protirečí Biblii a celej kresťanskej viere týkajúcej sa posmrtného života. „Je ustanovené, že ľudia raz zomrú a potom bude súd“ (Hebr 10, 27).

Tí, ktorí sa venujú špiritizmu, sa musia zrieknuť Satana, zrieknuť sa špiritizmu, prosiť Boha o odpustenie a vyspovedať sa zo svojich hriechov kňazovi.

Liečenie chorých prostredníctvom poverčivých praktík (Liečiteľia¹²)

Ak je nejaká praktika založená na poverčivosti, je v každom prípade zlá, aj keby sa pri nej používali sochy, svätená voda, kríže či modlitby k Ježišovi, Márii a svätým. Ide o napríklad o tieto praktiky:

- používanie talizmanov alebo umývanie vlastného tela pomocou paradajky alebo dávanie zvyškov pod posteľ
- umývanie sa vajcom alebo citrónmi a pálenie materiálov za pomoci uhlíka
- používanie ružovej vody alebo alkoholu na uzdravovanie. (Občas sa takýto roztok pripravuje tak, že sa do vody ponorí na šesť hodín ľudská kostra, pričom sa nad vodou vyslovujú modlitby a spevy.)

Niekedy liečiteľ predpíše aj nejaké zvláštne vitamíny alebo recitovanie „katolíckych“ modlitieb. Takéto „modlitby“ by sa nemali nikdy vyslovovať, pretože boli vytvorené pod vplyvom zla.

Medzi ďalšie príklady patria:

- Podstupovanie špeciálneho kúpeľu pripraveného z vína, kvetov, chleba, škorice, hnedého cukru a vody nabratej z rieky
- Zavinenie osoby do osobitného obväzu, z ktorého sa kúsok po kúsku odrezáva a následné pochovanie tejto osoby do nedávno vykopaného hrobu na cintoríne

Toto sú len niektoré z poverčivých praktík. Je ich omnoho viac.

Niekedy sa ľudia modlia k Bohu a k svätým, no potom idú a vyhľadávajú úľavu v kráľovstve temnoty. Mnohokrát Boh neuzdravuje prostredníctvom modlitby alebo lekárov preto, že chce, aby sa najskôr z nenávisti, žiarlivosti alebo iného hriechu uzdravila duša. Boh vie, čo robí. Musíme si vybrať: buď si vyberieme Božiu moc alebo si vyberieme moc zla. Ak máte nejaké predmety, ktoré sa použili pri takýchto „liečeniach“, zničte ich. Zrieknite sa Satana, zrieknite sa toho hriechu, poprosť Boha o odpustenie a vyspovedajte sa zo svojho hriechu kňazovi.

Hypnóza

¹² Biskup Montrose tu používa dve hispánske slová „curanderos“ a „santeros“. Ide o liečiteľov rôznych náboženstiev, ktoré synkreticky spájajú kresťanstvo (katolicizmus) s pohanskými a šamanistickými prvkami. Takéto náboženstvá do USA prinieslo najmä hispánske obyvateľstvo z karibskej oblasti, ktorého je veľmi veľa v diecéze, pre ktorú písal biskup Montrose tento list. Avšak aj v našom slovenskom prostredí mnohí liečiteľia spájajú svoje okultné praktiky s vierou vo svätých, používajú svätenú vodu, hovoria o Bohu, o svojom „dare“ uzdravovania hovoria ako o dare od Boha a podobne.

Hoci v súčasnosti hypnózu používajú občas aj vážení doktori, zubári a terapeuti, v minulosti sa spájala s okultizmom a s praktikami poverčivosti.

Aj keď by bolo použitie hypnózy opodstatnené, predsa pri nej existujú reálne hrozby, o ktorých treba veľmi starostlivo uvažovať. Pri hypnóze človek na určitý čas odovzdáva druhému svoju vlastnú rozumovú schopnosť. Zhypnotizovaný človek je závislý od svojho hypnotizéra. Táto technika tiež môže mať smutné následky.

Podstúpeniu hypnózy sa treba vyhnúť. Výnimkou je prípad, keď na ňu existuje veľmi vážny dôvod. Nikdy ju nevykonávajú zo zábavy.

Hudba

Ďalším súčasným problémom je tvrdá rocková hudba, ktorú hrajú „satanistické“ hudobné skupiny. Táto hudba často oslavuje Satana, a niekedy tiež prebúda túžbu spáchať samovraždu, užívať drogy a nesprávnym spôsobom užívať sex. Je známe, že táto hudba povzbudzuje i fyzické násilie. Dokonca sa ako vytúžený koniec života predkladá peklo. Do hudobnej kombinácie, rytmu a hluku je vložené zlo. Takéto nahrávky alebo pásky by ste si nemali nechávať v dome, ale mali by ste ich zničiť, aj keď stáli veľmi veľa peňazí. Vyvolte si Božie kráľovstvo.

Uctievanie Diabla

Nie je treba zdôrazňovať, že medzi najťažšie hriechy, aké človek môže spáchať, patria veci ako modlitby k diablove, uctievanie Satana, čítanie satanistickej biblie alebo zúčastňovanie sa na čiernej omši, pri ktorej sa zosmiešňuje Ježišovo ukrižovanie a Eucharistia.

Pri niektorých satanistických omšiach sa občas vykonávajú obety Satanovi tak, že sa strašným spôsobom zabíjajú zvieratá alebo sa dokonca vraždia ľudské deti. Utajenie, ktoré obklopuje takúto činnosť, umožňuje „Satanistickej cirkvi“ získať v našej spoločnosti určitú váženosť. Má rovnaké právne postavenie ako akákoľvek iná cirkev.

Nedajte sa zviest'; vstúpenie do tejto falošnej cirkvi je veľmi vážnou vecou. Katolíci, ktorí túžia konať pokánie, sa musia za akúkoľvek cenu zriecť tohto falošného náboženstva, celým svojim srdcom sa zriecť satana a všetkých svojich hriechov a vyspovedať sa z nich vo sviatosti zmierenia.

Hnutie New Age

Hoci pred niekoľkými rokmi bolo toto hnutie ešte neznáme, dnes si popularitu získava priam na medzinárodnej úrovni. Na povrchu pôsobí ako hnutie zasadujúce sa „za pokoj“, ale podľa mojej mienky je určite súčasťou okultizmu. A to preto, že základné charakteristiky tohto hnutia sa dajú stotožniť s okultizmom, hoci o sa Satanovi nezmieňujú.

Napríklad: „boh“ New Age nie je Bohom kresťanstva a judaizmu. Boh New Age je skôr neosobnou energiou alebo silou, z ktorej pozostáva celý vesmír. Je to forma panteizmu. Pre nás je Boh Stvoriteľom a Pánom všetkého. My sme jeho stvoreniami. V New Age sa Ježiš stáva jedným z mnohých duchovných učiteľov, ktorý objavili svoje vyššie ja. New Age verí, že aj my môžeme dosiahnuť takéto osvietenie a to vlastnými silami, nie prostredníctvom zjavenia a Božej milosti.

Hnutie New Age sa niekedy nazýva hnutím za pokoj. Hovorí sa, že ak sa staneme súčasťou tohto „Harmonického zblíženia“, môžeme v sebe prebudiť nás samých presahujúcu silu na dosiahnutie svetového mieru.

Ale keď rozprávame o nejakej moci, ktorá nie je od Boha a ktorá presahuje nás samých, potom skutočne rozprávame o okultizme.

Nedajte sa zviať rozprávaním o ekológii, kráse prírody vo svete či slovami o dobrej podstate zdanlivých cieľov tohto hnutia. Tí, ktorí vstupujú do New Age, vstupujú do hnutia, ktoré sa zaoberá okultnou duchovnou silou. Nie je to duchovná sila, ktorá by pochádzala od Boha, ale z Kráľovstva falošného svetla a temnoty.

Kráľovstvo temnoty

Toto kráľovstvo ponúka prostredníctvom hriechu falošný pokoj a šťastie. Človek je schopný – obzvlášť v nebi, ale aj tu na zemi, – zažiť hlbokú radosť a hlboký pokoj, ktoré mu dáva Boh. Mnohí z nás to už zažili. No núka sa aj falošná radosť – napríklad v hriechu opilstva alebo užívania drog. Táto falošná radosť sa nám ponúka v hriechu predmanželského sexu, v cudzoložstve alebo v homosexualite.

Keď sú ľudia hlboko zapletení do týchto hriechov alebo vykonajú vraždu alebo keď žijú v hlbokkej nenávisti, v žiarlivosti a neodpuštení, potom skutočne žijú v kráľovstve temnoty a môžu sa otvoriť priamym útokom zlých duchov.

Nebezpečenstvom je dnes aj to, že hriech je v našej spoločnosti veľmi „vážený“. Predmanželský sex, cudzoložstvo, „príležitostné“ pitie alkoholu vo veľkých množstvách, potrat a homosexualita – tieto všetky veci si získali istú „vážnosť“. Nezdajú sa zlé. To preto, že v kráľovstve temnoty zlé ani nie sú.

Odstránenie kráľovstva temnoty

Naše domovy by mali byť posvätnými a pokojnými miestami života. Naše domovy by mali byť čisté. Nemali by sme dovoliť, aby boli špinavé alebo aby v nich bol neporiadok vďaka špine a haraburdám nahromadeným v našich zásuvkách. Moc zla nenávidí čistotnosť.

Odstráňte zo svojho domu všetko, čo má niečo spoločné s čarodejníctvom, s nejakým špiritistom, liečiteľom, médium, východným náboženstvom. Odstráňte predmet, ktorý sa používal s poverčivosťou. Zničte ho alebo sa postarajte o jeho zničenie. Nenechávajte si šperky, ktoré symbolizujú čarodejníctvo alebo zobrazujú nejaké znamenie zverokruhu. Odstráňte všetky pornografické fotky a časopisy – dokonca aj tie, ktoré ste odložili do zásuvky, do skrine alebo do kufra. Vyhod'te všetku náboženskú literatúru, ktorá nie je v zhode so základnou pravdou našej viery, že Ježiš Kristus je Boh. On je Božím Synom, naším jediným Spasiteľom, ktorý nás privádza k Otcovi. Zničte všetku literatúru od Svedkov Jehovových, mormónov, od hnutia *Christian Science*¹³, hnutia *Unity*¹⁴ a *Science of Mind*¹⁵, scientológie, Hare Krišna, literatúru o joge, transcendentálnej meditácii alebo od hnutia *Divine Light Mission*¹⁶, Cirkvi zjednotenia Sun Myung Moona, hnutia *Children of God*¹⁷ a *Way International*¹⁸. Žiadnu takúto alebo podobnú literatúru by sme

¹³ *Christian Science* – v preklade „Kresťanská veda“ je hnutie, ktoré sa zaoberá „liečením kresťanskou vierou“. Vzniklo v USA. Učenie tohto hnutia však obsahuje rôzne okultné prvky. Taktiež hlása, že ich modlitby sú účinnejšie vtedy, keď sa nekombinujú s využívaním klasických liekov. To spôsobilo smrť niektorých členov hnutia, ako aj ich detí. Pozn. prekl.

¹⁴ *Unity (Unity Church)* – v preklade „Jednota“. Jej učenie a chápanie Boha sa nápadne podobá učeniu New Age. Pozn. prekl.

¹⁵ „*The Science of mind*“ (*Veda mysle*) je titul knihy, ktorú v roku 1927 napísal Ernest Holmes. Na základe ktorej vzniklo hnutie *Religious science*. Má panteistické prvky. Pozn. prekl.

¹⁶ V roku 1960 toto hnutie založil istý guru zo severnej Indie. Ide o sektu s hinduistickými prvkami. Pozn. prekl.

¹⁷ V preklade „Božie deti“. Dnes je známa pod názvom „*Family International*“. Je špiritistickou sektou, ktorá vyšla z kresťanského prostredia. Je známa svojou sexuálnou promiskuitou. Pozn. prekl.

¹⁸ Sekta, ktorá vyšla z evanjelického prostredia. Odmieťa Trojicu, odmieťa božstvo Ježiša a Ducha Svätého. Hlása viaceré herézy. Napr.: po „znovuzrození“ (krste) človek už údajne nikdy nemôže hriechom stratiť Ducha Svätého. Potrat údajne nie je vraždou,

nemali mať doma. Nedovoľte, aby do vášho domova vstúpila moc zlého prostredníctvom televízie. Starostlivo kontrolujte, aké programy pozeráte. Hodnoty, ktorým učia televízne programy a reklamy, sa nezhodujú s hodnotami, o ktorých kázal náš Pán Ježiš Kristus v Evanjeliu podľa Matúša v 5., 6. a 7. kapitole.

Hľadať Božiu prítomnosť doma

Hoci človek nie je kňazom, ako pokrstený katolík má moc, ktorú si neuvedomuje. Túto pravdu vysvetľuje svätý Pavol vo svojom liste Efezanom: „Aká nesmierne veľká je jeho moc pre nás veriacich podľa pôsobenia jeho mocnej sily, ktorú dokázal na Kristovi, keď ho vzkriesil z mŕtvych a v nebi posadil po svojej pravici“ (Ef 1, 19). Na chvíľu nad tým popremýšľajte. Modlitba má väčšiu moc než si myslíme.

Aj keď nemáme moc, ktorú majú vysvätení kňazi, môžeme Boha prosiť, aby ochránil a požehnal náš domov. Je užitočné mať doma svätenú vodu a často ju používať. Ak chceme požiadať Boha o požehnanie nášho domova, môžeme vysloviť jednoduchú modlitbu požehnania a potom pokropiť svätenou vodou každú miestnosť. Taká modlitba požehnania môže vyzeráť nasledovne:

„Nebeský Otče, prosíme ťa, požehnaj nás domov. V mene tvojho syna Ježiša ťa prosíme, aby si nás oslobodil od hriechu a od všetkej moci Zlého. Ochraň nás pred chorobou, nehodami, zlodejmi a akýmkoľvek rodinnými tragédiami. Kladieme svoj domov pod Ježišovú vládu a zasväcujeme sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Nech na každého, kto tu býva, zostúpi požehnanie pokoja a lásky.“

Môžete sa tiež pomodliť modlitbu „Otče náš“ alebo „Zdravas' Mária“.

Ďalším krásnym katolíckym zvykom je zasvätenie rodiny a domova Najsvätejšiemu Ježišovmu Srdcu. V našich domoch musíme mať kríž a obrázky Najsvätejšieho Srdca a Preblahoslavenej Panny. Chceme predsa, aby bol náš domov posvätným miestom.

Treba tiež mať doma miesto, kde sa rodina zhromažďuje na modlitbu. V niektorých mexických rodinách sa udržiava zvyk mať doma oltárik s obrazmi a sochami – nielen Ježiša, Márie a svätých, ale aj obrázkami členov vlastnej rodiny. Tie nám majú pripomínať, že sa máme za nich modliť.

Oslobodenie sa od moci zla

Ježiš skrze svoje umučenie, smrť a zmŕtvychvstanie zlomil moc Zlého. Najčastejšie do nášho života prenikne moc zla kvôli nášmu osobnému hriechu. Kvôli hriechu jedného člena rodiny trpia všetci jej členovia. Zlo hriechu je však porazené prostredníctvom posvätnéj moci, ktorú Pán vložil do Cirkvi.

Utrpenie sa dá zmierniť aj prostredníctvom lekárstva, psychológie a iných ľudských prostriedkov. Hlavnú pomoc nám však Ježiš dal vo svojej Cirkvi. Tú však často zanedbávame.

V súčasnosti sa prestala používať sviatosť zmierenia. V tejto sviatosti však spočíva sila, ktorá dokáže zlomiť moc Zlého a moc hriechu viac než čokoľvek iné.

Oslabla aj naša viera v Eucharistiu. V tejto sviatosti však spočíva moc a prítomnosť samotného Ježiša. Isté osoby, ktoré potrebovali exorcizmus na to, aby sa oslobodili od moci Zlého, sa vylicili tak, že mesiac alebo dva sedeli každý deň hodinu v kostole v prítomnosti Najsvätejšej Sviatosti. A boli to veľmi ťažké prípady.

lebo „plod ešte nemá dych života“ a Panna Mária vraj nebola ustavične pannou (konkrétne popierajú panenstvo Panny Márie „post partum“). Pozn. prekl.

Preblahoslavená Panna Mária bola Bohom určená na to, aby rozdrvila hlavu hada (Gn 3, 1). Ruženec je veľmi mocným prostriedkom ochrany a spásy. Mnohí synovia dcéry boli zachránení z moci hriechu a pred stratou viery vďaka tomu, že sa ich rodičia vytrvalo modlili posvätný ruženec.

Špeciálna poznámka k uhrnutiu pohľadom a k čarom

Niekedy sa ľudia boja, pretože sú presvedčení, že ich niekto „uhrnul pohľadom“ alebo že na nich zoslal nejakú „kliatbu“ alebo že na nich niekto prostredníctvom čarodejníctva zoslal ničivú moc nepriateľa. Čo s tým?

Moje osobne presvedčenie je takéto: Ježiš je Pán a Boh. On je Pánom, a preto má moc nad Kráľovstvom Svetla aj nad Kráľovstvom Tmy. Satan nemá moc nad Kráľovstvom svetla. Má len obmedzenú moc nad Kráľovstvom Tmy.

A preto, keďže som pokrstený a žijem v stave posväcujúcej milosti v Kráľovstve Svetla, Satan nado mnou nemá nijakú moc až dovedy, dokým sa strachom neotvorím jeho pôsobeniu. Posväcujúca milosť v sebe zahŕňa to, že tajomným spôsobom zdieľam život samotného Boha a on sám prebýva v mojej duši (Rim 5, 5; 2 Kor 6, 16; Jn 14, 23). Keď však spácham smrteľný hriech, ťažký hriech, potom strácam posväcujúcu milosť a začínam žiť v Kráľovstve tmy. Aj keď som bol pokrstený a možno aj pobirmovaný, stávam sa do istej miery zraniteľným. Keď v takomto stave nekajúcne zotrávam, stávam sa voči pôsobeniu Satana celkom zraniteľný.

Keď žijeme v Kráľovstve Svetla, v stave posväcujúcej milosti, mali by sme odmietnuť všetok strach a dôverovať Bohu a Našej Pani; a čo sa týka Kráľovstva Tmy, mali by sme žiť podľa rád, ktoré sme v tomto článku spomínali vyššie.

V dnešnej dobe je však problémom aj rozlíšiť, čo je hriech. Hriech musíme definovať na základe Evanjelia a oficiálneho učenia Učiteľského úradu Cirkvi a nie na základe názoru modernej doby, ktorou sme nainfikovaní. Mnohí ľudia žijú v hriechu a majú falošný pokoj, pretože svoje svedomie vyformovali nie podľa Evanjelia, ale podľa ducha tejto doby. Môžu viesť veľmi úctyhodný život, dodržiavať civilné zákony, ľudia ich môžu mať v úcte a môžu viesť celkovo slušný život. Ale ak nežijú podľa desiatich prikázaní, evanjelia a morálky Cirkvi, čo i len v jednej oblasti týkajúcej sa ťažkého hriechu, pravdepodobne žijú v Kráľovstve Tmy.

Sviatosť zmierenia a Eucharistie (a tiež všetky ostatné sviatosti) sú veľmi výnimočnými zbraňami, ktoré dal Ježiš svojej Cirkvi na premoženie Kráľovstva Tmy a Hriechu. Musíme používať tieto sviatosti podľa Kristovho zámeru a nemať pritom strach z nepriateľa. Ak má niekto v tejto oblasti nejaké zvlášť veľké ťažkosti, radím mu, aby chodil každý deň na svätú omšu a denne pristupoval k svätému prijímaniu.

Záver

Hriech a zlo sa nám mnohými spôsobmi prezentujú ako príťažlivé veci. Tento článok prináša len niektoré z týchto spôsobov. Mnohí z nás totiž nad nimi premýšľajú len zriedkavo. Modlím sa, aby bol tento článok pre čitateľov zdrojom vedomostí a pomoci.

IV. DODATOK

4. Kde je to v Biblii?

Tu je krátky zoznam (v žiadnom prípade nie je kompletný!) desiatich bodov katolíckeho učenia/disciplíny, na ktoré sa vás budú ľudia najviac pýtať...

❖ **Preblahoslavená Panna Mária** – jej ustavičné panenstvo a jej čestné miesto

Lk 1, 28. 30. 34. 42

Jn 19, 26

Gn 3, 15

❖ **Pápežstvo**

Mt 16, 18 – 19

Lk 22, 32

Jn 20, 23; 21, 17

Sk 1, 13 – 26; 8, 21; 15, 7. 28

1 Tim 3, 1. 8; 5, 17¹⁹

❖ **Biblia a Tradícia**

Mk 13, 31; 16, 15

Jn 21, 25

Rim 10, 17

1 Kor 11, 2

2 Sol 2, 15; 3,6

2 Tim 1, 13; 2,2

2 Pt 1, 20

❖ **Viera i skutky** - sme spasení nielen vierou

Mt 19, 16 – 17

Jn 14, 15

1 Kor 13, 2

Gal 5,6

Ef 2, 8 – 10

Flp 2, 12

Kol 3, 24 – 25

Jak 2, 24 – 26

Zjv 20, 12 – 13

❖ **Eucharistia** – je biblická

Mt 26, 26

¹⁹ Tieto verše z 2 Tim poukazujú konkrétne na existenciu cirkevnej hierarchie už v prvotnej Cirkvi (biskupi, kňazi, diakoni). Pozn. prekl.

Jn 1, 29; 6, 35 – 71

1 Kor 2, 14 – 3, 4; 5,7; 10, 16; 11, 23 – 29

Ex 12, 8. 46

❖ **Očistec** – aj očistec je biblický

Mt 5, 26. 48; 12, 32 – 36

1 Kor 3, 15; 15, 29 – 30

2 Tim 1, 16 – 18

Jak 3, 2

1 Pt 3, 18 – 20; 4, 6

1 Jn 5, 16 – 17

Zjv 21, 27

2 Mach 12, 44 – 46

❖ **Panna Mária a svätí** – prečo je v poriadku prosiť ich o príhovor

Lk 16, 19 – 30

Rim 8, 35 – 39; 15, 30

1 Kor 12, 12 – 27

Ef 6, 18 – 19

1 Tim 2, 1 – 7

Hebr 12, 1; 13, 7

1 Jn 3, 2

Gal 6, 10

❖ **Sviatosť zmierenia** – prečo chodíme ku kňazovi

Mt 9, 2 – 8; 18, 18

Jn 20, 21 – 23

2 Kor 5, 17 – 20

Jak 5, 13 – 16

1 Jn 5, 16

❖ **Spása** - prečo je nebiblická zásada: „raz spasený, navždy spasený“

Mt 7, 21; 10, 22

Rim 8, 24; 11, 22

1 Kor 9, 27; 10, 11 – 12

Gal 5, 4

Ef 2, 12

2 Tim 1,9; 2, 11 – 13

Hebr 10, 26 – 27

1 Pt 1, 9

❖ **Kňazstvo** – prečo ich voláme „otcami“, keď žijú v celibáte

Mt 19, 19

Lk 14, 26

Sk 7,2; 21,40 – 22, 1

Rim 4, 16 – 17

1 Kor 4, 14 – 15

1 Sol 2, 11

Hebr 12, 7 – 9

1 Jn 2, 13 – 14

Ježiš, náš vzkriesený Pán, sa pridol k dvom učeníkom, ktorí bez viery a nádeje šli do Emáuz. Odchádzali z Jeruzalema, kde sa odohralo vykúpenie. Ježiš spočiatku načúval ich vnútornému nepokoju. Potom im vysvetlil miesta v Písme, ktoré sa týkali ich problému. Keď im otváral Písma, začalo im horieť srdce (Lk 24, 32). Toto je pravé vnútorné uzdravenie. Vďaka lámaniu chleba Božieho slova si účastníci týchto obnov uvedomia, ktoré bloky im bránia v tom, aby zažili Božiu lásku. „Premenia sa obnovou zmysľania“ (Rim 12, 2) a dozvedia sa, „čo sa páči Pánovi“ (Ef 5, 10). Potom, čo zakúsia horlivú túžbu nasledovať Pána, zrieknu sa zla hriechu a beznádeje a začnú prežívať „hojnejší život“ Pána (Jn 10, 10).

Otec Jamas Mariakumar Jesus sa narodil v roku 1938 v Kerale. V roku 1970 bol vysvätený za kňaza v Spoločnosti Božieho Slova („Verbisti“). V roku 1974 svojou prácou, v ktorej porovnával Bibliu s posvätnými hinduistickými textami, upanišádami, získal doktorát. Následne pracoval v meste Jhabua v *Centre medzináboženského dialógu* ako misionár na misiách zameraných na rôzne kmene. Bol tiež spirituálom a profesorom indickej filozofie v seminári Verbistov v Indore, Bhopale a Mysore. V roku 1978 vstúpil do Katolíckej charizmatickej obnovy. Pred príchodom do južnej Indie dával v hindčtine charizmatické obnovy v rôznych častiach severnej Indie.

Od roku 1955 ho Pán viedol k poradenskej službe založenej na Biblii. Počas nej ľudí vedie k vnútornému uzdraveniu. Svoju službu *Duchovných obnov zameraných na vnútorné uzdravenie a rast vo svätosti* začal vykonávať v roku 1977. Začal v Kerale a od roku 2000 ho Pán s jeho službou priviedol do rôznych európskych krajín.

Mary Pereira sa narodila v roku 1954 v meste Trivandrum. Pracovala ako vedúca študijného oddelenia na

univerzite Teresian College v Mysore. Po získaní doktorátu zo sociológie ju Pán pozval do svojej služby – najprv v oblasti poradenstva a potom aj kázania. Keď rozlíšila Pánovo volanie, rozhodla sa, že sa tejto službe bude venovať naplno. V roku 2000 odišla zo svojej práce do predčasného dôchodku. V roku 2005 absolvovala tri a pol mesačný Pastoralný biblický kurz Dei Verbum, ktorý robila *Spoločnosť Božieho Slova* v Ríme pre služobníkov Božieho slova a formátorov v oblasti biblickej pastoračnej služby.